MAGIA LUCRURILOR simple

Poți să te ÎNDRĂGOSTEȘTI când TOTUL în jurul tău se destramă?

Estelle Laure

CUM E POSIBIL, oare, ca azi DIGBY
să fie doar fratele geamăn SIMPATIC
al PRIETENEI MELE, iar mâine să
poată fi capabil să mă dea cu totul
peste cap, să mă răscolească în asemenea
hal încât să mă lase fără aer?

Nu mai pun la socoteală faptul că
MAMA A PLECAT pur și simplu, am
facturi de plătit și O SORĂ MAI MICĂ
de care trebuie să am grijă singură...

CUM SE FACE că LUCRURILE CELE
MAI FRUMOASE apar în CELE MAI
PROASTE MOMENTE cu putință?

MAGIA
LUCRURILOR
simple

Ziua 14

Mama ar fi trebuit să se întoarcă acasă ieri după vacanţa ei de două săptămâni. Paisprezece zile. A spus că simţea nevoia să ia o pauză — să scape un timp de tot ce o înconjura (*inclusiv* de noi), dar că se va întoarce înainte de prima zi de școală. Știam cumva că acest lucru nu avea să se întâmple — și asta din cauza plicului pe care l-am găsit ieri în cutia poștală —, dar am stat trează toată noaptea, sperând cu disperare că sufeream de paranoia și că instinctul meu, care nu mă dezamăgise niciodată, se înșela acum amarnic. N-am auzit însă nici ușa și nici podeaua scârţâind, iar soarele, care se ridica pe cer, scăldând camera în lumina sa, mi-a confirmat cele mai negre temeri: am rămas singure, Wrenny și cu mine, cel puţin deocamdată. Wren și Lucille. Lucille și Wren. Voi face tot ceea ce trebuie să fac. Nimeni nu ne va despărţi vreodată. Asta înseamnă să păstrez aparenţele. Să ne prefacem că totul este cât se poate de normal. În ciuda faptului că lucrurile sunt departe de normalitate.

Pentru tata, această noțiune era de mult pierdută.

Aveam senzația ciudată că pluteam prin aer în timp ce îi împleteam părul lui Wren în codițe prea strânse, spunea ea, făceam cafeaua, pregăteam micul dejun și prânzul doar pentru noi două, îi luam hainele și rucsacul și o duceam la școală, în clasa a patra, salutând vecinii din cartier și încercând să-i ocolesc pe cei care ar putea avea tupeul să mă întrebe unde naiba era mama. Nimic nu făceam însă cum trebuie. Totul îmi ieșea pe dos.

Ar trebui, ca de acum înainte, să fac cafeaua și să mă pregătesc *eu* mai întâi. Pe Wren ar trebui s-o îmbrac *după* ce ia micul dejun și *nu* înainte, pentru că este neglijentă și se murdărește din cap până în picioare atunci când mănâncă. Azi de dimineață, când să ieșim pe ușă, am aflat că nu-i mai plac conservele cu ton, deși ieri îi plăceau — asta după ce i le pusesem deja pentru școală („Parcă ar fi resturi de vomă", mi-a spus ea). Am spălat maldăre de rufe murdare, le-am aranjat frumos pe ale mele, în timp ce pe ale mamei le-am agățat pe umerașe, iar pe cele ale lui Wren le-am așezat cu grijă în sertarele comodei sale. Am descoperit că nimic nu i se mai potrivea cum trebuie. Cum de-a crescut atât de mult în două săptămâni nenorocite? Poate pentru că aceste paisprezece zile nu păreau să se mai sfârșească.

Toate lucrurile astea le făcea înainte mama, deși nimeni nu le observa. Le observ eu acum. Observ absența ei.

Faptul că *nu mai este* și *nu le mai face*. Aș vrea să-i dau un ghiont lui Wren și să aflu de ce nu mă întreabă unde este mama în prima zi de școală, de ce nu se află aici. Știa oare în adâncul sufletului ei că asta avea să se întâmple, că noaptea în care a venit poliţia a fost începutul, iar întâmplările ulterioare reprezintă doar o concluzie inevitabilă?

Uneori, intuiești pur și simplu lucrurile.

Făceam tot ce făcea mama. Sau, cel puţin, încercam. Doar că întregul univers știe prea bine că mă prefac, că încerc să iau lecţii dintr-un manual pe care aș fi vrut să-l am. Însă când am sărutat-o pe Wren în creștetul capului și mi-am luat la revedere de la ea, urmărind-o cum intră în clădirea școlii, mi-am spus că poate eforturile mele nu sunt în zadar.

Este o dimineaţă caldă și plăcută, căci vara încă nu știe că se apropie de sfârșit. Străbat cu pași repezi distanţa dintre școlile noastre despărţite de nouă blocuri. Când trec de porţile liceului, sunt deja toată transpirată.

Iar acum sunt aici. În clasă. Cântecul pe care Wren îl fredona în drum spre școală îmi tulbură gândurile cu ritmul lui plictisitor, provocându-mi dureri de cap. Am ajuns puţin cam târziu la ora de engleză, dar toată lumea întârzie în prima zi de școală. În curând, vom ști cu toţii unde ne este locul și când va trebui să intrăm la ore. Vom fi niște mielușei cuminţi și ascultători.

Eden este deja în clasă — a ajuns, ca întotdeauna, la timp, destul de devreme ca să pună stăpânire pe banca unde vrea să stea. Își ține brațul pe spătarul scaunului gol de lângă ea și în clipa în care mă vede, și-l retrage, lăsându-l să-i cadă pe lângă corp. Anul acesta, engleza este singura materie pe care o mai facem împreună, lucru destul de aiurea. E prima oară când n-o să mai stăm tot timpul una lângă cealaltă. Timpul trece parcă mai ușor când suntem împreună. Măcar dulapurile noastre se află unul lângă altul.

Este o tipă grozavă — dar în felul ei. Nu este genul care te invită s-o seduci. Ci mai degrabă genul care așteaptă, privește și vede tot ce se petrece în jurul ei — prototipul rațional și meditativ. Părul bogat, cuprins parcă de flăcări, îi cade în cascadă pe umeri, acoperind spătarul scaunului. Poartă o geacă de piele, lucru pe care l-ai putea considera puțin cam excentric pentru luna septembrie în Cherryville, New Jersey. Climatizoarele din școli sunt forjate însă la maxim, așa că în sălile de clasă este la fel de frig ca în sălile de cinema. Și eu aș vrea să am acum o geacă și să-i fi dat și lui Wren o haină călduroasă. Sunt convinsă însă că în școlile gimnaziale situația nu este atât de „înghețată". Conducerea liceelor a ajuns, probabil, la concluzia că frigul ne ajută să ne ținem în frâu hormonii recalcitranți.

Ei bine, se înșală.

Domnul Liebowitz mă privește pieziș când mă așez în bancă. Prin intrarea mea intempestivă am dat dovadă de

insolenţă, întrerupându-i discursul dezlânat și mânios, în care ne spunea că, de data aceasta, nu mai are de gând să ne tolereze comportamentul condamnabil din timpul orelor și că nu mai avem nicio șansă să scăpăm basma curată doar pentru că suntem în ultimul an de liceu. Dar poate că mă privește în felul acesta pentru că a aflat și el de tata. Oamenii șușotesc cu toţii în preajma mea, dar prezenţa lui Eden, îmbrăcată cu geaca ei de piele, pare să înăbușe chicotelile și vorbele rostite în șoaptă. Cât timp îmi este alături, totul e în ordine. Nici nu socializez prea mult cu alţi oameni. O fi Digby fratele ei geamăn, dar parcă numai cu mine are Eden acel soi de comunicare telepatică.

Între timp, Liebowitz seamănă cu domnul Rogers[1], așa că poate să mormăie după bunul lui plac și să se plimbe de colo-colo fără vreun efect covârșitor. Este un individ slab de înger, care abia așteaptă să ajungă acasă, unde — după ce se schimbă în haine comode și papuci de casă — se ocupă cu o grijă exacerbată de plantele și florile lui, cărora le pune câte o piesă de Frank Sinatra sau vreo altă melodie lentă și suavă. Se va calma în curând. Întotdeauna începe anul cu nervii întinși la maxim. Și cine îl poate învinovăţi pentru asta? Liceul seamănă cu un spital de nebuni. Ar

[1] Mister Rogers — Fred McFeely Rogers, 1928-2003, pedagog, preot presbiterian, compozitor, interpret, autor şi om de televiziune american; este realizatorul şi moderatorul emisiunii de televiziune *Mister Rogers' Neighborhood*, dedicată copiilor.

trebui să ne pună gratii la ferestre și paznici afară. Dar nimic din toate astea n-ar fi de folos aici.

Eden mă lovește cu piciorul, ancorându-mă din nou în prezent. Nu-mi place prezentul, așa că o lovesc și eu, întrebându-mă dacă jocul nostru cu picioarele se încadrează în categoria comportamentului condamnabil.

— Cina, îmi șoptește ea.

— Wren, îi răspund în aceeași manieră, ridicând din umeri.

Îi spun din priviri treaba cu mama, fără să vreau.

Ea clatină din cap.

— O târfă, îmi spune apoi, în șoaptă.

Ridic din nou din umeri și încerc să-i evit privirea.

— Adu-o și pe Wren! Mama face mâncare pentru o lume întreagă.

Eu încuviinţez din cap.

— Digby vine și el, îmi șoptește apoi, lovindu-mă din nou cu piciorul.

Încremenesc și îmi aţintesc privirea asupra buzelor subţiri și albicioase ale lui Liebowitz.

— Doar acolo locuiește, îi răspund.

Super-jalnic!

— Domnișoarelor! ne spune Liebowitz, amenințându-ne cu glasul lui tărăgănat. E doar prima zi. Nu mă obligaţi să vă despart!

Îți doresc succes, aș vrea să-i spun. *Succes să ne despărțim! Du-te să-ți hrănești peștii și să-ți uzi florile! Îmbracă-te cu hainele tale comode și pune-ți papucii de casă și lasă-mă pe mine în pace!*

Este o zi frumoasă în cartier. Nu vrei să fii vecinul meu?[1]

Când eu și Wrenny urcăm dealul spre casa lui Eden în vechea mașină a mamei, Corolla, îi văd afară pe Digby și tatăl lui, John jucând baschet. Dau să intru pe aleea casei cât mai repede cu putință, pentru că, altfel, s-ar putea să rămân încremenită, cu ochii ațintiți asupra lor. Simt un fior de fiecare dată când văd un părinte jucându-se cu copilul său, lucru cât se poate de firesc, de altfel. Așa trebuie să se întâmple, de aceea aș vrea să-i acopăr cumva ochii lui Wren ca să nu mai vadă nimic din bucuriile pe care viața i le răpește cu atâta cruzime.

Iar asta îmi reamintește să abordez subiectul.

— Wren!

— Da.

Își curăță bluza în timp ce citește o carte pe care o ține în poală. E puțin cam murdară și are părul unsuros și încâlcit, în ciuda eforturilor mele de a i-l pieptăna azi-dimineață. Codițele i s-au desfăcut pe drum, astfel că acum umblă din nou despletită.

---

[1] Versurile unui cântec din emisiunea *Mister Rogers' Neighborhood.*

— Știi că mama e plecată de câtva timp, nu-i așa?

Rămâne nemișcată. Crispată.

— Da, îmi răspunde.

— Dar nimeni nu trebuie să știe asta, ai înţeles? Nici Janie, nici Eden, nici Digby, nici John.

— Dar mama e în vacanţă. Își limpezește gândurile. Și o să vină înapoi.

— Da, așa e, dar nu trebuie să spunem nimănui asta, pentru că oamenii s-ar putea să nu înţeleagă. E posibil să interpreteze greșit situaţia.

— Adică să-și imagineze că ne-a părăsit definitiv?

Multe lucruri îi mai trec prin căpșor lui Wrenny, lucruri pe care nici măcar nu mi le pot imagina.

— Da, s-ar putea să-și închipuie și asta sau ar putea să creadă că și-a prelungit vacanţa mai mult decât ar fi cazul.

Pun mâna pe mânerul portierei, pentru că nu mă pot uita la Wrenny.

— Oamenii ar putea să creadă asta.

— Dar nu e adevărat, îmi spune ea. Doar vorbim de mama.

— Firește că nu e adevărat, mint eu.

— Și atunci, cui îi pasă ce cred oamenii?

— Wren, te rog să nu vorbești despre asta, bine?

— Bine.

— Unele lucruri trebuie să rămână numai între noi.

Deschid ușa, apoi mă aplec spre ea și încerc să-i curăţ bluza cu degetul. Zadarnic însă.

— Cum ar fi plecarea mamei în vacanţă, ai înţeles?

— Da, bine, am înţeles.

Iese din mașină și mă așteaptă, spunându-mi din priviri că sunt cumplit de enervantă.

— Lu! mă strigă apoi.

— Da, îi răspund, întrebându-mă oare ce mai are de adăugat.

— Mama ta e atât de grasă, că a plecat de acasă încălţată cu tocuri înalte și s-a întors în șlapi.

Aș fi vrut să-i spun că urăsc obsesia ei pentru glumele cu mamele grase, dar nu am chef să-mi irosesc timpul de pomană, așa că râd cu jumătate de gură și mă îndrept spre casă. Vreau să intru cât mai repede înăuntru din cauza celuilalt motiv. „Motiv" care mă face să transpir din cap până în picioare. Acesta este Digby, pe care îl cunosc de când aveam șapte ani, dar care mă face să par acum o cretină, o idioată și o neghioabă prin excelenţă. Dacă cineva m-ar întreba cum mă cheamă în prezenţa lui, n-aș fi în stare să-i spun. Aș îngăima probabil „Llll...Llllu...", cu gura căscată, în timp ce saliva mi s-ar prelinge pe bărbie.

Da, știu. Imaginea nu e deloc atrăgătoare.

Dar individul arată bestial — înalt și transpirat, *fără* tricoul care să-i ascundă musculatura. Nu pare totuși să strălucească în bătaia soarelui din cauza faptului că are

pielea foarte deschisă la culoare, iar bronzul pe care l-a căpătat după o vară întreagă petrecută în aer liber l-a umplut de pistrui. Dar când îi văd părul care-i cade frumos pe frunte și trupul înalt și zvelt, pe care și-l arcuiește de jur împrejurul tatălui său ca să bage mingea în coș, îmi vine să cad în genunchi pe alee și să-L rog pe *Dumnezeu să aibă milă de mine;* îmi vine să scriu sonete și să-l zugrăvesc cu penelul, venerându-i frumusețea desăvârșită.

Căci este de-a dreptul uluitor de chipeș.

Motiv pentru care, atunci când mă salută, abia reușesc să-i răspund, ridicând doar degetul mic de la mână. Mă confrunt cu două probleme majore în acest caz, în afară de faptul că este fratele geamăn al lui Eden, lucru și așa destul de ciudat. Unu — are aceeași prietenă de când îl știu. Sunt practic „lipiți" unul de altul — ea îi poartă geaca, ceea ce înseamnă că au semnat deja certificatul de căsătorie. Îngerii le binecuvântează „mariajul". Și doi — dacă aș avea vreodată ocazia să-l sărut, aș muri prin implozie. Știu că par o fetișcană de doisprezece ani îndrăgostită de o celebritate și nicidecum o femeie în devenire, stăpână pe sine, așa cum sunt, de fapt, în realitate, dar prezența lui mă face să-mi pierd mințile. Felul în care se mișcă, felul lui de a fi — îmi tulbură sufletul. Sper să nu mă sărute niciodată. Ar fi un dezastru. Nimeni nu trebuie să vadă cum mă frâng în mii de bucățele. Și cu atât mai puțin el.

De fapt, poate nici eu.

*

Janie, mama lui Eden, a făcut chiftele. Nu poate să gătească doar pentru patru sau șase oameni, de vreme ce lucrează ca organizator de petreceri la o firmă de catering, așa că frigiderul lor este întotdeauna plin cu tot felul de aperitive. Dacă se apucă să gătească, atunci o face cât pentru o cantină întreagă. După mirosul din aer îți dai seama că delicioasele chiftele au fiert toată ziua în sos. Aromele lor și-au pus amprenta asupra întregii case.

Le privesc pentru o clipă în tăcere pe Eden și Janie. Amândouă roșcate, stau cu spatele la noi, aplecate peste blatul de bucătărie din încăperea imensă, proaspăt mobilată. Totul aici, în casa lor de vis, este bine pus la punct, într-o ordine deplină, exact așa cum și-au dorit stăpânii ei, astfel încât bucătăria pare un alter ego al lui Janie. Eden și mama ei se aseamănă foarte mult una cu cealaltă, cu excepția faptului că Janie este mult mai elegantă decât Eden, care poartă, ca întotdeauna când nu este la școală, costumul de balet, intrând parcă în pielea unui personaj de care nu se poate lepăda. Janie o lovește cu fundul pe Eden. Eden îi răspunde în aceeași manieră. Un joc al fundurilor. Eden intră în tot felul de jocuri. Ele taie — împreună — legumele pentru salată, amândouă zvelte, flexibile și eficiente în ceea ce fac. O cuprind cu brațul pe Wren și o trag spre mine exact în clipa în care Beaver Cleaver, câinele

familiei din rasa goldendoodle[1], sare pe ea, trădându-ne prezența.

— Bună, fetelor, ne întâmpină Janie.

— Bună, Janie, îi răspunde Wren, prăbușindu-se pe podea împreună cu Beaver Cleaver.

Eu le fac cu mâna.

— Miroase bine, spune Wren, ivindu-se de sub blana albă a câinelui. Faceți sos cu vodcă[2]?

— Sos cu vodcă? spune Janie, zâmbind. E puțin cam complicat, nu crezi?

— Îl găsești la Gino's, cât și în lanțurile de magazine Food Network, îi răspunde Wren, ridicându-se în picioare. Și chiar e foarte bun.

— Impresionant, Wren! spune Janie, arătându-ne dulapul din sufragerie, din care încep să scot farfuriile. Nu, nu am făcut sos cu vodcă. Ci un simplu sos marinara[3], care sper că o să-ți placă.

— O, da! îi răspunde Wren. O să-mi placă. De câteva săptămâni, mâncăm numai pizza congelată.

---

[1] Rasă canină obținută din împerecherea unui golden retriever cu un pudel.

[2] Sosul cu vodcă este un preparat italian din sos de roșii, vodcă, condimente italiene și smântână. Este ingredientul-cheie în pastele cu vodcă.

[3] Sosul marinara este un sos italian de roșii folosit la paste, lasagna, orez și fructe de mare.

— Nu e adevărat, protestez eu, căci afirmaţia este exagerată.

— Ba da. Toate felurile preparate de Lucille sunt ambalate în cutii.

Aveam foarte multe pizze în congelator.

— Dar ce face mama voastră? întreabă Janie. Nu gătește deloc rău.

— Nu e aici, îi răspunde Wren, ridicând din umeri și întrebându-mă din priviri: „Ce-ai fi vrut să spun?" E în vacanţă, adaugă apoi.

— Da, așa e, spune Janie, vădit stânjenită.

— Poate vrei să te uiţi la televizor până mâncăm, îi propune Eden, intervenind între Janie și Wren.

— Doar zece minute, spune Janie, întorcându-se în bucătărie, ușor șovăitoare. Așezaţi masa, fetelor!

Mă simt mai bine când trebuie să îndeplinesc ordine.

— Mi se pare o adevărată discriminare sexuală faptul că trebuie să pregătim masa și să ne comportăm ca niște animale domestice în timp ce băieţii joacă baschet afară, se revoltă Eden.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Eden! îi răspunde Janie, turnând sos în salatiera mare, din lemn. Îmi place să gătesc.

— Dar alteţa sa regală ar putea măcar să așeze masa, continuă Eden printre clinchete de pahare.

— M-am gândit că n-ar fi rău să petreacă puţin timp cu tatăl tău.

— Da, n-ar fi rău deloc. Să pună masa. Să mai facă și altceva, nu doar să-și etaleze abilităţile neandertaliene. Încurajezi și perpetuezi privilegiile masculine.

— Eden, pregătesc masa pentru familia mea, lucru care, pentru mine, este o adevărată bucurie, îi răspunde Janie, oftând adânc. Nu trebuie să mă justific. Și, în plus, nu e o crimă să-i lași să se joace din când în când.

— Da, dar *noi* când ne jucăm, mama? Asta e întrebarea.

Ochii îmi înoată în lacrimi. Respiraţia îmi este întretăiată. Cearta lor mi se pare o prostie. Habar nu au. Habar nu au.

— Lucille! mă strigă Janie peste capul lui Eden. Vrei să-mi faci o favoare și să-i chemi pe băieţi? Spune-le că masa e aproape gata!

La naiba!

Cum reușește în viață, o persoană să treacă de la statutul de *obiect decorativ* dintr-o casă — să zicem o masă frumoasă —, la cel de *fundaţie* sau de *grindă de susţinere*, fără ajutorul cărora întreaga structură s-ar prăbuși pe loc? Cum reușește o stea abia perceptibilă să devină propriul tău soare?

Cum este posibil ca Digby, fratele ultra-drăguţ al lui Eden, să devină deodată centrul universului meu, să-mi ia aerul pe care îl respir, să-mi provoace fiori și să-mi răvășească

sufletul? Ce e asta? O revoltă a hormonilor? O eroare de sistem? O consecinţă a disperării lăuntrice şi a lipsei de experienţă în gestionarea situaţiilor de genul acesta?

Am încercat de mii de ori să descopăr momentul în care a început să joace un rol atât de vital în viaţa mea, dar n-am reuşit. Ştiu doar că sentimentele mele stupide şi enervante mi-au compromis definitiv capacitatea de a reacţiona normal în preajma lui, făcându-mă să-mi doresc cu disperare să micşorez distanţa dintre noi şi să mă arunc în braţele lui. Cred că întreaga mea fiinţă ar exploda cu totul. E absolut ridicol.

De aceea, nici nu îndrăznesc să-mi ridic ochii din farfurie. Privesc stăruitor mâncarea din faţa mea. Reuşesc să înghit doar o singură chiftea, în timp ce Eden şi Digby îşi aruncă replici spirituale unul altuia. Nimeni nu observă ce se petrece cu mine, dar mi-e teamă să-mi ridic privirea, căci Digby se află exact în faţa mea.

Wren înfulecă chiftelele cu poftă. Sosul i se prelinge pe bluză.

— O, Doamne! îi spune ea lui Janie. Eşti un geniu culinar.

Janie radiază de fericire.

— Poţi să vii aici oricând doreşti, îi răspunde ea. Eşti oaspetele meu preferat.

Străpunge apoi cu furculiţa nişte sparanghel, zâmbeşte şi continuă:

— Geniu culinar, repetă ea, clătinând din cap. Lucille, când se întoarce mama ta din vacanţă?

Niciodată.

— Ar trebui să vină peste câteva zile.

— Se simte bine?

După tot ce s-a petrecut atunci, ar vrea să întrebe. Janie ne priveşte tot timpul cu ochi scrutători.

Wren îşi înclină capul spre mine şi încep „să funcţionez" din nou normal.

— Vă descurcaţi singure? insistă Janie.

— O, da, firește, îi răspund, luând o porţie de sparanghel. Mama se va întoarce în curând.

Totul se opreşte în jurul meu. Toţi se prefac în stană de piatră.

— Desigur, spune Janie, lovindu-şi ritmic furculiţa de farfurie. Evident că se va întoarce, continuă ea, luând o înghiţitură şi mestecând-o. I-am lăsat câteva mesaje. Am vrut să văd dacă are nevoie de ajutor. Nu m-a sunat niciodată.

Da, firește, au rămas stocate în căsuţa vocală. Ştiu prea bine asta.

— Poate că profită din plin de timpul ei liber. Poate chiar are nevoie de vacanţa asta, adaugă apoi, pe un ton ciudat, care nu se armonizează cu expresia de pe chip.

Îi întâlnesc privirea. Dau aprobator din cap. Mă întâmpină cu un zâmbet blând. Până să mă concentrez din nou asupra farfuriei, ochii mei trădători rămân ţintuiţi asupra lui Digby și exact în acel moment simt cum vehiculul unui montagne russe mă izbește cu forță. El își coboară privirea asupra spaghetelor pe care le răsucește de jur împrejurul furculiţei și ascultă cu atenţie detaliile mamei lui referitoare la nunta pe care o organizează la sfârșit de săptămână.

O lovesc pe Eden cu piciorul pe sub masă. Cu putere.

Mai mult ca sigur că știe de mama.

Digby știe totul.

— „Toate chestiile cu adevărat rele încep inocent”[1], spune Eden.

Janie a convins-o pe Wren să pregătească împreună niște fursecuri, așa că eu și Eden ne aflăm acum în camera ei, unde se contorsionează în fel și chip, lucru care îmi dă fiori, căci trupul uman n-ar trebui să facă așa ceva. Îmi întorc privirea în clipa în care mă lovește cu piciorul, nu dinadins, ci pentru că execută o figură periculoasă de gimnastică.

---

[1] *All the things truly wicked begin from an innocence.* Ernest Hemingway, *Sărbătoarea continuă*, traducere de Ionuț Chiva, Editura Polirom, Iași, 2008.

— Arată rău, îi spun eu, referindu-mă la o unghie ruptă, care sângerează.

— Hemingway a spus asta, îmi răspunde, fluturându-și piciorul prin aer.

— Vorbesc serios, trebuie să te ocupi de rana aia. Pare infectată.

— Prostii, îmi răspunde. Ai auzit ce ţi-am spus?

— Da. Hemingway, îi spun, întrebându-mă cu ce o să mă ajute asta în viaţă.

— Nimeni *nu vrea* să fie pur și simplu un ticălos.

— Nici criminalii în serie?

— Cred că nici ei. Tulburările de personalitate îmi complică oarecum teoria, dar trebuie să accepţi faptul că, la un moment dat, chiar și ei au fost niște copilași drăgălași. Nu e vina lor că li s-a transmis o genă modificată. Trebuie să-i privim cu compasiune, îmi explică ea.

— Ai spus că e o târfă.

— Da, și o susţin în continuare.

— Susţii că mama e rea?

Uneori, aș vrea să spună lucrurilor pe nume în loc să mă oblige să deduc sensul tuturor acestor discuţii erudite.

— Nu, nu e rea. Comportamentul ei însă lasă de dorit. Și își are sămânţa în inocenţă...

— Dar e în continuare o ticăloasă.

— Și o târfă.

— Frumos! îi răspund pe un ton din care reiese că nu e deloc frumos.

— Dar nu încetez să simt compasiune pentru ea. Nu cred că îi este ușor. Și simt compasiune și pentru tine.

— Pentru mine, repet eu, în timp ce cifrele încep să-mi danseze prin minte.

Îmi ațintesc privirea în tavan, deasupra locului unde doarme Eden. „PĂZEA, NOBILE CAVALER. PE LUME NU EXISTĂ MONSTRU MAI CUMPLIT CA RAȚIUNEA."[1]

— Ar fi bine s-o crezi, îmi spune ea, arătându-mi tavanul cu degetul mare de la picior.

— Mă duc la toaletă.

— McCarthy, îmi spune ea, în timp ce evadez.

Și dau de Digby, care străbate holul în direcție opusă — ud și îmbrăcat cu un tricou curat și pantaloni scurți, lucru ciudat de intim. Căci a fost complet dezbrăcat cu puțin timp în urmă.

Întinde mâna spre mine — mâna, care până atunci i se bălăngănea inertă pe lângă trup, se trezește acum la viață și începe să mă atingă. Îmi mângâie umerii, îmi alunecă pe braț și îmi cuprinde degetele. Și apoi se îndepărtează. Își vede mai departe de drum. Nu m-a privit nici măcar o clipă.

---

[1] *Beware, gentle knight. There is no greater monster than reason.* Citat din romanul *Căluții mei, căluți frumoși* de Cormac McCarthy, traducere din limba engleză de Iulia Gorzo, Editura Polirom, Iași, 2011

Rămân pe loc și mă transpun într-un portret de familie aflat în fața mea. Sunt surprinsă că unda de cutremur din interiorul meu nu a doborât toate fotografiile de pe perete. Simt cum pielea mă arde. Iar sângele îmi zvâcnește în locurile în care m-a atins.

Port un război.

O luptă pe viață și pe moarte.

În timp ce mă îndrept spre baia înecată în aburi, mergând ameţită ca un zombi, îmi dau seama că uneori anumite lucruri lente se întâmplă atât de repede, că momentul îţi zboară printre degete și te întrebi dacă totul s-a întâmplat aievea sau imaginaţia ţi-a jucat feste. Așa s-a întâmplat și acum. Oare m-a atins cu adevărat? Și-a plimbat oare mâna pe braţul meu? S-a dat la mine? Și dacă o simplă atingere îmi provoacă senzaţii și trăiri atât de puternice, imaginaţi-vă ce s-ar întâmpla dacă m-ar săruta! Întregul univers s-ar prăbuși.

În locul în care m-a atins, acum e o cicatrice — o pată albăstruie și strălucitoare, ca o arsură. Ca o bucată de piele arsă, care s-a vindecat, păstrând însă pentru totdeauna urmele rănilor provocate de foc.

Devin melodramatică.

Trag apa la toaletă. Mă spăl. Și plec.

Mă întorc la Eden.

— Ce dracu' ai păţit? mă întreabă, mângâindu-l pe Beaver Cleaver, care se urcase în patul ei și îi stă acum pe genunchi, gâfâind.

Îi arunc o privire piezișă.

— Ești beată? Drogată? Ai căzut cumva într-o gaură K[1]?

Dacă o aude Digby?

— Gata fursecurile! strigă Wren din bucătărie.

Pare încântată.

Ne-am așezat din nou la masă și am început să devorăm fursecurile din fulgi de ovăz și ciocolată (cu excepţia lui Eden, care nu mănâncă niciodată dulciuri). Digby trece prin bucătărie. Nu se uită la mine. Nu există o legătură tainică între noi. Ia mingea de lângă ușă, ne salută pe toţi cu capul și dispare.

E ora patru dimineaţa. Stomacul meu digeră o singură chiftea, prea multă apă minerală și câteva fursecuri. Nu reușesc să adorm.

În mâna dreaptă, ţin un vraf de hârtii. Facturi. Pline de cifre. Factura de curent. De gaze. Asigurarea auto. Facturile pe trei luni care s-au adunat în ultima săptămână. Factura de apă. De canalizare. Și telefonul. Da, telefonul. Ăsta trebuie plătit. Dacă mama se hotărăște să ne sune, atunci

[1] Gaura K — stare psihedelică, ce permite consumatorului de droguri să călătorească imaginar dincolo de limitele existenţei datorită modificării percepţiei timpului, a spaţiului, a propriului corp și a realităţii.

trebuie să meargă. Avem nevoie de mâncare, iar Wrenny are nevoie de haine noi. Ca și mine, de altfel, deși eu pot să mai amân reînnoirea garderobei încă o eternitate de acum încolo.

Mâna dreaptă îmi tremură cumplit.

În mâna stângă — da, doamnelor și domnilor, băieţi și fete — în mâna stângă, ţin o bancnotă, foșnăitoare și lucioasă, de o sută de dolari. Așa știu că mai e încă în viaţă. Asta am găsit ieri în cutia poștală. Asta îmi spune că mama se află undeva în această lume. N-a primit o lovitură nimicitoare în moalele capului. Nu suferă de amnezie. Nu zace moartă în vreun șanţ. Pur și simplu nu este aici. Este în altă parte. Cei o sută de dolari au ajuns într-un plic, fără adresa expeditorului, purtând doar ștampila poștei din California. Poate că e acolo, împreună cu niște prieteni pierduţi în negura timpului, pe care acum i-a regăsit. Poate că își redescoperă trecutul. Banii erau însoţiţi de un bilet: *Mă străduiesc. Cu drag, mama.* Asta e tot ce-a scris, oameni buni.

Ce vrea să spună? Că încearcă să se întoarcă la noi? Că se străduiește să-și vindece rănile? Că încearcă să-și găsească o slujbă? Poate că astfel încearcă să ne împiedice să trimitem FBI-ul pe urmele ei. O strategie eficientă. Aș vrea ca ultimele amintiri pe care le am cu ea să-mi evoce o persoană pe care s-o recunosc, o persoană al cărei comportament să-l pot intui. Îmi doresc s-o privesc de sus, cu

mâinile în șolduri, și să-i spun că nu-i de-ajuns să se străduiască.

Da, mamă. Și eu mă străduiesc.

Trec bancnota prin fața ochilor, lăsând-o să-mi gâdile genele. Cândva, o sută de dolari reprezentau un lucru încântător, promisiunea unei incursiuni într-un magazin cu jucării, perspectiva „devorării" lor pentru satisfacerea unor mofturi copilărești.

Dar nu acum. Prezentul e o cu totul altă poveste — o componentă dintr-o ecuație complicată, a cărei rezolvare rămâne un mister. Știu că a vrut să vină înapoi. Nu mi-a lăsat la îndemână cardurile sau cecurile bancare. Dacă nu mai avea de gând să se întoarcă, mi-ar fi lăsat ceva. Nu e o ticăloasă sau, cel puțin, n-a fost așa de la bun început. Nu ne este însă acum alături și eu nu știu cum să-mi duc misiunea la bun sfârșit. Mi-a lăsat doar mașina și casa.

Și pe Wren.

Îmi strâng mâna stângă în pumn.

Ziua 27

Sunt în parc. E o zi frumoasă. Soarele strălucește pe cer, păsările ciripesc vesel și vântul ne mângâie cu adierea sa răcoroasă. O zi perfectă, cum rar sunt pe aici — nici prea umedă și nici prea rece. Păcat că nu pot să mă bucur de ea, căci temerile nu-mi dau pace și abia mai reușesc să respir.

Am rămas aproape fără mâncare. Am scotocit practic prin toată casa, căutând cu disperare orice bănuț, oricât de mic. Prin borcane, sub perne și prin buzunarele hainelor. Am strâns o punguță de monede — prăfuite, lipicioase și murdare — de câte douăzeci și cinci, de zece și de cinci cenți și le-am schimbat în dolari, dar nu prea mulți. Oare cât voi mai rezista până când mă voi trezi în fața unui asistent social, rugându-l în genunchi să nu mă despartă de sora mea, să mi-o lase măcar pe ea?

Wren se dă în leagăn, râzând veselă cu o prietenă, Melanie, cu care se joacă și la școală. Vreau să-i ofer o viață cât mai normală cu putință, de aceea am venit cu ea în parc, chiar dacă am atâtea lucruri de făcut. Melanie are

părul legat în codiţe și împodobit cu mărgeluţe și este îmbrăcată din cap până în picioare în haine strălucitoare. Îmi place să le privesc dându-se în leagăn într-o zi atât de frumoasă, chiar dacă mintea îmi este bântuită doar de două lucruri: *facturi* și *bani*. Shane, sora lui Melanie, stă lângă mine pe bancă. Se pare că au venit de curând aici și nu cunosc prea mulţi oameni, iar într-un liceu unde învaţă întregul ţinut e greu să ajungi să-i cunoști pe toţi. De aceea, voi încerca să o cunosc. Măcar puţin.

Îmi pune tot felul de întrebări între mesajele pe care le scrie și le primește pe telefon. O grămadă de mesaje, așa că este destul de ocupată. Râde adesea și exclamă diverse lucruri atunci când le citește. Ieri, a început să vorbească cu mine. Aș vrea să-i pun și eu întrebări, dar nu sunt dispusă să-i ofer răspunsuri, așa că păstrez tăcerea, ţinându-mi mâinile în poală.

— Zece minute! îi strigă ea lui Melanie. Și nu vreau să-ţi mai repet încă o dată.

Telefonul îi vibrează din nou. Ea îi verifică ecranul. Și clatină din cap.

— Bărbaţii sunt niște proști, nu crezi? Vin când nu trebuie și dispar atunci când ai mai multă nevoie de ei.

Zâmbesc. Și încuviinţez din cap. Firește că îi atrage. Are o înfăţișare exotică și degajă foarte multă încredere în sine, fiind în același timp și ușor abordabilă. Pare veselă și amuzantă.

— Ai vreun prieten? mă întreabă ea.

— Nu.

— Ești lesbiană?

— Nu!

— Suferi de homofobie?

— O, Doamne!

Râde. Se distrează.

— Lucraţi? mă întreabă apoi.

— Cine? Eu?

— Nu. Părinţii tăi. E sora ta, nu?

— Da.

— Mama ta lucrează?

— Nu.

De ce i-am mărturisit oare asta?

— Unde e atunci?

Ridic din umeri. Simt că mă sufoc.

— Ești singură?

O spune ca și când ar fi cel mai simplu lucru din lume, iar tirul ei de întrebări este atât de rapid că nici n-am timp să mă gândesc suficient la ele.

— Cu ea?

Nu-i răspund nimic. Chiar dacă știu prea bine că și tăcerea e un răspuns, nu pot să rostesc cuvintele cu glas tare. Nu o cunosc pe fata asta, dar o voce lăuntrică îmi spune *să am încredere în ea*. Tăcerea mea nu o păcălește pe Shane, care mă privește cu ochi scrutători. E zadarnic. Îmi

dau prea bine seama — poate din felul în care își ţine capul aplecat — că vede lucrurile exact așa cum sunt în realitate.

— Acasă, în Hoboken, aveam o prietenă, Janine. Și-a crescut singură cei doi frăţiori. Mama ei avea însă ajutor social, iar când aceasta a plecat, banii i-au revenit lui Janine. Au ajutat-o un timp. Dar nu i-a fost deloc ușor.

Se oprește, apoi mă întreabă:

— Voi aveţi ajutor social?

Simt că explodez.

— Mi-e foame, Lu, îmi strigă Wren. Mergem la Eden?

Nu, nu mergem la Eden.

— Mama este asistentă medicală în Flemington, continuă Shane, ca și când n-ar fi auzit nimic. Așa am ajuns în pustietăţile astea. Lucrează doar trei zile pe săptămână, dar are un program cumplit de încărcat. Mai mult în weekend. În zilele alea, trebuie să am grijă de Melanie, apoi restul timpului îl petrec la muncă. Nu e rău însă. E în regulă. E cuminte.

Scoate din geantă un pachet de gumă de mestecat. Îmi oferă și mie. Accept una. E chiar gustoasă.

— E cuminte pentru o zvăpăiată ca ea.

Se apleacă apoi spre mine și mă înghiontește cu umărul. Aș vrea să mă retrag, dar nu o fac.

— Așadar, ai grijă de ea, mă aventurez eu în discuţie. Când mama ta e la muncă.

Shane zâmbește de parcă ar fi câștigat ceva. Asta pentru că am reușit să rostesc o propoziţie completă. Se apleacă și mai mult spre mine.

— Da. Uneori, e o adevărată pacoste, dar asta e — faci ce trebuie să faci.

— Faci ce trebuie să faci, repet eu, gândindu-mă la toate lucrurile pe care trebuie să le fac.

— Ești prea închisă în tine, spune Shane, privindu-mă din cap până în picioare. Trebuie să devii mai deschisă.

Mă scrutează din nou cu privirea, analizându-mă de sus până jos.

— Te descurci cu banii?

Sunt cât pe ce să izbucnesc în plâns.

— Ai putea să te angajezi, îmi spune apoi. Cunoști localul Fred's? Patronul caută acum o picoliţă.

Da. Știu localul Fred's. Cine nu-l știe? Toate revistele importante îi fac reclamă pentru ca oamenii să vină din toate colţurile lumii. Fred pozează în rolul unui zeu culinar înconjurat de fete voluptuoase. N-am fost însă niciodată acolo. Pe jumătate restaurant cu specific mexican, pe jumătate sală de spectacole. O nebunie. Sau așa se spune. Înspăimântător!

— O, da, înţeleg, spune ea, cu o grimasă pe chip. Nu e de nasul tău.

Nu asta am vrut să-i dau de înţeles.

Îi face semn lui Melanie să vină la ea, dar fetiţa o ignoră complet.

— Păcat! continuă Shane, ridicându-și ochelarii de soare ca să-și verifice din nou telefonul. Aseară, am câștigat două sute de dolari.

Cu două sute de dolari aș plăti curentul. Într-o singură seară?

Wren vine la mine și mă ia de mână.

— Hai să mergem! mă roagă ea pe un ton tânguitor. Mi-e foame.

— Vrei să-i dai să mănânce? Trebuie să te angajezi, îmi spune Shane, ridicându-se în picioare. Mișcă-ţi fundul din leagănul ăla, Mel! Trebuie să plecăm.

Face un balon din guma de mestecat și îl sparge în faţa mea.

— Când o să mai renunţi la aerele tale nobiliare, vino la restaurant! Cred că te va angaja dacă vii mai repede. Tocmai ne-a plecat o colegă. Și-a aruncat șorţul pe podea și a întins-o. N-a mai suportat criticile.

— Nu...

— Știu povestea cu tatăl tău, îmi spune în șoaptă ca să nu audă Wren. E nebun, nu-i așa?

Îmi dau seama că m-am schimbat la faţă.

Wren îmi dă drumul la mână și fuge în întâmpinarea lui Melanie.

— E în ordine, îmi spune ea, lovindu-mă ușor pe umăr. Toată lumea e nebună, fetiţo. O să afli asta după un timp.

Totul depinde de gradul de nebunie și dacă vrei sau nu s-o înfrunţi. Asta tu decizi. Restul nu stă însă în puterea ta.

— Uite ce m-a învăţat Melanie! îmi spune Wrenny, arătându-ne apoi niște mișcări surprinzător de complexe și de ritmice pentru două fetiţe de nouă ani.

— Extraordinar! exclam eu, încercând să-mi stăpânesc pulsul care a luat-o razna în clipa în care Shane mi-a pomenit de tata.

Aplaudăm spectacolul, apoi iau de lângă bancă rucsacul lui Wrenny. Bag mâna în buzunar și mângâi ecranul tăcut al telefonului, care în curând va amuţi pentru totdeauna, și ultima bancnotă de zece dolari.

— Fred's? spun eu. Chiar crezi că m-ar angaja?

— Bravo, fetiţo! îmi răspunde ea. Poţi să-mi dai un număr de telefon?

Încredere. Ce înseamnă cuvântul ăsta? Este sinonim cu pumnalul pe care îl oferi cuiva, în care se presupune că ai încredere, așteptându-te să ţi-l înfigă în spate în orice moment. Știu că acest lucru este cât se poate de adevărat. Tremur ca varga din toate mădularele, dar Shane mă poate ajuta să-mi umplu frigiderul cu mâncare, să avem lumină în casă și să păstrez cablul TV pentru emisiunile culinare ale lui Wren — mă ajută să rămânem împreună.

Deși mâna îmi tremura cumplit, am fost nevoită să-i ofer pumnalul acestei fete complet străine, indiferent cât de ascuţit ar putea fi.

Și Digby deține unul.

Ca și Eden.

Acum i l-am oferit și lui Shane.

Asta înseamnă cam multe pumnale.

Simt cum tăișurile periculoase ale lamelor îmi amenință gâtlejul și sper din tot sufletul că mâinile care le țin nu tremură.

Așadar...

Cu ultimii zece dolari, cumpăr:

două sute de grame de șuncă,

o pâine albă (singura pe care Wren o mănâncă),

două cutii de Coca-Cola (vă rog, nu aruncați cu pietre!),

o salată verde (da, știu: nu are valoare nutritivă),

un măr (Fuji — singurul soi care îmi place, pentru că nu devine niciodată mălăieţ).

Ne mâncăm senvișurile afară, pentru că este prea frumos ca să stăm în casă. Bem sucurile cu poftă și, în timp ce Wren cântă și vorbește, retrăiesc momentele în care Eden și Digby locuiau lângă noi. Aveam terasa comună, deoarece casele erau lipite una de alta. Când eram mai mici, eu

și Eden obișnuiam să ne lăsăm lucruri pe balustrada albă care împărţea terasa în două. Dacă Eden își uita pantofii la mine, îi puneam pe balustradă, iar ea îi lua de acolo. În vremurile acelea, când aveam timp de citit, Eden îmi lăsa cărţi presărate cu notiţe referitoare la pasajele care îi plăceau. Eden și Digby aveau o familie frumoasă și funcţională, în timp ce eu eram prizoniera unei lumi contorsionate și nebune. Dar măcar aveam o familie când mama și tata ne erau alături, deși n-am fost niciodată ca *ei*. N-am crezut vreodată că se va schimba ceva. Încă nu înţelegeam că totul se află într-o permanentă schimbare. Că aceasta este legea universului. Aș vrea ca cineva să-mi fi spus asta. Nu acordam prea multă atenţie faptului că locuiau acolo. Căci îmi imaginam că aveau să fie o prezenţă constantă. Credeam că vor rămâne pentru totdeauna lângă noi.

Dar s-au mutat, făcând un pas înainte, în timp ce noi am dat înapoi.

Apoi, a venit doamna Albertson, cu bigudiurile ei și nesfârșitele pahare cu limonadă. Tot un pahar ţine și acum în mână când se așază în balansoarul ce se odihnește în locul în care stătea cândva șezlongul lui Eden lipit de peretele din cărămidă.

— Bună, fetelor, ne spune ea, salutându-ne cu capul.

Îi facem cu mâna, fără să ne oprim însă din mâncat. Suntem flămânde.

— Ce faceţi?

— Suntem bine, îi răspunde Wren, îndesându-și în gură ultimele resturi ale sendvișului. Vreţi să vedeţi ce-am învăţat în parc?

Și începe să danseze. Mișcările par acum mai mult lascive decât impresionante. Chiar trebuie să-și onduleze atât de mult bazinul?

— Mmmm! spune doamna Albertson, încruntându-se, vădit dezaprobatoare.

Trebuie să mătur terasa.

— Ce face mama voastră? întreabă ea.

— Bine, îi răspund, înecându-mă aproape cu sendvișul, care mi se pare dintr-odată prea mare. E ocupată.

Wren se sprijină de balustrada terasei, încremenind pe loc.

— N-am mai văzut-o în ultimul timp.

— Muncește foarte mult. Lucrează ca asistentă medicală în Flemington. Are programul foarte încărcat, îi răspund.

Cuvintele îmi vin de la sine.

— Aha! spune doamna Albertson, sorbind din limonadă, cu o privire nedumerită pe chip. N-am știut că este asistentă.

— Da, îi răspund. A făcut cursurile înainte de a o avea pe Wren. A mai dat niște examene în New Jersey ca să-și actualizeze diploma și apoi s-a angajat. Sunt foarte mândră de ea. Muncește foarte mult. Și vine acasă ruptă de oboseală, după programul infernal pe care îl are.

Gata! *Las-o mai moale!* De obicei, nu vorbesc atât de mult. Povestea va stârni suspiciuni.

Wren bate darabana cu degetele pe balustradă. Și fredonează o melodie.

— Transmite-i salutările mele! îmi spune apoi doamna Albertson.

— De acord, îi răspund, deși expresia îmi este aproape străină. Și dumneavoastră ce faceţi?

Inima îmi bate frenetic în piept și îmi doresc cu disperare să intru înăuntru, dar nu vreau să creez impresia că fug.

— Bine. Mă tot întreb de ce naiba am cumpărat casa asta. Când Geoffrey a murit și toţi cei cinci copii ai noștri au plecat care încotro, mi s-a părut firesc să mă restrâng. Dar problemele pe care le am cu picioarele se agravează, ne spune ea, frecându-și coapsa. Ar fi trebuit să iau în considerare faptul că are scări, continuă apoi, luând o altă înghiţitură din paharul cu limonadă. Cred că ar trebui să fiu recunoscătoare pentru că mai am voie să mănânc zahăr. N-am făcut încă diabet, ne explică ea, bătând cu degetul în balustrada din lemn și zâmbind.

— Cu toţii trebuie să fim recunoscători pentru micile plăceri ale vieţii, îi răspund.

Mi se pare cel mai firesc lucru de spus.

Doamna Albertson se apleacă atât de mult încât îi zăresc pieptul flasc și plin de riduri pe care și-l ascunde în bluza închisă cu nasturi.

— Da, domnișoară Lucille. Cred că ai dreptate.

O împing pe Wrenny pe ușa cu sită de la intrare, apoi pe cea zgâriată, din lemn, și pătrundem în liniștea palatului nostru ruinat. Noţiunea de „liniște" este discutabilă. Casa este mai degrabă tăcută decât liniștită. O tăcere ciudată se așterne dintr-odată. Wren nu e niciodată atât de taciturnă.

Când trecem prin casă, observ că:

- Plăcile de gresie din baie trebuie înlocuite, iar capacul de la WC s-a desprins din balamale.
- Mânerul de la ușa dormitorului de oaspeţi a căzut, astfel că ori de câte ori ușa se închide din greșeală, trebuie s-o deschidem cu șurubelniţa.
- Ceva s-a întâmplat și cu boilerul. Apa se încălzește numai atunci când merge mașina de spălat vase, lucru care indică o defecţiune.
- Aseară, suportul pentru prosoape s-a desprins din perete și a căzut când am încercat să agăţ prosopul după ce i-am făcut baie lui Wren. Trebuie să-l fixez din nou la locul lui.

Casa pare posedată de un spirit mânios, care știe că părinţii mei sunt plecaţi și s-a hotărât să distrugă totul în lipsa lor.

Ne urcăm în patul mamei și dau drumul la televizor pe canalul Food Network. Din fericire, nimerim tocmai emisiunea preferată a lui Wrenny. Contesa desculță[1] ne dăruiește zâmbetul ei încântător. Își pregătește meniul în timp ce Wren se cuibărește lângă mine, relaxându-se ușor-ușor.

Mama voia să zugrăvească cerul pe tavanul camerei lui Wrenny. Cel puțin, așa ne-a spus. Cu o săptămână înainte de a pleca, a adus numeroase eșantioane de vopsea și a lăsat-o pe Wrenny să aleagă nuanța. Apoi, a cumpărat vopseaua și ustensilele necesare. Credeam că se simțea mai bine. A încercat atunci să-l vadă pe tata, iar când a aflat că a fost eliberat, lăsând instrucțiuni clare ca informațiile din dosarul lui să nu fie dezvăluite nimănui, nici măcar soției sale, totul a luat-o razna. Mama și-a pierdut controlul. Dar cu câteva zile înainte, părea fericită. Și hotărâtă să ia taurul de coarne și să pună lucrurile la punct. Să-și facă ordine în viață. Am crezut că și-a revenit.

Wren a ales nuanța albastră a cerului, căci voia să-l aibă în cameră de vreme ce îl vedea doar printr-o fereastră micuță. Mama i-a spus că — dacă cerul și-l dorea — atunci îl va avea.

Cutiile nedesfăcute de vopsea zac și acum în dormitorul lui Wrenny, sub petele de pe peretele unde își punea picioarele încălțate și murdare. Cred că nu mai are nicio

[1] „Contesa desculță" este Ina Garten, un bucătar american celebru, care realizează show-ul de televiziune *Barefoot Contessa*.

importanţă faptul că mama n-a mai apucat să-i vopsească tavanul. Căci sora mea n-a dormit nici măcar o noapte în camera ei de când a plecat mama. Nici una dintre noi n-a mai dormit în dormitorul ei. Stăm, în schimb, în camera mamei, pentru că aici se află televizorul și un pat încăpător pentru amândouă. La început, dormeam aici pentru că voiam să-i încălzim patul. Acum, ne încălzim una pe cealaltă. Împreună. De obicei, ţinem ușa închisă de la camera lui Wren, cu excepţia momentelor în care se duce să ia sau să aducă ceva de acolo. Așa ne place.

Umbrele pogoară asupra noastră. Wren se cuibărește și mai mult în mine.

Când mama o culca, îi fredona un cântec sau îi citea o carte până adormea. În unele nopţi, când mă duceam devreme la culcare, discuţiile lor șoptite, presărate cu râsete și muzică, mă purtau în lumea viselor. Acum privesc tavanul, ţinându-mi mâna pe spatele lui Wren. Îi simt respiraţia ușoară — aerul pe care îl inspiră și pe care apoi îl dă afară. Viaţa care pulsează prin trupul ei.

Mama a plecat cu o singură valiză și o geantă de laptop, spunându-ne că trebuie să-și adune gândurile, dar că se va întoarce în curând. Ne-a spus că putem să luăm legătura cu ea prin telefon și că ne va suna în fiecare zi. Când am întrebat-o unde pleca, ne-a răspuns că nu știe. Dar trebuie să fi avut vreo destinaţie anume. Se ducea undeva. Ne-a lăsat frigiderul plin cu mâncare și câteva sute de dolari și

ne-a spus că toate facturile pentru luna respectivă erau plătite, apoi a plecat. Era puţin cam dezlânată, parcă puţin năucă și inertă. Abia ne-a îmbrăţișat înainte de a se urca în taxi și de a porni spre aeroport.

Părea că nici nu e conștientă de prezenţa noastră, de parcă eram niște năluci. Dar mama nu mai era decât o umbră, o amintire ce aducea vag cu omul care a fost cândva. Astfel că — atunci când ne-am luat rămas-bun de la ea — ne-am luat de fapt rămas-bun de la o umbră ce începuse de mult să se estompeze.

Nu ne-a sunat niciodată.

Wren mă ţine acum cu mâna de talie, aproape inconștientă. Își odihnește capul de umărul meu. Mirosul părului ei îmi evocă imaginea unui câine ud, nu pentru că a intrat în contact cu vreun câine ud, ci pentru că (am descoperit eu în ultimul timp) părul nespălat al fetiţelor emană un miros neplăcut, ca al unui câine ud, din cauza hormonilor eliminaţi prin pielea scalpului. Își sprijină braţul de stomacul meu și închide sonorul televizorului din telecomandă.

— Mama nu este asistentă medicală, îmi spune ea, în șoaptă, cuibărită la pieptul meu.

— Nu, îi răspund.

— Dar tu așa ai spus.

— Da, draga mea.

— Bine, spune ea.

Aș vrea să întreb, cu glas tare, ce-o să facem. Cum arată viitorul acum? Văd doar o gaură neagră, un spaţiu gol în locul colegiului, băieţilor și hranei celei de toate zilele. Dacă n-o să fac ceva în curând, casa se va dezintegra și se va prăbuși la pământ. Cineva va afla că am rămas aici singure. Atunci, ne vor obliga să ne părăsim căminul, ne vor separa și îmi vor deconecta telefonul. Mama nu va mai putea să ia legătura cu noi dacă i se va întâmpla ceva. Iar dacă se va întoarce, nu se va lupta cu inerţia și apatia ei, nu va încerca să-și vindece sufletul rănit. Nu va lupta pentru noi. Ne va lăsa să pierim în uitare.

Iar bancnotele de o sută de dolari trimise de sufletele rătăcitoare nu ne vor salva.

Wren sforăie. Iar eu stau cu ochii aţintiţi în tavan.

Telefonul îmi vibrează sub pernă. Nu mă gândesc nicio clipă că ar putea fi mama. Numai o singură persoană îmi scrie în toiul nopţii.

CIOC CIOC, spune mesajul. E Eden.

CINE E ACOLO? reușesc să-i răspund, pe deasupra capului lui Wrenny.

VINO LA RÂU!

VIN ÎN 30 DE MINUTE!

Avem un loc numai al nostru. Urcăm puţin pe drumul de edec și apoi traversăm, trecând pe lângă vechiul vagon

de tren. Nu știm cum a ajuns vagonul ţintuit printre stânci și străjuit de copaci. Ne-am întrebat mereu de ce nu vine nimeni aici, în afară de noi două, de vreme ce este cel mai răcoros loc din oraș. Îţi oferă o priveliște de vis asupra râului, cât și ocazia de a vorbi în tihnă despre diverse lucruri. În zilele toride, petreceam ore întregi ţinându-ne picioarele în apă, înconjurate de vegetaţia luxuriantă și umbra deasă a copacilor. Tot aici, am devenit cele mai bune prietene, purtând ca semn al prieteniei noastre coliere poleite cu aur. Am depus chiar și un jurământ pecetluit cu sânge. Eden a fost cea care mi-a crestat pielea cu un cuţit. Rana s-a vindecat însă cu greu, abia după câteva săptămâni. Ca și atunci când mi-a făcut gaură în urechi pentru cercei. N-ar trebui s-o las să folosească obiecte ascuţite în preajma mea.

Atâtea lucruri s-au întâmplat în acest loc.

Acum ne întâlnim noaptea, pe întuneric, căci este singurul moment când putem să fim singure. Și înainte de a mă critica pentru că am lăsat-o pe Wrenny acasă, gândiţi-vă mai întâi că a dormit buștean în timpul unui cutremur care ne-a surprins în Disneyworld și că locuim în cea mai sigură regiune de pe pământ. În fine! N-aveţi decât să mă consideraţi iresponsabilă.

Eden este ca un far călăuzitor pentru mine. Cocoţată pe stânca ei preferată, purtând jambiere și un hanorac negru, pare că strălucește în întuneric, lucru complet ilogic

dacă ne gândim la hainele cu care este îmbrăcată. Poate că tenul ei deschis la culoare îi conferă această strălucire.

O strâng în braţe mai mult decât s-ar cuveni. Aici, spre deosebire de școală sau de casa ei, ne simţim mult mai libere. Suntem numai noi două, fără alţi martori. Îmi place să cred că împrejurimile și copacii ne păzesc secretele, străjuindu-le cu ramurile și frunzele lor.

— Mi-e teamă, îi spun eu, înainte de a mă așeza lângă ea.

— Da, știu, îmi răspunde.

Își cuprinde genunchii cu braţele și își înclină capul într-o parte, semănând cu o zână a pădurilor — mlădioasă și strălucitoare.

— Doamna Albertson a început să pună întrebări, iar casa se prăbușește peste noi. Nu știu ce se petrece în căpșorul lui Wrenny și nici viitorul nu reușesc să-l mai văd.

Eden își dă părul după ureche.

— Măcar nu ai de plătit chirii sau ipoteci. Slăvită să fie mătușa ta Jan! spune ea, închinându-se. Odihnească-se în pace!

— Dar am de plătit taxe, îi răspund eu. Tocmai mi-a sosit astăzi factura.

— Ai nevoie de ajutor, Lu, îmi spune apoi. N-o să te descurci singură.

Scoate din buzunar o ţigară. Toate balerinele fumează, susţine ea. Pentru siluetă. Îmi place mirosul care îmi pătrunde până în plămâni. Nu este cumplit așa cum mi se

pare atunci când îl simt impregnat în hainele altora. Poate pentru că se împletește cu mirosul de caprifoi și sare brută. Miresmele se contopesc într-un mod armonios, ca ingredientele dintr-o ciocolată sofisticată. Trage adânc din țigară. Și scutură scrumul.

— Mai sunt doar nouă luni până faci optsprezece ani, nu-i așa?

Știu că încearcă să mă liniștească, dar mi se pare o eternitate. Habar nu am cum voi rezista până atunci. Și e prima oară când cineva îmi sugerează că mama s-ar putea să nu se mai întoarcă vreodată. Și ce se va întâmpla când voi împlini optsprezece ani? Exact în clipa în care orologiul va bate miezul nopții și voi deveni majoră, totul se va rezolva ca prin minune? Poate că voi reuși să obțin tutela lui Wren, dar ce se va întâmpla apoi după aceea? Cum va arăta viitorul nostru?

— Nu-i spune nimic mamei! mă sfătuiește Eden. Va face exact ce nu trebuie. Și a început să pună întrebări. Nu e proastă.

Scoate apoi ceva din buzunar. Îmi îndeasă în mână mai multe bancnote. O zână a pădurilor extrem de practică.

— Cred că, un timp, n-ar trebui să mai treci pe la mine. Încearcă să te dai la fund! Poate că astfel n-o să se se mai bage în treburile altora. Între timp, tu cumpără mâncare! Și dă-mi răgaz de gândire! O să găsim noi o soluție.

— „Noi", repet eu, privind bancnotele din mână.

Banii ne vor ajuta să supravieţuim pentru câteva zile — bani pe care aș vrea să-i dau înapoi, dar nu am cum. Mă simt copleșită de un iureș de sentimente — bucurie, rușine, vinovăţie. Toate mă năpădesc.

— Firește că „noi", îmi răspunde, zâmbind. Doar ești cea mai bună prietenă a mea.

Izbucnesc în râs. N-am mai râs de mult. De ani de zile, mi se pare.

Bag banii în buznar și o iau din nou în braţe.

— Crezi că mama ne iubește? o întreb eu.

Ea mă privește îndelung și își alege cuvintele cu grijă.

— Nu are nicio importanţă dacă vă iubește sau nu, îmi răspunde, ascunzându-și degetele lungi în mânecile hanoracului, ce-i atârnă apoi inerte pe lângă corp.

— Serios? întreb eu.

— „Toate sentimentele trebuie să-și găsească valoarea în acţiune, căci altfel sunt zadarnice."

— Tu ești autoarea citatului?

— Firește că nu, îmi răspunde. Ci Virginia Woolf.

— Aha!

— Știi ce cred eu, micuţa mea Lulu?

Eden își plimbă fermoarul de sus în jos, ca și când răspunsul — ascuns la pieptul ei — va ieși cumva la iveală. Știu cât de mult își dorește să-mi ofere răspunsuri.

— Cred că mama voastră vă iubește. S-ar putea să vă iubească atât de mult că plânge cât e ziua de lungă. Poate

că îi pare cumplit de rău pentru că a plecat, îmi răspunde, scrutându-mă cu privirea și pătrunzând până în adâncul sufletului meu. Dar dacă nu se va întoarce, dacă nu poate să se întoarcă — din nu-știu-ce-motive, care o împiedică să revină acasă, în ciuda faptului că știe foarte bine prin ce treceți și este conștientă de greutăţile pe care va trebui să le înfruntaţi în lipsa ei — atunci, spune-mi tu, draga mea Lu, cu ce dracu' vă ajută dragostea ei?

Ne înarmăm amândouă cu armele pragmatismului — totul în numele acţiunii. Ea scoate din buzunar un pix și agenda ei micuţă, destinată citatelor, și concepem împreună o listă.

Pasul unu: Răspunde mesajului lăsat de Shane și du-te mâine la interviul de la Fred's, chiar dacă perspectiva este cumplit de înspăimântătoare!

Pasul doi: Eden va sta cu Wrenny două zile pe săptămână, acasă la mine, dacă voi obţine postul respectiv. Va spune că are ore de balet. Patru sute de dolari pe săptămână ne vor ajuta să supravieţuim. Cu greu, e adevărat, dar situaţia se va schimba covârșitor.

Pasul trei: Plătește facturile pe rând, în funcţie de importanţa lor! Telefonul mobil și cablul TV se află în topul priorităţilor. După, curentul electric.

Pasul patru: Du-te la ore și ai grijă ca și Wrenny să se ducă la școală și să-și facă temele ca să nu stârniţi suspiciuni!

Pasul cinci: Zâmbiţi din când în când!

După ce scrie lista, afișează un zâmbet forţat pe chip, rupe pagina din agendă și mi-o îndeasă în mână.

— E un început, îmi spune ea, cu o privire onctuoasă.

— Ce e?

— Nimic.

— Hai, spune-mi!

— Încerc să mi te imaginez îmbrăcată în pantaloni extrem de scurţi.

— Taci! îi spun eu.

— Nu cred că ai să găsești salopetă în „meniul" celor de la Fred's.

— O, Doamne Dumnezeule!

— Și nici expresia asta.

— O, Doamne sfinte!

— Trebuie să-ţi schimbi imaginea în totalitate.

— Mai taci odată!

— Și să-ţi lărgești vocabularul, insistă ea. Imperativele ca „Mai taci odată!" și expresia „O, Doamne sfinte!" nu te vor ajuta prea mult. Poţi să întrebi, de exemplu: „Cum vă plac lipiile pentru taco, domnule? Moi? Sau tari?"

Rostește adjectivul „tare" pe un ton sinuos. Apoi, își împinge pieptul în faţă și îl agită provocatoare.

— Vai! exclam eu și izbucnim amândouă în râs. Nu mă va angaja niciodată, spun apoi, îmbrăcându-mi gândul în cuvinte.

— Ba da, te va angaja, îmi răspunde Eden. Îl ai pe vino-încoace — doar că l-ai ascuns sub nenumărate pături, continuă ea, fluturându-și piciorul prin faţa mea. Va Trebui Să Le Dai La O Parte! adaugă apoi, devenind dintr-odată extrem de serioasă. Încearcă să-ţi imaginezi că ești înnebunită după teatru și joci într-o piesă la școală!

Ideea mi se pare cât se poate de absurdă. Nici puterea a o mie de Mr. Universe[1] n-ar putea să mă convingă să urc pe scenă.

— Oricum, nu mai ai opt ani, spune Eden, pusă pe șotii. Ia-ţi un lip gloss, pentru numele lui Dumnezeu!

[1] AAU Mr. Universe — concurs de culturism organizat de Amateur Athletic Union din Statele Unite.

Ziua 28

— Ce ţi-am spus, aşadar? mă interoghează Eden.

Suntem în faţa restaurantului Fred's, aflat la periferia oraşului, şi stăm în maşina mamei. Am venit la interviul de angajare şi încerc, în zadar, să străpung cu privirea ferestrele reflectorizante ale clădirii dreptunghiulare. Eden îşi muşcă degetul mare, ceea ce înseamnă că este îngrijorată.

— Mi-ai spus să fiu curajoasă, îi răspund, dându-i astfel de înţeles că îmi amintesc prea bine instrucţiunile pe care mi le-a dat.

— Exact, îmi spune ea, de parcă numai de curaj aş fi avut nevoie. „Fiţi îndrăzneţi şi forţe atotputernice vă vor veni în ajutor!"[1] Este un sfat bun, continuă apoi, fixându-mă cu privirea. Ar trebui să-l ţii minte.

— Bine, îi răspund. Dar n-aş vrea să fii dezamăgită dacă nu obţin postul.

---

[1] Citat aparţinând clericului canadian William Benjamin Basil King — 1859-1928 — care a devenit scriitor după ce s-a retras din viaţa monahală.

— Încetează! O să-l obţii. Arăţi foarte bine.

Trage apoi de tricou ca să-mi adâncească decolteul. Eu îl ridic la loc.

— Trebuie să-ţi arăţi puţin nurii. Un minidecolteu nu strică niciodată.

— Bine, îi răspund, trăgând puţin de bluză.

— Semeni cu mama, îmi spune Wrenny.

— E bluza ei.

— Nu din cauza asta, îmi răspunde Wren, făcându-mă să mă simt ciudat.

— Gata, draga mea! intervine Eden, băgând schimbătorul de viteze în marșarier înainte de a apuca să cobor. Hai să mergem să ne distrăm!

— Uraaa! ţipă Wren.

— Și să dansăm. Pe rupte!

— Uraaa! strigă ea din nou.

— Dă-mi un mesaj când termini ca să vin să te iau!

Eu încuviinţez din cap.

Eden pornește la drum dând muzica la maxim.

Se pare că nu sunt destul de sexy.

— Cine dracu' mai e și asta?

Fred pare mai degrabă un savant nebun, nicidecum un proprietar de restaurant. Cu părul cărunt și ochelari cu ramă de baga, cu pantaloni scurţi, saboţi și ciorapi lungi

până la genunchi. Nu știu ce imagine i-am conturat în minte, ţinând seama de extravaganţele sale și bârfele care circulă pe seama lui, dar în niciun caz nu m-am așteptat la asta. Tabloul e de-a dreptul hilar. Seamănă cu un Hunter S. Thompson[1] al bucătăriei. Un Gonzo gastronomic. Eden l-ar adora.

Shane, îmbrăcată în uniforma restaurantului — pantaloni foarte scurţi și tricou negru, gen maiou, care îi vin de milioane — îl lovește ușor pe umăr.

— Beth a plecat, da? Ea e prietena mea, Lucille. Angajeaz-o și taci din gură! A venit să te scoată din rahat.

— Aha! Numele tău are legătură cu Jimi Hendrix[2]?

Sunt impresionată. Nimeni nu face această legătură. Dau aprobator din cap.

— Tu vezi cu ce e îmbrăcată, Rach? spune el, ţintuindu-mă cu degetul. Ţi se pare că seamănă cu fetele noastre?

— Fii serios, Freddie! E drăguţă, chiar și în haine neatrăgătoare, îi răspunde poate cea mai frumoasă fiinţă din lume — cu părul de un blond platinat, cu un trup de zeiţă, care te face să plângi numai când o privești, și cu niște ochi

---

[1] Hunter Stockton Thompson — 1937-2005 — jurnalist și autor american, cunoscut pentru romanele sale *Fear and Loathing in Las Vegas* și *Fear and Loathing on the Campaign Trail'72*; creatorul jurnalismului de tip Gonzo, un stil de jurnalism în care reporterii se implică în publicaţiile lor până ce devin personaje centrale ale acestora.

[2] Mama lui Jimi Hendrix se numea Lucille Jeter (1925-1958).

atât de mari, că te-ai putea pierde în ei. Rachel, se prezintă ea, cu glas domol, luându-mi mâna și strângându-mi-o ușor. Mă bucur să te cunosc.

Marilyn Monroe în carne și oase.

— Fata asta vorbește? întreabă Fred.

Își șterge apoi mâinile ude cu șorțul și își pune palmele pe talie, în stilul lui Peter Pan. Se mișcă pe loc, vădit nervos, și sunt convinsă că mă detestă. Știam eu că nu sunt făcută pentru o slujbă ca asta. Cum de-am lăsat-o pe Eden să mă convingă să vin la interviu?

Două sute de dolari, îmi spun în gând. *Și un vraf de facturi.*

Încerc să zâmbesc.

— Hai, zi ceva! îmi șoptește Shane la ureche. Nu e bine să taci.

— Da, vorbesc, îi răspund lui Fred, reușind cu greu să-i întâlnesc privirea.

— Bine, domnișoară Vorbăreață, îmi spune el, cu un zâmbet onctuos. Vreau să-ți pun o întrebare. Ești pregătită de război?

— Iubim războiul, îi răspunde Shane. Nu-i așa?

În mod normal, eu sunt o pacifistă. Acum, însă, dau aprobator din cap și spun:

— Da, ador războiul, fără doar și poate.

— Bun, căci locul acesta este un câmp de luptă, iar când vă ordon să porniți focul, începeți să trageți. Preparatele mele sunt gloanțe și grenade. Trebuie să scoți cuiul, draga

mea, și să arunci grenada. Facem parte din forţele speciale, ai înţeles?

— Da, am înţeles, îi răspund, încuviinţând din cap.

Câteva fete au intrat în cameră și fac diverse lucruri — taie lămâi și limete, toarnă miere în sticle din plastic și înfășoară tacâmuri în șerveţele. Ascultă tiradele pompoase ale lui Fred și se strâmbă una la alta pe la spatele lui, râzând însă mulţumite. E un semn de bun augur. Dar Fred pare un nebun. Lucru care mă poartă cu gândul la cuvintele lui Shane. Cu toţii suntem puţin nebuni, mi-a spus ea. S-ar putea însă să-mi placă nebunia lui Fred.

— Mă asculţi? mă întreabă el.

— Da, vă ascult.

— Lucrurile stau în felul următor, îmi spune apoi, plimbându-se de colo-colo prin faţa mea și târșâindu-și la un moment dat picioarele. Deschid la ora cinci după-amiaza și închid la ora zece seara. Devii membru al Forţelor Speciale ale lui Freddie din clipa în care ajungi aici, la ora patru, și până termini de curăţat și de spălat lună tot restaurantul.

— Bine.

— Dacă nu-ţi baţi joc de afacerea și de echipa mea, ne vom înţelege de minune. Suntem o familie și te voi susţine în totalitate, ai înţeles?

Se oprește și așteaptă să-i confirm că am înţeles ce mi-a spus. Apoi, își continuă discursul.

— Bun, atunci. Am nevoie de tine patru seri pe săptămână — de luni până joi. Dacă vrei să lucrezi și la sfârșit de săptămână, trebuie să muncești pe brânci pentru acest privilegiu sau să pierd vreun membru al echipei de weekend.

Patru seri. Eu i-am spus lui Eden că va trebui să stea doar două cu Wren. N-o să ne creadă nimeni că orele de balet vor dura până aproape de miezul nopții. Dar nici nu știu ce altceva aș putea să fac. Trebuie să accept postul ăsta, indiferent de condițiile impuse. Nici nu cred că Fred ar fi dispus să negocieze.

— Să trecem la treabă! îmi spune apoi.

Tresar speriată. Mă angajează?

— Mă angajați? întreb cu glas tare.

— Vei lucra ca picoliță sub îndrumarea lui Rachel. Le vei duce clienților apa și băuturile comandate. O vei ruga pe Val să-ți pregătească băuturile alcoolice și vei strânge mesele după plecarea oamenilor. Le vei duce paiele de băut și farfurioarele cu smântână. Și vei face orice alte treburi ți se vor cere. Vei avea grijă ca oamenii să fie mulțumiți și să li se acorde atenția cuvenită. Nu vei pleca niciodată de la bar fără să duci ceva la o masă și nici nu te vei întoarce vreodată cu mâinile goale. Trebuie să te miști în permanență. Nu ai voie să stai nicio clipă locului. Rămâne de văzut cum te vei descurca, își încheie el tirada, cu un rânjet pe buze. Rămâne de văzut.

Se întoarce apoi spre Shane, care toarnă ketchup în borcane în cel mai îndepărtat colţ al camerei.

— Dar nu are cum să lucreze îmbrăcată aşa. N-ai putea să-i găseşti nişte haine potrivite?

— Staţi puţin!... Încep deja să lucrez?

— Mă duc să caut ceva prin spate, îi răspunde Shane.

Îmi face apoi cu ochiul, încercând astfel să-mi dea curaj şi să-mi transmită că nu e cazul să mă împotrivesc.

— Ai un corp frumos şi trăsături armonioase, îmi spune apoi, învârtindu-se pe călcâie cu saboţii lui caraghioşi. Forţele mele speciale sunt alcătuite din fete drăcoase, echipate cu arme alimentate cu *taco*. Suntem nişte trăgători de elită înarmaţi până în dinţi cu puşti încărcate cu *burrito* şi bombardiere cu *tamales*[1]. Suntem o familie, continuă el, lovind aerul cu pumnii. Dar îmi place ca familia mea să fie sexy, aşa că te sfătuiesc să-ţi pui în valoare armele din dotare şi atunci ne vom înţelege de minune.

— Şi ai grijă cum duci o tavă încărcată cu paisprezece sticle de apă! intervine Rachel, plutind parcă pe podea în loc să tropăie cu pantofii ei periculos de înalţi. Nu-ţi face griji, o să te descurci! Cu toţii am trecut printr-o primă zi de muncă.

---

[1] *Taco*, *burrito* şi *tamales* — mâncăruri din bucătăria tradiţională mexicană.

— Bine, îi răspund, gândindu-mă la cei două sute de dolari pe care i-aș câștiga dacă aș lua testul. Puneţi-mă la treabă ca să devin membru al forţelor speciale!

O fată cu părul negru, cu breton și unghii vopsite cu ojă roșie, plină de tatuaje, scoate un strigăt strident. E Val.

— Vino cu mine, fetiţo, să pregătim actele! îmi spune ea. Ai obţinut postul.

O, Doamne sfinte! îmi șoptește o voce speriată. *Sper.*

Mai taci odată! Hai la treabă!

Sunt udă de transpiraţie. De fapt, n-am fost în viaţa mea atât de transpirată ca acum. Îmi plimb limba pe buze și simt gust de sare. Ar trebui să mă simt obosită, dar nu e deloc așa. Dimpotrivă, zbârnâi ca o albină și alerg necontenit de colo-colo, plină de energie. Am senzaţia că ceva mi s-a întâmplat în clipa în care mi-am pus pantalonii scurţi ai lui Shane și încălţămintea lui Rachel. Din cauza pantofilor înalţi, șoldurile mi se legănau seducător în timp ce mergeam (sau, mai bine spus, alergam) prin restaurant. Când m-am uitat în oglindă și mi-am văzut chipul fardat — ochii conturaţi cu creionul dermatograf și buzele date cu ruj roșu — am înţeles că Eden avea dreptate, că trebuia doar să joc un rol — rolul unei persoane curajoase.

Ceva a căzut cu zgomot pe podea. Eu mă gândeam numai la lucrurile pe care le aveam de făcut, la dorinţele altor oameni — nu mai era loc pentru altceva în mintea

mea. Întregul univers s-a redus la acest restaurant zgomotos, tumultuos și exploziv. Am reușit într-adevăr să scap o tavă plină cu sticle de apă în capul cuiva și am crezut că asta avea să fie sfârșitul carierei mele de picoliță. Când mi-am întors însă privirea în bucătărie, l-am văzut pe Fred râzând. Apoi, totul a mers ca pe roate.

Acum, am spălat podeaua cu mopul. Am șters tejghelele, borcanele de miere și interiorul frigiderelor. Am acoperit cutiile cu lămâi și limete și am strâns sticlele de ketchup. Totul începe, încetul cu încetul, să capete sens. Văd o luminiță licărind în întuneric. După haosul, vacarmul și zgomotele de peste zi, ușile se închid, iar eu fac ultimele verificări. Bucătăria este curată. Iar în restaurant domină liniștea. Toată lumea este obosită, dar mulțumită. Peste toate se așterne tăcerea. Peste tot este ordine.

Și mai e ceva. Sunt bună la asta — îmi fac treaba cu sârguință.

Și acum, țin în mâini bani — foarte mulți bani.

— Du-te și roag-o pe Val să ți-i schimbe în bancnote de câte douăzeci de dolari! îmi spune Rachel.

— O, Doamne sfinte! Îți mulțumesc.

— N-ai pentru ce, draga mea. Ai muncit pe brânci pentru ei.

Am câștigat mai mult de o sută de dolari.

Val pare că înoată în bani. Îmi schimbă bancnotele de câte unu, cinci și zece dolari în bancnote de câte douăzeci.

— Te-ai descurcat foarte bine, spune Fred, făcându-mă să tresar speriată.

Și-a scos șorțul și, fără el, pare un individ complet insipid, cu dinți suspicios de ascuțiți și ochelari murdari. Și-a dat părul pe spate și s-a spălat pe față. Poartă în continuare saboții și șosetele lungi până la genunchi. Dacă l-ai vedea pe stradă, n-ai crede că este „comandantul suprem" al unui imperiu atât de vast și de straniu.

— Vă mulțumesc, îi spun eu.

Datorită felului său de a fi, îmi doresc să-i creez o impresie cât mai bună lui Fred, și am senzația că tocmai am primit nota zece la un examen pe care am fost convinsă că îl voi pica.

— Cred că te vom păstra în echipa noastră.

Mă simt frântă și pustiită.

— Da, spune Shane, cuprinzându-mă cu brațul. Ți-am spus eu, Freddie. Când o să înveți să mă asculți?

El zâmbește și scoate o țigară din buzunar.

— Val, închizi tu restaurantul?

Îi scriu un mesaj lui Eden în care îi spun că poate să vină să mă ia. Când ies afară și scrutez împrejurimile, căutând mașina mamei, dau cu ochii de Digby, care stă în limuzina lui portocalie, mângâind cu drag bolidul. Simt cum mă topesc pe loc.

Regretele mă năpădesc de-acum, căci pentru asta o s-o jupoi de vie pe cea mai bună prietenă a mea.

Îngheţ îmbrăcată atât de sumar cum sunt acum. De ce nu mi-am pus oare hainele cu care am venit? Aș vrea s-o iau la fugă, dar n-ar fi deloc frumos din partea mea. Pe de altă parte, este frig și nu vreau să merg acasă pe jos. Așa că — în timp ce mă apropii de mașină — încerc să adopt o atitudine cât mai firească.

— Bună, mă salută el, deschizându-mi portiera.

— Bună, îi răspund, urcându-mă în mașină și încercând să mă așez cât mai ușor pe scaunul din piele ca să nu scârțâie frecându-mă de el.

— Eden m-a rugat să vin să te iau. Wren a adormit și n-a vrut s-o lase singură.

Pornim la drum cu un huruit ușor al motorului. Încerc cu greu să nu mă uit la mâinile lui.

— Frumoși pantalonii! îmi spune el, cu un zâmbet pe buze.

— Sunt nevoită să-i port.

— Nu mi te-aș fi imaginat niciodată ca pe una dintre fetele de la Fred's.

— Nevoia e mama...

— Sunt frumoși, repetă el, foindu-se pe scaun. N-am vrut să spun altceva. Adică îţi vin foarte bine. Ai picioare frumoase.

E rândul meu să mă foiesc acum pe scaun. Trag de haine în speranţa de a-mi acoperi cumva goliciunea trupului, dar n-ai cum să tragi de nişte pantaloni extrem de scurţi.

— Vreau doar să spun că pari prea timidă ca să lucrezi într-un restaurant ca Fred's, continuă el. Şi ai picioare foarte frumoase, pe care nu ţi le-am văzut până acum.

— Gata, am înţeles, nu e nevoie să exagerezi, îi răspund eu.

Tăcere. Şi iar tăcere.

— Îţi mulţumesc oricum. Şi poate că nu eu sunt cea timidă, îi spun apoi, gândindu-mă la seara ce tocmai a trecut. Poate că tu eşti cel timid.

— Poate că aşa e, îmi răspunde, adâncit în gânduri.

Oprim în faţa casei mele. Prea repede, aproape că nici n-am observat când am ajuns acasă.

— Îi spui tu lui Eden că o aştept? mă întreabă el.

— Firește, îi răspund, ieşind din maşină.

Îi surprind culoarea de smarald a ochilor săi fascinanţi. Încerc să mai zăbovesc în acest tărâm de vis — să descopăr ce taine ascund. Lumina felinarelor şi a stelelor strălucitoare se reflectă în adâncurile lor. Vraja se spulberă în clipa în care îşi îndreaptă ochii în altă parte.

— Noapte bună, Lucille, îmi spune în timp ce stau în dreptul portierei sale.

— Da, Digby, îi răspund, ţintuindu-l cu privirea.

Încerc să-mi întipăresc în minte imaginea profilului său, căci evită să se uite la mine. Nu poate s-o facă.

— Mă duc s-o chem pe Eden.

Eden citește, cu picioarele răsfirate, ca o păpușă stricată. Wren doarme cuibărită pe canapea.

— Așadar? mă întreabă ea, scrutându-mă din cap până în picioare printre coperțile cărții sale — Faulkner. La naiba, arăți super, târfă mică.

— Serios? Mă bucur, pentru că tocmai mă gândeam să renunț la teniși și la salopetă și să port hainele astea în fiecare zi, așa cum mi-ai sugerat.

— Câți bani ai câștigat?

— O sută opt dolari.

— Nu e rău. În plus, ăsta e și un număr sacru. Un semn de bun augur. Se vor întâmpla lucruri frumoase, spune ea, închizând cartea cu zgomot. Digby e afară?

— Da, îi răspund, aruncându-i o privire sfredelitoare. Apropo, îți mulțumesc că m-ai anunțat de venirea lui.

— De ce ar fi trebuit să te anunț? mă întreabă, punându-și cartea în geantă, fără să se uite la mine. Vorbim de Dig.

— Wren a fost cuminte?

— O, da! Am dansat, ne-am făcut temele și am văzut *Cake Boss*[1]. A făcut o prăjitură în formă de șopârlă, continuă Eden, căscând. Nu știu cum îi reușesc toate trucurile

[1] Emisiune culinară moderată de Bartolo „Buddy" Valastro Jr.

astea gastronomice. „Șopârlele" scot flăcări pe gură, iar când le mănânci, le cresc cozile. Este un zeu al bucătăriei.

Mă ia în braţe și mă strânge ușor de umeri.

— Doamna Albertson a trecut pe aici, adăugă apoi. Voia să vorbească cu mama ta.

Tresar violent.

— Și ce i-ai spus?

— Că e în vacanţă.

— Aha!

— Și ce? Care-i problema? mă întreabă ea ca și cum n-ar ști nimic.

Atâtea minciuni!

Noaptea care a marcat începutul sfârşitului

În noaptea în care tata a plecat, am lăsat fereastra deschisă, pentru că în această perioadă a anului nu se răcorește niciodată, iar tata nu instalase încă aparatele de aer condiţionat care zăceau în beci. Horătârea mea de a lăsa fereastra deschisă mă pune acum pe gânduri. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost închisă? Sau dacă huruitul climatizorului ar fi anihilat orice alte zgomote? Oare mama ar mai fi astăzi în viaţă?

Am crezut că tata e un porc.

Scotea niște sunete ciudate, ca niște grohăituri, chiar lângă fereastra mea. La început, n-am știut că tata era autorul lor. M-am ridicat în capul oaselor, căutând sursa acelor zgomote dezgustătoare. Mă întrebam cum reușise porcul să scape de la vreo fermă și să ajungă în mijlocul orașului. Porcul a rostit apoi numele mamei — nu o dată, ci de nenumărate ori, ca o incantaţie grohăitoare.

— Lauralauralauralauralaura...

Cu glas strident. Ca un animal. Nu ca un om. Doar că porcul era tata. Nodul pe care îl simţeam în stomac mi-a confirmat asta. Ca și bătăile frenetice ale inimii.

— Taci, dragul meu! l-a rugat mama, în șoaptă. Hai să intrăm în casă!

M-am întreptat, cu pași repezi, spre fereastră, tremurând ca varga în cămașa mea de noapte, și m-am ghemuit lângă geam, dar n-am văzut nimic, căci erau prea aproape de casă. Am cercetat cu privirea strada învăluită în tăcere și arbuștii perfect cosmetizaţi din grădina de peste drum a vecinului nostru Andrew, ciulindu-mi urechile.

— Nu pot, nu pot, spunea el. Nu pot să intru în casă.

— Tony! Fă doar cinci pași și gata!

— Totul nu e decât o minciună. Sunt un ratat. Am dat greș în toate.

— Nu e adevărat. Cui îi pasă de o mărire nenorocită de salariu? Nu înseamnă nimic.

— Mie îmi pasă. Din cauza ta. Tu m-ai băgat în rahatul ăsta, i-a răspuns el, cu o voce din ce în ce mai stridentă. E vina ta.

— Dar ce-am făcut? Ce ţi-am făcut eu? l-a întrebat ea, înfrântă.

— Ai vrut copii. Ţi-am dăruit copii. Ai vrut să mă adun de pe drumuri. Așa că am renunţat la muzică. Ai vrut

să-mi iau o slujbă normală. Am făcut-o și pe asta. *Tu* ești vinovată pentru tot ce mi s-a întâmplat.

A făcut un pas într-o parte, permiţându-mi să-i zăresc umerii laţi, tricoul vechi și uzat, imprimat cu chipurile protagoniștilor din documentarul *Bones Brigade*[1], abdomenul și mâinile cu care se trăgea de păr.

— Uită-te la mine! Uită-te puţin la mine! Nu mai sunt om. Sunt un ratat. Nu am cu ce să mă mândresc. Aș vrea să cânt și să fac surfing, nu să-mi irosesc viaţa cu o slujbă de rahat. Nu mai pot să fac asta.

— Ce anume? l-a întrebat mama, cu glasul atât de sfâșietor că îmi venea să ţip la ea, dar tata și-a continuat tirada.

— Nimic din toate astea. Nu pot să sufăr să port costum și să mă duc la birou. Sunt un ratat. Nu vezi? Viaţa asta sordidă mă omoară. *Voi* mă omorâţi, voi, toate trei. N-am o carieră, n-am o casă a mea, sunt un nimic. Iar tu ești un vampir, a spus el, cu o voce șoptită, ce-mi era cu totul necunoscută. Ești un demon. Tu și copilele alea nenorocite mi-aţi supt sângele, a subliniat el. Ai făcut-o dinadins.

— Nu poţi să pleci, a spus mama.

— De ce nu? Nu mă iubești. Și nici eu nu te iubesc. Ce rost mai are toată povestea asta?

— Te iubesc atât de mult că o să-mi pierd minţile, i-a răspuns mama, frântă de durere.

---

[1] *Bones Brigade Video Show* — documentar din 1984, despre skateboarding, produs de Stacy Peralta și Graig Stecyk.

Suferința din glasul ei nu lăsa loc de îndoială. Tata a clătinat însă din cap.

— Tony, hai să intrăm în casă! l-a rugat ea, pe un ton domol, de parcă ar fi vorbit cu Wren, încercând să-i șteargă lacrimile provocate de o rană la genunchi. Vino cu mine! Hai să-ți fac niște ceai!

— Ceai? a repetat el, râzând sardonic. *Ceai?* Ai înnebunit cumva? Nu vreau ceai. Îmi vreau viața pe care o duceam înainte. Vreau să-mi recuperez tot ceea ce mi-ai răpit, la naiba!

— Tony! l-a strigat mama.

Și atunci s-a repezit la ea.

S-au împiedicat unul de celălalt, iar eu mi-am lipit fața de plasa de țânțari, încercând să-i zăresc prin întuneric, dar dispăruseră sub marchiza terasei, astfel că nu vedeam altceva decât mașinile parcate pe trotuar. Totul părea încremenit în tăcere. Apoi, au apărut din nou în raza mea vizuală — tata o ținea pe mama de gât și o târa după el.

A început să grohăie din nou ca porcul. Și și-a ridicat privirea. Nu știu dacă Îl căuta pe Dumnezeu sau voia să vadă stelele — m-a găsit, însă, pe mine. Și vă jur cu mâna pe inimă că nu pe tata l-am văzut atunci. Ci un monstru. Cu chipul contorsionat și pielea palidă în bătaia felinarului. Ochii, însă, îi scăpărau scântei.

M-am ridicat în picioare și am coborât treptele în fugă. Am zburat, mai bine zis. Nu pot altfel să-mi explic cum

am ieșit atât de repede pe ușă. Și apoi, m-am repezit asupra lui, asupra mâinii sale imense, și am început să-l îmbrâncesc și să trag de el. I-a dat drumul mamei, în ciuda monstrului care îl domina în clipele acelea, de parcă atingerea pielii mele de a lui a avut impactul unui pistol Taser cu electroșocuri. Mama s-a prăbușit pe jos, scoţând și ea acum niște sunete animalice. A vomitat puţin în timp ce încerca să-și recapete suflul.

Tata s-a prăvălit și el sfâșiat de durere, plângând amarnic, așa cum plângea Wren când era mai mică. Mai rău decât ea, căci am înţeles atunci că sufletul i s-a frânt în mii de bucăţele. Poliţia și ambulanţa au venit imediat. Chiar și câţiva pompieri voluntari. Vestea s-a răspândit cu repeziciune. La urma urmei, locuim doar la câteva case depărtare de staţia de pompieri.

Mama a încercat să-i împiedice să-l ia pe tata în custodia lor, chiar dacă purta pe gât amprentele mâinilor lui. Nu voia să depună plângere. El a vărsat lacrimi amare, scăldat în luminile licăritoare ale sirenelor, în timp ce polițiștii, Irv și Linda, încercau să afle ce s-a întâmplat. La un moment dat, tata a început să râdă isteric, scoţând niște sunete înfiorătoare, ca ale unei hiene, iar polițiștii l-au băgat în mașină, pentru că nimeni nu reușea să-l potolească.

— Nu-l luaţi! E soţul meu, repeta mama necontenit, în ciuda faptului că oamenii legii i-au explicat că trebuiau să-l reţină, măcar în noaptea aceea.

A fost integrat, în cele din urmă, în programul de monitorizare al sinucigașilor dintr-o instituție — îmi cer scuze, dintr-un *centru de sănătate mintală*. Și atunci a fost ultima oară când l-am văzut — zvârcolindu-se și mârâind într-o mașină de poliție.

Ar fi bine să mă credeți când vă spun că, după plecarea lor, toți vecinii din cartier au ieșit în stradă. Andrew privea spectacolul de pe terasa lui, îmbrăcat într-un capot de mătase. Chiar și Vecinul Fumător, care locuia două case mai jos. Fie că era toiul nopții sau dis-de-dimineață, îl vedeai tot timpul fumând.

Nimeni n-a comentat însă nimic. Nu cu noi, cel puțin. S-au agitat doar ceva mai mult ca de obicei. Aș fi vrut să le spun că îmi pare rău că am tulburat liniștea cartierului.

S-a făcut dimineață când totul a început să revină la normal. În timp ce tata se îndepărta în mașina de poliție, Linda și mama vorbeau încet pe alee, prea încet ca să aud ceva. Păsările slăveau fericirea prin trilurile lor.

Mama m-a luat de mână și am intrat în casă, aruncând priviri fugare vecinilor. M-a tras după ea pe scări în camera lui Wrenny. Wren dormea, firește, și avea să mai doarmă, cel puțin câteva ore, dominată cu totul de forțele lui Morfeu. Ne-am strecurat în pat, lângă ea, de-o parte și de alta, lipindu-ne de trupul ei, în dormitorul care a fost cândva camera de oaspeți a mătușii Jan. Ne-am privit una pe

cealaltă pe deasupra capului ei. Wren era ca o ancoră între noi, de care ne ţineam amândouă cu disperare.

— Mama!

— Da, Lu.

— N-ar trebui să te duci la spital? am întrebat-o eu, cât mai calmă cu putinţă. Pentru gât?

— Nu, draga mea. Hai să ne culcăm acum! Peste câteva ore, mă duc să-l aduc acasă pe tatăl tău, mi-a răspuns ea, dându-i lui Wren o șuviţă de păr după ureche și ștergându-i de pe frunte câteva broboane de sudoare.

— Hai să ne odihnim puţin! Avem multe de făcut când ne vom trezi.

— Bine, i-am răspuns.

Aș fi vrut să-i pun atâtea întrebări despre ce va fi și ce s-a întâmplat în seara aceea. A fost beat? A consumat droguri? Îl va primi din nou acasă după tot ce i-a făcut și după tot ce-a spus despre noi? Intuiam deja că întâmplarea aceea avea să ne împartă existenţa în două — în viaţa de dinainte și în cea de apoi, iar acest lucru s-a petrecut în clipa în care tata și-a pus mâinile pe gâtul ei sau poate atunci când i-a spus că nu o mai iubește. Nimic nu va mai îndrepta răul făcut. Unele lucruri — spuse sau înfăptuite — nu mai pot fi îndreptate.

— Tata o să-și revină? am îndrăznit s-o întreb în șoaptă.

— Firește. Totul o să fie bine.

Mi-a zâmbit ușor, încreţindu-și colţurile gurii, și și-a întins braţul peste Wren ca să ajungă până la mine.

— Este un om bun, a adăugat apoi, cu atâta disperare în glas, încât am înţeles că nimic din ce-mi spunea nu era adevărat.

Zâmbea — nu pentru că totul avea să fie bine. Ci pentru că nimic nu mai avea să fie cum a fost cândva și nu-i stătea în putinţă să schimbe lucrurile.

Ziua 28
Continuare

Obrajii trandafirii ai lui Wrenny poartă amprenta modelelor de pe canapea. Îi iau cartea de pe piept, iar ea mă cuprinde cu braţul de talie şi începem să urcăm treptele, numărându-le una câte una. E atât de adormită că nici nu-şi deschide ochii. Dar nu trebuie s-o facă. Doar e la ea acasă, iar picioarele cunosc singure drumul. Aici a văzut lumina zilei şi tot aici a şi crescut.

— Una, spun eu.

— Două, îmi răspunde, căscând.

Şi tot aşa până la ultima treaptă — a treisprezecea. O ia apoi la stânga.

— Unde te duci, Wrenny?

— În camera mamei.

— Cred că în seara asta ar trebui să dormi în camera ta.

La urma urmei, acest lucru trebuie să se întâmple la un moment dat.

Mă priveşte de parcă mi-am pierdut minţile.

— Nu-mi place acolo.

— Te-ai spălat pe dinţi?

— Da, îmi răspunde, scrutându-mă din cap până în picioare. Înainte de a adormi pe canapea.

— Bine, îi răspund, ca și când acesta ar fi motivul pentru care accept să dormim din nou în camera mamei și nu faptul că nu mai am puterea de a mă certa cu ea.

— Arăţi ca un star rock, îmi zice apoi, râzând.

Mai degrabă ca o târfă, îmi spun în sinea mea.

— Îţi mulţumesc, îi răspund.

— Ești cam lipicioasă, adaugă apoi, plimbându-și mâna pe braţul meu.

— Da, și tu la fel, îi răspund, atingându-i obrazul.

— Și miroși a burrito.

— Văd că nu mai contenești cu complimentele, draga mea.

— Dar ăsta e adevărul. Și miroși și a taco.

Se îndreaptă direct spre patul răvășit al mamei, căci n-am mai avut timp să-l fac de dimineaţă. Se cuibărește printre pături și mă privește în timp ce mă dezbrac și îmi iau un prosop. Nu pot să mă culc fără să fac mai întâi un duș. Iese un sunet strident, ca de scai adeziv, atunci când îmi dau jos pantalonii scurţi și tricoul. Mă înfășor în prosop, apoi îl dau la o parte ca să mă răcoresc puţin.

— Ce faci? mă întreabă Wren. Ești complet goală.

— Nu mai știu ce fac, îi răspund, acoperindu-mă din nou cu prosopul. Mi-ai pus o întrebare foarte bună, îngaim eu, îndreptându-mă spre baie.

— Mă părăsești?

Rămân în prag în clipa în care îi aud tonalitatea glasului.

— Mă duc să fac doar un duș, îi răspund. Nu vreau să mă bag în pat mirosind a mâncare mexicană.

— Pot să vin și eu?

— Cu mine în baie?

— Nu știu. Nu vreau să rămân singură.

Dar eu vreau.

— O să stau pe WC, insistă ea.

— Nu, Wren, stai aici!

E unsprezece și jumătate noaptea. Abia o să se trezească mâine-dimineaţă.

— Aș putea să intru cu tine.

— În duș?

Ea dă aprobator din cap.

— Rămâi aici! Și culcă-te!

Ochii îi înoată în lacrimi. Își încleștează maxilarul. Iar eu mă înmoi:

— Cred că poţi să mă aștepţi în baie.

Mă duc la parter și pornesc mașina de spălat vase, apoi fac cel mai scurt duș din lume — suficient cât să mă spăl cu săpun și să mă clătesc. În timp ce apa fierbinte se prelinge încet peste mine, făcându-mă să-mi amintesc cu

nostalgie de presiunea apei din motelurile unde mă cazam adesea cu tata în timpul concertelor sale prin ţară, îmi sprijin chipul de faianţa de pe perete. Aș vrea să trec prin el, să dispar și să nu mă mai întorc niciodată. Umerii îmi tremură și faţa mi se crispează, dar nu plâng. Îmi apăs și mai tare chipul de faianţă până când nasul începe să mă doară și mă gândesc că s-ar putea să mi-l rup din greșeală.

Când mă uit să văd ce face Wren, o găsesc adormită pe WC, cu capul rezemat de chiuvetă, cu ochii închiși și gura deschisă.

Stăm amândouă întinse în pat. Mă cuibăresc lângă ea. Wren își sprijină capul de braţul meu, iar eu o strâng cu putere.

Nu mai știu care dintre noi două se teme mai tare de singurătate.

Abia după două săptămâni încep să mă obișnuiesc cu noul program. Mă trezesc la cinci dimineaţa. Îmi fac temele. O pregătesc pe Wren pentru școală, apoi mă pregătesc și eu. În timp ce ea face baie, eu îmi scriu temele lângă ea, încercând să nu-mi ud caietele. Am început s-o duc la școală ceva mai devreme acum, apoi îmi văd de drum. În clasă, încerc să mă descurc cât mai bine cu putinţă, apoi, după ore, o iau pe Wren și fugim amândouă acasă, unde încerc să fac cât mai multe treburi casnice în jumătatea de

oră pe care o am la dispoziţie până plec la muncă — și asta patru zile pe săptămână. Trebuie să câștig cât mai mulţi bani.

Cu o sută de dolari, mi-am cumpărat trei perechi de pantaloni scurţi, toţi negri, și câteva tricouri de aceeași culoare. Shane mi-a dat o pereche de pantofi de-ai ei, mult mai comozi decât cei de la restaurant, astfel că picioarele nu mă mai dor atât de tare. Lucrez de la patru după-amiaza până în jurul orei unsprezece seara, apoi îmi iau banii și îi duc acasă. Aranjez facturile în funcţie de importanţa lor, iau ordine de plată din diverse locuri din oraș și plătesc ce pot. Până acum, am reușit să achit facturile la curentul electric, la gaze și la telefon. Mai bine mai târziu decât niciodată, nu-i așa? Dar imediat ce plătesc un teanc de facturi, vin altele. O, da! Vor continua să vină.

Ne-am format deja o rutină. Patru seri pe săptămână, Eden mă duce la restaurant cu mașina mea, apoi vine Digby să mă ia și o duce pe Eden acasă. Eden face temele cu Wren, așa că am scăpat de grija asta. Când ajung acasă, Wren mă așteaptă cuminte, așezată pe capacul toaletei în timp ce mă spăl. Vorbim prin perdeaua de la duș, apoi ne urcăm amândouă în pat și stăm cuibărite una într-alta până adormim.

Nu mă mai gândesc prea des la mama — doar uneori, când mă trezesc la auzul soneriei zgomotoase a telefonului. Îi văd ochii albaștri, lipsiţi de strălucire, așa cum erau cu puţin înainte de a pleca. Meterezele pe care le-am ridicat

împotriva lor sunt extrem de slabe. Așa că zăbovesc o clipă și trag adânc aer în piept. Îi privesc stăruitor, apoi îi „împăturesc" într-un voal nevăzut. De trei ori — o dată pentru că ne-a părăsit și de două ori pentru că nu s-a mai întors — până când devin două punctuleţe albastre, lipsite de sens, pe care le spulber dintr-o suflare.

Ziua 49

Joi seară, când mă întorc acasă de la muncă, o găsesc pe Eden așteptându-mă afară pe terasă. Tresar în mașina lui Digby și îmi strâng mai mult geaca pe corp. I-am spus să nu facă asta. S-ar putea s-o vadă vecinii. Fumează și nu se ridică în picioare când ne vede intrând pe alee, ci mai trage un fum din ţigară.

— Eu o să fiu cel care o să-i umple tubul cu oxigen când o să facă emfizem pulmonar, murmură Digby.

— Da. Sau poate eu.

— Putem să facem cu schimbul, îmi propune el.

— Îţi place să-ţi asumi misiuni de salvare, îl tachinez eu.

— În fine, îmi răspunde, cu ochii aţintiţi asupra volanului. O să am întotdeauna grijă de treburile mele. Iar Eden e treaba mea.

— Mă duc să văd de ce „treaba" ta a rămas încremenită pe loc.

Cobor din mașină cu același sentiment care îmi tulbură mereu sufletul — că îmi lipsește ceva, că pășesc pe nisipuri

mișcătoare. Și asta pentru că îmi doresc cu ardoare să-mi contopesc buzele cu ale lui și să-l absorb cu nesaţ. Să-l port mereu cu mine. Nu vreau să-mi iau „la revedere" de la el. Niciodată.

— Îţi mulţumesc, îi spun eu.

— Încetează odată!

— Să-ţi mulţumesc?

— Știi, mai bine mulțumește-mi acum de zece ori la rând și apoi gata!

Chicotesc prostește și cobor din mașină.

— Îmi datorezi zece mulţumiri.

Mi-o spune pe un ton atât de serios, că rămân pe loc, lângă portieră, gata să mă supun fără crâcnire. Îl văd apoi schiţând un zâmbet și plec.

— Ce tot aveați de pălăvrăgit? mă întreabă Eden.

Simt că mă dor ușor obrajii de la zâmbetul larg de pe față și încerc să adopt o mină serioasă. Ce se întâmplă oare cu mine?

— Obsesia ta mi s-a părut, la început, o chestie drăguţă, dar nu crezi că e cazul să revii cu picioarele pe pământ? mă întreabă ea brusc, pe nepregătite. Are o prietenă.

Aș vrea să-i spun să tacă, deoarece Digby are geamul din dreapta deschis, dar îmi dau seama că e prost dispusă. Așa că păstrez tăcerea, dar dacă aș putea să-mi trag fermoarul gecii peste faţă, aș face-o fără ezitare.

— Ce s-a întâmplat? o întreb apoi.

Zdrobește țigara și înlătură cu mâna ultimele dâre șerpuitoare de fum.

— Am o veste bună și una proastă. Pe care preferi să ți-o spun mai întâi?

— Pe cea proastă.

Simt un nod în stomac tare ca o piatră. Ce mai urmează oare acum?

Încep să smulg buruieni de pe peticul nostru de iarbă ca să-mi distrag atenția.

— Nu mai pot să te ajut, spune Eden. Nu mai pot să stau cu Wren.

Aproape că am câștigat și banii ca să plătesc cablul TV pentru ca Wrenny să urmărească emisiunile culinare. Încerc să-mi imaginez viața fără ele, dar nu reușesc.

— Am rămas în urmă cu orele de balet.

Firește. Nu m-am gândit la asta. Mi-a spus că putea să mă ajute doar două seri pe săptămână. Eu am uitat complet.

— Îmi doresc din tot sufletul să-ți fiu alături, dar nu mai ajung la orele de balet. Vreau să respectăm planul pe care l-am făcut pe malul râului, dar mi-este cu neputință să stau și cu Wren și să mă ocup și de cariera pe care vreau s-o urmez în viață, continuă Eden, lovind cu picioarele scaunul de sub ea. Nu vreau să te dezamăgesc, Lu.

Buza îi tremură ușor. Nu e un semn de bun augur.

— Și nu mă gândesc decât la faptul că — dacă eu mă simt atât de obosită — atunci, tu ești... Wren este un copil extraordinar. Adică nu este...

Arunc buruienile, urc treptele terasei și mă așez pe banca de lângă ea.

— Nu e nicio problemă. O să găsesc eu o soluţie.

Ce-aș putea altceva să fac?

O înţeleg prea bine pe Eden. Doamna Renee este înspăimântătoare. De fiecare dată când am văzut-o, m-am întrebat cum reușește să-și prindă părul într-un coc atât de strâns, încât ai senzaţia că sprâncenele se unesc cu linia părului. Nici eu n-aș îndrăzni să mă pun rău cu ea. Și ca să fiu sinceră, nici nu mi-a trecut prin minte că viitoarea carieră de balerină a lui Eden va avea de suferit din cauza mea. Asta e problema cu care te confrunţi dacă accepţi ajutorul celor din jur. Întotdeauna există un preţ pe care cineva trebuie să-l plătească.

Îmi cântăresc alternativele, dar nu am prea multe. Nu are cine să mă ajute. Nu m-am așteptat ca Eden să mă lase de izbeliște și nu văd altă soluţie. Văd, în schimb, un tablou dezolant, în care eu și Wren, învelite în pături de lână, zdrenţuite și decolorate, cerem de pomană pe străzi. Suntem murdare pe faţă și avem noroi sub unghii, iar frigul ne pătrunde până la oase. Mă și văd parcă într-o Anglie, pe la 1600, și vorbind cu accent britanic.

Digby claxonează.

— Potolește-te, cowboy-ule! îi strigă Eden, arătându-i degetul mijlociu.

E târziu în noapte, iar zgomotul pe care îl facem ar putea trezi pe cineva. Îi zăresc deja de aici țigara Vecinului Fumător.

— Este posibil ca mama să primească cât de curând un telefon de la doamna Renee, îmi spune Eden, în șoaptă. Nu știu de ce... Nu știu de ce mi-am imaginat că planul nostru o să meargă. Am vrut să joc rolul eroinei în toată povestea asta. Am crezut că mama ta se va întoarce acasă, continuă ea, punându-și mâinile pe umerii mei și rezemându-ne fruntea una de alta. Ce gen de om trebuie să fii ca să nu te mai întorci acasă?

— Nu știu. Ce gen de om trebuie să fii ca să pleci, în primul rând?

— Sunt atâtea căi prin care poți să pleci, spune Eden, trăgându-mă ușor de păr.

E ușor să pleci, îmi spun în gând. *E mai ușor decât să rămâi.*

— Lu, cred că ar trebui să spui ce se întâmplă, continuă Eden. Situația devine tot mai serioasă. E timpul să dai cărțile pe față.

— Nu poate să facă asta, intervine Digby, care coborâse cumva din mașină. Dacă ați terminat cu drăgălășeniile, poate reușim să analizăm lucrurile cât mai logic cu putință, nu credeți?

Eden își desprinde mâinile de pe umerii mei. Iar eu mă retrag.

— Poate că sistemul nu e atât de rău, insistă Eden.

— Poate că așa e — în ţinutul poneilor și al curcubeielor, îi răspunde Digby. Al zânelor și al spiriduşilor.

— Mai taci odată! îi ripostează Eden.

— Nu, serios! Anunţă-mă și pe mine când o să aterizezi pe pământ călare pe ultimul inorog!

— Oamenii sunt buni, susţine ea. Uneori.

— Nu, îi răspunde Digby. Oamenii au *intenţii* bune. Sunt două lucruri complet diferite. Cineva o să vină aici și ce-o să găsească? Două surori abandonate, un tată închis la nebuni — fără supărare, Lucille! — o fată care lucrează aproape pe nimic — fără supărare, Lucille! — ca să plătească facturile, o casă care se năruie..., continuă el, pironindu-mă cu privirea.

— Nu mă supăr, îl asigur eu.

— Niciun asistent social nu va lăsa lucrurile așa cum sunt acum.

Se sprijină de balustrada terasei. Atât de aproape de mine!

— Așadar, nu poate să dezvăluie nimănui adevărul.

— Chiar dacă împlinește optsprezece ani în iulie? întreabă Eden.

Digby o privește pieziș.

Ea se întoarce apoi spre mine.

— Lu, te-ai gândit cumva să iei legătura cu tatăl tău?

Nu știu cum să-i spun că habar nu am unde este, că n-am cum să-l contactez, nici dacă aș vrea s-o fac.

— Te ajut eu, spune Digby, după ce-mi scrutează chipul pentru o clipă. N-a început încă sezonul competițiilor de baschet. O să stau eu un timp cu Wren.

Mai am puțin și mă prăbușesc.

— Dar mama ta...

— Ies aproape în fiecare seară cu Elaine.

Încerc să nu mă las copleșită de implicațiile cuvintelor sale.

— Trebuie să pregătească o lucrare pe care o va susține în curând, așa că este extrem de ocupată, adaugă el. O să-i povestesc totul. Și o să mă acopere, iar mama nu va afla nimic. Totul o să fie bine.

— Ce drăguț ești! spune Eden, cu un rânjet pe buze.

— Și ce-ai vrea să fac, Eden? o întreabă el, scoțându-și pălăria și punându-și-o apoi din nou. Să stau cu mâinile în sân în timp ce Lucille și Wren vor ajunge în stradă? Chiar crezi că o va ajuta cineva? S-ar putea să fie despărțite sau să ajungă într-un centru pentru minori. Eu pot s-o ajut. Așa că lasă-mă să-mi fac treaba fără să-mi pui bețe în roată!

— Bine, îi răspunde Eden, îndesându-și picioarele sub fund. Mai câștigăm niște timp, Lu, cum spune și Digby. Dar e vorba de un ajutor temporar. Trebuie să găsești o soluție. Și una permanentă dacă mama ta nu se mai întoarce acasă.

Simt cum pielea de pe picioarele goale mi se face de găină.

— Și așa ajung la vestea cea bună, spune Eden, deschizând ușa casei.

— Ce preludiu! spune Digby.

— Haideți în bucătărie!

Trecem în șir indian pe lângă Wren care doarme dusă. Digby își apleacă ușor capul când intrăm în bucătărie. Toate dulapurile sunt deschise. Și toate sunt pline. Cu tot soiul de cutii și borcane — cu orez, supă, conserve de legume, cușcuș, orz și tot felul de paste. Cerealele stau frumos aranjate pe raftul de sus din bucătărie — granola, fulgi de ovăz și multe altele.

— Sfinte Sisoe! exclam eu. Vă mulțumesc din suflet.

— Poftim? întreabă ei într-un glas — tipic pentru gemeni.

— Doar voi sunteți autorii, nu-i așa?

— Nu! răspund amândoi, din nou la unison.

— Atunci, cine?

— Acceptă lucrurile așa cum sunt, Lu, fără să mai pui întrebări! spune Eden. Calul de dar nu se caută la dinți, adaugă ea, uitându-se la Digby. Nu-i așa?

— Asta e vestea cea bună? întreabă Digby. Eden, gândește-te pentru o clipă! Gândește-te ce înseamnă asta!

— Înseamnă că toate dulapurile sunt pline. Și asta nu e tot, îi răspunde ea, deschizând frigiderul. Ia priviți!

Și frigiderul e plin. Adică, înțesat. Ca și congelatorul. Cu legume, fructe, iaurt pentru câteva săptămâni, smântână,

brânză, tortillas[1], înghețată, pepite prăjite de pui, preparate din carne și pește, ouă, sucuri și chiar apă minerală. N-am văzut niciodată în viața mea așa ceva.

— Este extraordinar, nu-i așa? spune Eden.

— Tu chiar nu înțelegi? intervine Digby. Asta înseamnă că cineva știe totul. Cineva care nu vrea să-și dezvăluie identitatea. Este ciudat.

— Nu mai fi atât de cinic, Dig! spune Eden. Are nevoie de toate astea. Poate că o zână bună o veghează de undeva.

— Ai găsit totul așa când te-ai întors acasă după ce m-ai lăsat la muncă? o întreb eu.

— Da.

— Asta înseamnă că cineva a acționat în plină zi, continuă Digby. Înseamnă că cineva știe cât timp lipsiți de acasă, că Wren e cu tine și că trebuie să se grăbească. Înseamnă că cineva vă urmărește. Cu multă atenție.

— Aha! spune Eden, cu mai puțin entuziasm.

— Da, e îngrijorător, adăugă Digby.

— Trebuie să încui ușa, spun eu.

Nimeni din oraș nu încuie ușa.

Digby se sprijină de blatul de bucătărie. Întotdeauna se sprijină de ceva.

— Nu este o acțiune chiar ostilă, spune el. Ci mai degrabă o dovadă de generozitate de tip kamikaze.

---

[1] Lipii din făină de porumb.

Simt că iau foc. Vreau să-i văd plecaţi. Trebuie să-mi adun gândurile și nu pot s-o fac în bucătăria înţesată cu mâncare și în prezenţa celor doi fraţi roșcaţi care zăbovesc în preajma mea.

— Măcar un timp nu mai ai grija mâncării, spune Eden. Deși e plină de carbohidraţi, continuă ea, cocoţându-se pe blat. Mai am o veste, care nu este nici ea prea bună.

— Serios? spun eu. S-a prăbușit cumva vreun perete?

— Nu. Wren a venit acasă cu un bilet. Doamna LaRouche vrea să vorbească cu mama ta.

Mă crispez toată.

— Doamna LaRouche era cea mai bună, intervine Digby. Îţi mai aduci aminte ce metodă folosea ca să ne reducă la tăcere?

— *Bum bum bee dum bum...*, cântă Eden.

— *Bum bum*, îi răspund eu, fără vlagă.

— Nu cred că e mare lucru, spune Eden. Trebuie doar să...

— Fac rost de un părinte inexistent.

— Exact.

Îmi acopăr faţa cu mâinile. Număr până la trei. Apoi, îmi ridic capul. În zadar, totul e la fel — același univers, aceeași viaţă.

— Lu! mă strigă Eden, cu o grimasă pe chip.

— Ce e?

— Îţi curge sânge din nas.

Digby ia un prosop de hârtie din sulul imens care a apărut ca prin minune pe blatul meu de bucătărie. O marcă scumpă.

— Sunt și șerveţele, spune Eden, arătându-mi sufrageria. Și pastă de dinţi, apă de gură, beţișoare de urechi...

— Încetează!

Nu mai pot să respir, și nu din cauza sângelui care mi se prelinge pe buze. Totul se întâmplă dintr-odată și nu mai înţeleg nimic. Îmi vine să râd ca tata. Abia mă abţin să n-o fac, căci — dacă îi dau drumul — nu mă mai opresc. Când Digby încearcă să-mi tamponeze nasul cu prosopul de hârtie, i-l smulg cu violenţă și îi ard una peste mână. Pieptul mi se mișcă în ritmul sacadat al respiraţiei.

— O, Doamne! exclamă Eden, privindu-mă cu intensitate.

Mă îndrept spre canapeaua din sufragerie, ţinându-mi prosopul de hârtie la nas. Ei mă urmează ca niște umbre când eu nu-mi doresc altceva decât să-i văd plecaţi ca să pot să-mi adun gândurile. Cifrele îmi joacă prin minte în ritmul sălbatic al dansurilor irlandeze, iar sufletul îmi este bântuit de ochii mari, albaștri și pustii ai mamei, care mă urmăresc stăruitor, de imaginea mea — sexy și provocatoare — în pantaloni scurţi, pantofi înalţi și machiaj strident, de chipul tatei, pierdut undeva prin lume, și de privirea speriată a celei mai bune prietene. Inima mi se strânge gândindu-mă la viaţa lor simplă și perfectă, la dezamăgirile

pe care Wren trebuie să le înfrunte din cauza mea, la apariţia unui bun samaritean care ne cunoaște secretul și la dragostea mea, care îmi oferă ajutorul, stând atât de aproape de mine, fără să-l pot însă atinge. Mă simt cumplit de singură și îmi doresc cu disperare să plece.

— O să ieși din impasul ăsta, îmi spune Digby.

Încercă să mă ia de mână, dar eu mi-o smucesc cu violenţă.

— Totul o să fie bine, continuă el.

— Duceţi-vă acasă! le spun eu, cu un glas aspru — un glas pe care nu îl recunosc.

Nici cei doi fraţi gemeni nu-l recunosc, căci se privesc nedumeriţi, de parcă le-aș fi ars o palmă.

Îmi șterg sângele de la nas, sperând ca hemoragia să se oprească. Mă îndrept spre chiuvetă și mă spăl pe faţă și pe mâini, încercând să-mi curăţ sângele de sub unghiile îndoite. Sunt convinsă că apa mi-a întins rimelul pe faţă, dar sunt atât de supărată că nici nu-mi mai pasă. Nu vreau să mă uit în oglindă, căci nu știu ce voi vedea acolo. S-ar putea să sparg oglinda. Și n-aș vrea să verific pe propria-mi piele dacă superstiţia celor șapte ani de ghinion este sau nu adevărată. Nu sunt atât de „dusă".

Bine aţi venit în viaţa mea!

Ce glumă sinistră!

Ei mă privesc neștiind parcă ce să facă. Mă duc la Wrenny, care doarme pe canapea, și îmi strecor brațul sub ea, trezind-o din somn.

— E timpul pentru duș? întreabă ea.

— Da, îi răspund, în șoaptă, ca să nu-mi surprindă durerea din glas. E timpul pentru duș.

Începem să urcăm treptele. Mai avem douăsprezece. Nu mă uit înapoi, dar aud ușa închizându-se în urma mea, apoi zgomotul mașinii ce pornește în trombă. Poate că au plecat supărați, dar dacă ar fi încercat să rămână, i-aș fi sfâșiat în bucăți.

Imediat ce ajungem sus și o sprijin pe Wren cu capul de peretele băii, cobor din nou la parter, trag storurile geamurilor care dau spre stradă, închid luminile și încui ușa.

Ziua 50

Mă duc la biblioteca publică pentru a-i scrie un e-mail doamnei LaRouche de pe contul mamei, căci, printre lucrurile pe care le-a luat atunci când a plecat, a fost și laptopul tatei. Bibliotecara nu-și ridică privirea din paginile cărții — îmi oferă doar formularul de înscriere, fluturându-și unghiile lungi prin fața mea.

— E o carte bună? o întreb eu.

— Da, îmi răspunde, arătându-mi cu capul sala computerelor. Foarte bună.

Scriu parola mamei. Tonylaura1031. Poate că nu este o parolă prea inspirată, dar părinții mei s-au cunoscut în timpul unuia dintre spectacolele tatei de Halloween, iar mulți ani mai târziu, mama i-a dat naștere lui Wren în aceeași zi — 1031[1]. Dacă știai aceste lucruri, aveai acces la toate afacerile particulare ale familiei Bennett. Bine, asta dacă știai numărul contului bancar.

[1] 31 octombrie.

Mama are 551 de mesaje noi. Nimic nu indică faptul că și-ar fi accesat vreodată mailul de când a plecat. Unele mesaje par importante, așa că un timp „răsfoiesc" căsuța „subiectelor". Majoritatea sunt lipsite de importanță. O promoție la Gap. Oferte de călătorie în Bahamas.

Mă apuc de treabă. Jucând rolul mamei, îi explic doamnei LaRouche că am un program infernal de lucru și că o trimit pe Lucille în locul meu, rugând-o să-i spună acesteia, cu toată încrederea, toate problemele legate de Wren.

Și aștept.

Citesc știrile pe Internet, lucru care mă face să mă simt puțin vinovată, ținând seama de temele pe care trebuie să le fac și de prezența unei femei frumoase, înconjurate de bagaje, care așteaptă eliberarea computerului. În fine. Mai am încă dreptul la treizeci de minute. În acest răstimp, răsfoiesc site-ul E!News și aflu că actorul din cel mai recent film cu zombi/vârcolaci/psihopați s-a culcat cu partenera lui de platou, în timp ce acasă îl aștepta soția însărcinată. Acum, își mărturisește regretele în văzul lumii. Nu cu mult timp în urmă, eram la curent cu toate știrile despre celebrități. Acum nu mai știu nimic. În ultimul timp, multe lucruri mi se par superflue. În momentul ăsta, însă, trebuie să mărturisesc că îmi place să le citesc.

Exact cu puţin înainte de a-i preda computerul femeii cu genţi și bagaje, apare un nou email.

Doamna LaRouche acceptă să discute cu Lucille. E încântată s-o vadă după atâta timp, spune ea. Și îmi propune să ne întâlnim în după-amiaza aceea.

Aș vrea s-o sun pe Eden și s-o întreb cum să procedez și cum să manevrez situaţia, dar nu pot s-o fac. Știu că ceva s-a schimbat în rău aseară când aproape că am dat-o afară din casă, dar n-aș putea să spun ce anume.

Sala arată aproape la fel ca atunci când eram în clasa a patra. Panourile de pe pereți s-au schimbat, dar în aer plutește același miros de suc de mere și hormoni de pubertate. Wren mă așteaptă, împreună cu Shane și Melanie, pe terenul de joacă, de unde răzbat ţipete de copii.

Doamna LaRouche stă la catedră, ţinându-și ochelarii pe vârful nasului într-o poziţie atât de precară, încât mă întreb cât vor mai rezista acolo. Bărbia ei abia perceptibilă a devenit acum aproape invizibilă. Poartă o tunsoare scurtă, gen pageboy[1], care nu mai este de mult la modă, poate de mai bine de treizeci de ani.

— Ah! spune ea, ridicându-se în grabă de la catedră și strângându-mă cu brațele sale osoase. Lucille Bennett! A trecut ceva timp, nu-i așa?

---

[1] Tunsoare scurtă şi băieţoasă, numită aşa după numele dat tinerilor servitori de la curtea regală.

Este originară din Georgia și și-a păstrat accentul acelor locuri. Nuanţa gălbuie a dinţilor, pe care o știam de când eram elevă, a devenit acum și mai pregnantă. Se pare că procesul de îmbătrânire nu este deloc plăcut.

— Ia un loc, te rog!

Eu mă supun.

— Cred că pentru mine o să rămâi mereu fetiţa de nouă ani, îmi spune ea, scrutându-mă din cap până în picioare, lucru acceptabil doar pentru că mi-a fost cândva profesoară. Te-ai transformat într-o femeie frumoasă.

Nu-mi place cuvântul „femeie". Mi se pare vulgar.

— Ce faci, draga mea?

— Bine, îngaim eu. Sunt în ultimul an de liceu.

— În ultimul an de liceu? repetă ea, clătinând din cap, fără să-și agite nici măcar un fir de păr. Ce-a mai trecut timpul! Ţi-ai făcut planuri ca să urmezi o facultate?

Nici vorbă de așa ceva!

— Mă gândesc să-mi iau un an liber, îi răspund.

Se așterne apoi o tăcere apăsătoare, ca și când ar fi așteptat să-i ofer mai multe explicaţii, lucru pe care nu am de gând să-l fac.

— Am înţeles că vreţi să vorbim ceva despre Wren, spun eu.

Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar prezenţa mea în clasă îmi dă fiori.

— Da, firește, îmi răspunde doamna LaRouche, aţintindu-și privirea asupra hârtiilor pe care le ţine în mână. Îmi pare rău că mama ta n-a putut să vină astăzi. E vorba despre niște lucruri importante, cred eu.

O să rezist, indiferent ce-mi va spune. Sunt puternică.

— Da, i s-a schimbat programul. E infernal. Politica haotică din spitale. Asistentele medicale au cel mai mult de suferit.

Minciuna începe să se extindă tot mai mult.

— Bine, atunci. Mi-a transmis să-ţi spun ţie despre ce este vorba. Așa că hai să discutăm!

— De acord.

— În primul rând, vreau să-ţi spun că sora ta este un copil remarcabil.

— Știu.

— Învaţă mult mai bine decât colegii ei la diverse materii. Excelează, de exemplu, la matematică și științe naturale.

— Aha!

— Este, de asemenea, înzestrată cu aptitudini verbale extraordinare. Știaţi că Wren citește ca un elev de clasa a noua?

Ar trebui să-i citesc povești în serile în care sunt liberă. Ar trebui să fac foarte multe lucruri.

— Sinceră să fiu, continuă ea, dacă ar fi după mine, aș muta-o în clasa următoare. Programa școlară nu pare s-o

stimuleze, deoarece prinde totul din zbor cu o ușurință ieșită din comun.

— Dar asta este o veste bună, nu-i așa? întreb eu.

— Ei bine, da, răspunde doamna LaRouche, scoțându-și ochelarii și lăsându-i să cadă pe piept. Toate astea sunt niște aspecte pozitive, dar mă îngrijorează anumite lucruri.

— Vă ascult, îi răspund.

— Wren pare extrem de neliniștită, în special în ultimul timp, îmi explică ea, dându-mi o foaie de hârtie.

Simt o gheară în stomac.

— Ne-a cerut să stea cât mai departe de ceilalți copii. Se plânge că zgomotul o deranjează, continuă doamna LaRouche, arătându-mi o bancă din colțul clasei. Acolo îi place să-și petreacă timpul. În general, e relaxată și veselă, dar se izolează de restul copiilor. Mi-e teamă că o să dispară în propria ei lume și nu va mai socializa cu ceilalți elevi. Aș vrea să apelăm la ajutorul unui consilier psihologic, dacă sunteți de acord.

— Pentru ce anume, mai exact? o întreb eu, trăgând adânc aer în piept și apoi dându-l afară. Ce rost ar avea?

— Wren a îndurat foarte multe schimbări în ultimele luni, îmi răspunde ea, cu blândețe, oftând ușor. Aș fi preferat să vorbesc cu mama ta despre toate aceste probleme. Probabil că nu vă este deloc ușor.

— Ne descurcăm, îi răspund, încercând să găsesc exact cuvintele pe care un adult ar vrea să le audă. Trecem printr-o perioadă de adaptare.

— Da, înţeleg. Aș vrea însă să-ţi arăt ceva.

Îmi întinde apoi o foaie de hârtie, acoperită în totalitate cu scrisul lui Wren — cu cerneala ei roz, cu literele ei ondulate și inimioarele desenate deasupra literei *i*.

— S-o citesc?

— Chiar te rog! îmi răspunde ea. Nu trebuie să te grăbești.

Încep să citesc:

Eroina mea

Eroina mea e Contesa Desculţă. Contesa găteşte tot timpul. Are mereu invitaţi la masă, pe când la noi nu vine nimeni, în afară de Eden și Digby. Contesa locuiește într-o casă frumoasă, în timp ce a noastră nu e deloc arătoasă. Are o voce lină și suavă, iar îmbrăţișările ei par calde ca o plăcintă. Sunt convinsă că mi-ar spune că sunt frumoasă, chiar dacă nu e deloc așa, și nu ne-ar părăsi niciodată.

Pun hârtia pe bancă. Doamna LaRouche stă în faţa mea.

— Vorbiţi în casă despre evenimentele petrecute vara trecută?

Îi răspund clătinând din cap.

— Eu cred că întâmplările de atunci au afectat-o pe Wren mai mult decât vrea să recunoască. Iar dacă nu veţi

discuta problema într-un mod cât mai deschis cu putinţă, mă tem că situaţia va lua amploare, iar sentimentele pe care acum și le înfrânează o vor măcina încetul cu încetul. Trebuie să-și descătușeze gândurile și trăirile lăuntrice fără să-i fie teamă de repercusiuni.

Eu încuviinţez din cap.

— În acest moment, eu v-aș recomanda să urmaţi câteva ședinţe de psihoterapie familială. Există specialiști foarte buni în acest domeniu, continuă ea, oferindu-mi o foaie de hârtie cu câteva nume scrise pe ea. Dar dacă nu vreţi să urmaţi această cale, ar fi bine să-i oferiţi șansa lui Wren de a-și împărtăși cuiva sentimentele. Se întâmplă adesea ca un copil talentat ca Wren să-și asume, inconștient, vinovăţia și tristeţea asociate cu o situaţie ca aceasta, continuă ea, punându-și mâna rece peste a mea. Și poate să cadă pradă depresiei.

— Pare fericită, spun eu.

— Lucrurile pot avea consecinţe dramatice — consumul de droguri, violenţă, tulburări alimentare...

— Bine! îi răspund, pe un ton mult mai aspru decât intenţionez. Bine, repet, mult mai domol de această dată. O să-i spun mamei să semneze actele pentru ca Wren să urmeze ședinţe de consiliere. O să ne ocupăm de asta.

Vreau să plec de aici. Vreau să mă duc pe terenul de joacă și s-o strâng pe Wren în braţe, pentru că vede tot ce se petrece în jurul ei — vede chiar prea mult — iar eu nu

pot să împiedic acest lucru și nici s-o ajut. Vreau să preschimb totul în stană de piatră și s-o transform pe Wren în Frumoasa Adormită, apoi s-o trezesc cu un sărut pe obraz când toate problemele s-au rezolvat.

— Pare să socializeze ceva mai mult cu Melanie St. James. O cunoști?

— Da, îi răspund. Ne-am jucat de câteva ori în parc.

— Mama ta ar putea s-o încurajeze pe Wren să exploreze această prietenie. Ar putea fi salutară. Nu știi niciodată.

Încuviințez din nou din cap.

— Și tu, draga mea? spune ea apoi, strângându-mi mâna pe care mi-o ţinea într-a ei de câtva timp.

Buzele încep să-mi tremure. Sper că nu mă va întreba direct ce fac.

— Da, probabil că vă este cumplit de greu tuturor, în special mamei tale, care lucrează atât de mult și trebuie să se descurce singură.

Ha! Ha!

— Mă bucur că Wren n-a fost martora acelor întâmplări nefericite, continuă ea. Dar tu ai fost, nu-i așa? Tu ai văzut tot ce s-a petrecut atunci.

Am simţit cum sufletul mi se frânge în mii de bucăţele. Și ca să nu mă destram cu totul, încerc să mă agăţ cu disperare de doamna LaRouche, de parcă ar fi o ancoră într-un ocean nemărginit. Îmi eliberez mâna din strânsoarea sa. Nu vreau să plâng în faţa ei.

Dau să plec. Zâmbesc cât mai frumos cu putinţă.

— O să ne ocupăm de Wren, doamnă LaRouche. N-o să vă mai necăjească.

— Dar nu mă necăjește, draga mea, îmi răspunde, cu glasul ei tărăgănat. Trece doar printr-o perioadă mai grea. Cu toţii avem astfel de momente în viaţă.

Se ridică și ea în picioare și își odihnește mâinile pe rochia cu modele tribale.

— Îmi doresc din tot sufletul să-și revină și să înflorească. Vă doresc asta amândurora.

— Vă mulţumesc, îi răspund, cu toată sinceritatea.

Și eu îmi doresc același lucru.

— Îmi pare atât de rău că ești tristă, draga mea, îmi spune ea când ajung la ușă. E păcat. Erai un copil atât de vesel.

După această discuţie, am nevoie de puţin timp de gândire, iar Shane se oferă să le ducă pe Melanie și pe Wren la o îngheţată, căci este vineri și nu lucrează. Niciuna dintre noi nu lucrează.

Nu m-am mai plimbat de mult cu bicicleta. O iau pe drumul amenajat și pedalez din greu, până când mușchii încep să mă doară și abia reușesc să mai respir. Străbat un teren întins, bun pentru iubitorii de jogging pe care îi întâlnesc în cale. În curând însă, las totul în urmă —

stâncile și orașul — și urmez potecile codrilor, asudând din greu și privind verdele luxuriant al pădurii.

Gândurile îmi învălmășesc mintea. Dacă falsific semnătura mamei, terapeuții îi vor pune lui Wren tot felul de întrebări și cineva va intui adevărul. Este un risc pe care va trebui să mi-l asum. Dacă nu semnez actele, doamna LaRouche va deveni din ce în ce mai suspicioasă, iar pericolul va plana în continuare deasupra noastră. Nu există cale de izbândă, după câte văd.

Cobor de pe bicicletă și o sprijin de un copac. Mă aventurez și mai mult în adâncurile pădurii și găsesc un loc unde să-mi adun gândurile. Nici nu mă așez bine, că o pasăre imensă plonjează fulgerător prin aer și rupe o creangă din copacul la umbra căruia mă adăposteam. Scoate un zgomot cumplit, ca un foc de armă, tulburând liniștea înconjurătoare. Totul se întâmplă atât de repede că nici nu-mi dau seama că este un vultur cu capul alb, o pasăre răpitoare, din vremuri îndepărtate. O creatură imensă.

Privindu-l cum își ia zborul, mă întreb cum să interpretez prezența lui. Dacă există într-adevăr semne de bun sau de rău augur, așa cum spune Eden, ce semnificație ar trebui să confer apariției sale fulgerătoare? Simt atunci în piept — crudă și neîndurătoare — gheara singurătății și îmi înfig unghiile în pământ. Durerea este atât de sfâșietoare, încât pot să o simtă până și oamenii din îndepărtata

Chină. Mă întind din nou pe jos și privesc copacul cu ramura sa frântă.

Pornesc încet spre casă, iar când ajung, semnez hârtiile.

Ziua 53

Beau deja a treia ceașcă de cafea în timp ce intru pe ușile liceului luni de dimineaţă, dar nu mă ajută cu nimic, căci îmi tocesc în continuare nervii. La naiba cu ora de engleză! La naiba cu gândurile! La naiba cu mersul pe jos! Și la naiba cu conversaţiile! Sper să nu fiu nevoită să vorbesc cu nimeni. Mă opresc în faţa dulapului meu, îmi ţin cu dinţii paharul din hârtie cu cafea și îmi pun cărţile în rucsac. Nimeni nu vorbește cu mine. Eden nu e pe nicăieri. O văd doar pe Shane, care mă lovește ușor pe umăr în timp ce trece pe lângă mine împreună cu prietenele ei de la școală. N-aș spune că relația noastră s-ar putea numi prietenie, dar mă bucur să știu că îmi este alături. Oricum, n-am nimic să-i spun. Îmi simt mintea complet goală. Nu mă gândesc nici la facturi, nici la Wren, nici la rufele pe care trebuie să le spăl și nici la părinţii mei groaznici, cumpliţi și oribili. Sinceră să fiu, draga mea viaţă nenorocită, nu-mi pasă de tine nici cât negru sub unghie.

Probabil că mintea mea înceţoșată reprezintă singura explicaţie pentru faptul că nu-l observ pe Digby, care apare

pe neașteptate lângă mine, de vreme ce în ultimul timp îl caut cu privirea în permanenţă. Nu l-am mai văzut de când l-am dat practic afară din casă. Nici pe el și nici pe Eden. Probabil că ea este autoarea întâlnirii noastre „întâmplătoare", căci dulapul ei se află chiar lângă al meu.

— Bună, mă salută Digby, rostind șovăitor cuvintele, ca și când n-ar ști cum să le pronunţe. Aici ești!

— Da, îi răspund. Aici sunt.

Stă aproape de mine, dar nu atât de aproape pe cât mi-aș dori. Holul devine tot mai pustiu, căci elevii încep să intre cu toţii în clasă.

— Mă tot gândeam, spune el, strecurându-și degetul pe sub breteaua rucsacului.

— E bine că mai gândește măcar unul din noi, îi răspund eu.

— Da, cred că da, îmi spune apoi, târșâindu-și picioarele.

— Deci, la ce te gândeai?

— Mă gândeam..., îmi răspunde, cu un zâmbet pe buze, și-mi dau seama că nu l-am văzut zâmbind prea des. Mă gândeam că — dacă astăzi n-ai vreun examen de dat — poate ai vrea să ieșim undeva.

Îmi simt sufletul năpădit de dorinţe. De dorinţa de a fugi. De a mă arunca în braţele lui ca să văd dacă m-ar prinde sau dacă m-ar lăsa să mă prăbușesc. Este evident că, din cauza oboselii, am devenit instabilă psihic.

— Când ai chiulit ultima oară de la școală? mă întreabă el.

— Vineri, îi răspund.

— Serios? spune apoi, ușor crispat. Da, e adevărat, nu te-am văzut pe aici.

— Dar, în rest, n-am chiulit niciodată, îi explic eu, prefăcându-mă că tușesc. O răceală puternică m-a ţintuit la pat.

— Hai cu mine! îmi spune apoi, prinzându-mă cu degetele de tricou.

Sună clopoţelul.

— Unde?

— Va trebui să ai încredere în mine, îmi răspunde el.

— Încredere, repet eu.

— Te asigur că poţi să ai.

— Ce să am?

— Încredere în mine.

— Aha!

— Atunci, hai să mergem!

Eu nu mă urnesc din loc.

— Acum ori niciodată, insistă el, scoţând cheile din buzunar și fluturându-le cu zgomot.

Picioarele mi se trezesc imediat la viaţă.

Ieșim împreună pe porţile liceului. Nu ne întâlnim nici cu Shane, nici cu Eden, nici cu Elaine (slavă Domnului!) și nici cu vreun profesor. Universul îmi este, deocamdată, prieten.

Aș vrea să-l întreb pe Digby unde este Elaine și de ce mă invită în oraș. Mă compătimește oare pentru că trebuie să-mi câștig pâinea lucrând ca picoliţă într-un restaurant sau acesta este felul lui de a-mi propune un armistiţiu?

Dar nu o fac.

Îmi văd de drum, gândindu-mă cât de frumos ar fi să ne ţinem de mână.

O, tu, purtătorul celor mai frumoși și mai verzi ochi din lume! O, tu, posesor al unor pistrui perfecţi!

O să mă transformi în hrană pentru viermi.

Mergem în Philadelphia.

Are un plan. Dacă ne vom grăbi, îmi spune el, vom avea timp să vedem Independence Hall și Clopotul Libertăţii[1], delectându-ne și cu un sendviș cu friptură și caşcaval, înainte ca Wrenny să iasă de la școală. Rostește numele lui Wrenny cu aceeași căldură ca și mine, lucru care, pentru o clipă, îmi conferă iluzia unei relaţii.

Închid ochii, pe scaunul din dreapta șoferului, bucurându-mă de vântul rece de octombrie și de glasul cald al lui Digby. Deși mi se pare extrem de ciudată prezenţa lui alături de mine și turnura pe care o iau lucrurile, îmi este cu neputinţă să-mi imaginez un alt loc în care aș putea să fiu atunci. Și cad într-un somn adânc, un lucru cu totul absurd.

---

[1] Clopotul Libertăţii este unul dintre simbolurile de referinţă ale independenţei Statelor Unite. Aflat în Philadelphia, Pennsylvania, se crede că a fost tras pentru a marca citirea în public a Declaraţiei de Independenţă din 8 iulie 1776.

Când mă trezesc, ne aflăm într-o parcare, unde miroase a petrol și a gunoi. Digby mă privește cu intensitate.

Sper că n-am dormit cu gura deschisă sau în altă poziţie compromiţătoare.

— O, bun! îmi spune el. Mi-a fost teamă că o să ne strici programul.

— Ai fi putut să mă trezești.

El ridică din umeri.

— Hai să mergem! îmi spune apoi. Să învăţăm lucruri interesante! Turul începe la ora nouă și jumătate.

Ghidul nostru este o femeie în vârstă, pe care o cheamă Mildred[1]. Nu știu dacă mai e cineva în ziua de azi cu numele ăsta. Intrăm într-o sală, unde îi întreabă pe vizitatori din ce ţară sunt. Elveţia, răspund unii. Două familii din Germania, care nu se cunosc, încep imediat să discute, presărându-și conversaţia cu celebrul *„ja, ja"* și strângându-și mâinile cu mult entuziasm. Un individ susţine că a venit singur din Columbia. Printre vizitatori se află și niște elevi de clasa a cincea. Toată lumea vorbește în șoaptă. Mildred așteaptă să se facă liniște și apoi ne prezintă un film despre Declaraţia de Independenţă. Digby urmărește fascinat documentarul, pe când eu încerc cu greu să-mi desprind privirea de la el.

Vreau să fac o încercare. Dacă îmi voi atinge cotul de al lui, chipul îmi va trăda oare fiorii pe care îi simt în preajma sa?

---

[1] Nume anglo-saxon, care s-a bucurat de popularitate în Statele Unite prin anii '20, intrând apoi într-un con de umbră.

Mildred ne îndrumă spre Independence Hall, iar noi începem să ne plimbăm de jur împrejur.

— Imaginaţi-vă această sală înţesată de oameni care îşi susţin cauza cu patos! E vară şi nu există aparate de aer condiţionat. Iar ei dezbat aici săptămâni de-a rândul.

Mildred — un ghid înţelept şi înflăcărat.

Îmi place Clopotul Libertăţii, cu crăpătura lui celebră, învăluit în legende şi poveşti care încearcă să-i dezlege misterul şi simbolurile. Digby — Digby al meu — îmi deschide uşile şi îmi călăuzeşte paşii prin mulţimea de oameni. Merge cu aceeaşi eleganţă ca şi Eden, dar cu gesturi tipic bărbăteşti. Nu se loveşte de oameni, ca mine, ci îi ocoleşte, plutind cu graţie printre ei.

— Nu prea avem ce să facem în faţa Clopotului Libertăţii, nu crezi? mă întreabă el, după câteva minute bune în care l-am privit amândoi în tăcere.

— Poate o fotografie? îi sugerez eu.

Turiştii stau înşiraţi în faţa clopotului, dornici să-i imortalizeze peretele spart, dar el se strecoară pe partea cealaltă, unde nu se află nici ţipenie de om.

— Dar n-o să ştie nimeni, spun eu.

— Că acesta este Clopotul Libertăţii?

— Da. Fără celebra-i crăpătură, nu se distinge cu nimic de celelalte. Este doar un clopot mut.

— Doar pentru că nu se vede, asta nu înseamnă că nu există.

— Știi, îi spun eu, cu zâmbetul distorsionat al unui clovn diform, afirmaţia ta este extrem de profundă, Digby Jones.

— Dar eu sunt un tip profund, îmi răspunde el.

Își apleacă apoi capul într-o parte, iar bretonul îi cade pe frunte. Eu sunt acum Clopotul Libertăţii. *Ding dong! Ding dong!*

— Hai, fă-o odată!

Și apăs pe buton. Arată extrem de caraghios în fotografie. Obiectivul nu a surprins nimic din trăsăturile sale perfecte — nici măcar o fărâmă din frumuseţea-i caracteristică. I-am prins un mic defect — nu este fotogenic. Sunt încântată la culme.

— Acum e rândul tău, îmi spune el.

— O, nu!

Îl refuz până în clipa în care își pune mâinile pe umerii mei și nu mai pot să-i opun rezistenţă.

— Uită-te puţin într-o parte! îmi spune el.

Mă îmbujorez toată la faţă și îmi aranjez fusta. O altă piesă vestimentară pe care „am furat-o" din dulapul mamei.

— Zâmbește!

Și zâmbesc. Gândindu-mă la Digby și la faptul că el mi-a făcut fotografia. Și chiar dacă arăt cumplit, îmi va aduce mereu aminte că am fost împreună atunci când am făcut-o. O dovadă numai pentru mine.

— Profilul tău are ceva aparte, îmi spune el, dându-mi înapoi telefonul. Forma urechii.

— Ce e cu ea?

— E periculoasă, îmi răspunde, râzând, fără să pară însă amuzat.

Nu știu cum să interpretez cuvintele și reacţia lui, așa că bag telefonul în buzunar.

— Scuzaţi-mă, domnule! i se adresează apoi unui paznic, care seamănă cu un actor cunoscut, dar pe care nu știu de unde să-l iau. Unde putem să găsim cele mai bune sendvișuri à la Philadelphia?

— Cam la șase clădiri distanţă de aici, ne îndrumă omul. Veţi fi trataţi regește. Dacă vreţi, puteţi ajunge acolo cu trăsura. E foarte romantic.

— O, nu! protestează Digby. Nu, mulţumim. Nu suntem... Asta nu e o...

— Bine, am înţeles, îi răspunde paznicul-actor. Liniștește-te! N-am vrut să fac nicio aluzie. A fost doar o sugestie. O puteţi lua și pe jos. Sunt bune și picioarele.

În timp ce străbatem cele șase clădiri, Digby îmi arată o fată care poartă o fustă scurtă cât un timbru poștal, susţine el. Îmi spune apoi că adoră peisajele urbane. America are o istorie extrem de fascinantă — „dată naibii", ca să-l citez — și ar vrea să afle cât mai multe lucruri, fără să facă însă reconstituiri — nu e un fan chiar atât de împătimit. Își scoate telefonul din buzunar atunci când îl aude bipuind și scrie un mesaj în timp ce merge. Lui Elaine, probabil.

Încerc să-l ascult cu atenţie, dar gândul îmi zboară necontenit la reacţia vădit stânjenită a lui Digby în momentul în care paznicul a crezut că suntem un cuplu.

Digby este un om extraordinar. Un om care sare în ajutorul unei fete necăjite și o scoate în oraș ca s-o facă să uite de necazuri. Independence Hall și Clopotul Libertăţii reprezintă un bun prilej de distracţie, crede el, spre deosebire de sala întunecată și primejdioasă a unui cinematograf.

Chiar nu vrei să înțelegi, inimă ușuratică și trădătoare ce ești? Are o prietenă. O prietenă pe care o iubește. Și nu ești tu aceea. Nu poți să imprimi acest lucru materiei cenușii? Mă îndepărtez ușor ca să impun o oarecare distanţă între el și gândurile mele.

De ce-a spus oare că forma urechii mele e periculoasă?

— Astea sunt adevăratele sendvișuri, îmi spune el, în timp ce individul de la tejghea, plin de tatuaje și cu câţiva dinţi lipsă, ne pregătește ingredientele — taie ardeii iuţi și ceapa și perpelește pe grătarul încins bucăţile de friptură.

Ce viaţă duce oare? Cine îl întâmpină acasă? O sticlă de bere? O soţie tandră? Un soţ iubitor? Sau niște capete tăiate și băgate în frigider?

— Pentru Lucille! strigă femeia din spatele tejghelei, căreia îi lipsesc și ei câţiva dinţi în gură.

Iau sendvișurile, iar Digby ia cutiile de Coca-Cola. Ieșim afară, căci este ora prânzului, iar localul este plin.

— Hai să stăm acolo! îmi spune el, arătându-mi treptele din faţa unei clădiri de locuinţe. Îmi place Philadelphia, adaugă apoi, când ne așezăm pe scări.

— Pentru priveliștea asta? îl întreb eu, arătându-i clădirea abandonată din faţa noastră, unde doi bătrâni, vagabonzi și fără adăpost, beau bere ascunsă în pungi de hârtie.

Probabil că așa o să ajung și eu în curând.

— Nu, îmi răspunde, mușcând cu poftă din sendviș.

Sosul și ardeii se preling din hârtia galbenă cu care este învelit.

— Pentru asta.

Și atunci, ca la comandă, un individ trece cu motocicleta pe lângă noi. E aproape complet dezbrăcat și merge cu roata din faţă ridicată. Zboară parcă prin aer cu un zâmbet larg pe buze.

— E o nebunie, spun eu.

— E Philadelphia.

Mâncăm un timp în tăcere, apoi îl surprind privindu-mă cu coada ochiului.

— Știi la ce mă gândeam?

— La ce?

Sendvișul este într-adevăr foarte bun. Chiar și mai bun, pentru că mi l-a cumpărat Digby, iar Coca-Cola merge de minune după el.

— La picturile pe care le făceai când eram copii.

Mă șterg de sosul de friptură. Era ultimul lucru la care mă așteptam.

— Ce-i cu ele?

— Mă întrebam dacă mai pictezi.

Clatin din cap.

— Păcat! Erau frumoase. Sau, cel puţin, așa mi se păreau atunci. Erai mereu murdară de vopsea. Îmi aduc aminte că mama i-a spus mamei tale să te îmbrace în salopetă pentru că distrugeai toate hainele pe care le purtai.

De aici mi se trage povestea cu salopeta. Am uitat complet. Iar pictura? E uluitor cum ţi se șterg din minte anumite lucruri, chiar dacă au făcut cândva parte din viaţa ta. N-am mai pus mâna pe o pensulă de când aveam nouă ani.

— De ce-ai renunţat?

— Nu știu. Pur și simplu. Poate că m-am plictisit.

Vântul începe să adie ușor, tulburând liniștea înconjurătoare, căci — în ciuda faptului că ne aflăm pe o stradă din oraș — totul e învăluit în tăcere.

— Te simţi bine? mă întreabă el, în cele din urmă.

— Da, îi răspund, punând sendvișul în poală.

— După tot ce s-a întâmplat cu părinţii tăi?

— Da, mă simt foarte *bine*, îi ripostez, pe un ton atât de aspru, că tresar speriată. Hristoase, toată lumea mă întreabă asta! Aș vrea să încetaţi cu toţii. Dacă n-o să mă mai simt bine, o să vă spun.

— Bine, bine, îmi răspunde, mototolind hârtia galbenă. Încerc doar să fiu atent cu tine.

— Poţi să mănânci și restul sendvișului meu dacă vrei, îi propun eu, într-o încercare timidă de a face pace.

— De obicei nu mănânc decât unul singur, îţi mulţumesc, îmi răspunde, clătinând din cap.

Părul îi cade din nou peste ochi.

— Am o surpriză pentru tine.

Într-o cafenea aflată la câteva clădiri distanţă de Independence Hall are loc un concert. Își concepuse, așadar, un plan. Mă duce, până la urmă, într-o sală întunecată. Digby Jones se dovedește, în cele din urmă, o persoană extrem de tulburătoare.

Oamenii beau bere și stau de vorbă sau se plimbă de colo-colo prin cafenea. Unii chiar dansează. Astăzi, cântă formaţia Jupiter's Green Daisy. Membrii band-ului sunt atât de uniţi și își cunosc atât de bine rolurile pe scenă, încât simt cum mi se pune un nod în gât. Tata ar fi încântat să fie aici. Căci „aici" înseamnă acasă. Am uitat. Am uitat că muzica îţi ia povara vieţii de pe umeri, stăvilindu-ţi gândurile și purtându-te pe aripile ei. Muzica îţi deapănă toate poveștile din lume. Aceasta nu este neapărat dansantă, ci mai degrabă lină și suavă. Mă las în voia ei, plutind pe acordurile sale fascinante. Mă legăn ușor, simţindu-l pe Digby în spatele meu, atât de aproape de mine. Aș vrea să mă sprijin de el, dar mă abţin. Apoi îi simt degetele pe braţul meu — o atingere ușoară, ca o adiere de primăvară — și abia mai reușesc să respir. Aș vrea să nu se oprească niciodată.

Dezmiardă-mă pentru totdeauna!

În versiunea iluzorie a vieţii mele, acesta este momentul când mă cuprinde în braţe, mă întoarce spre el și mă sărută cu pasiune. Suntem învăluiţi într-un întuneric de

nepătruns, inima ne bate frenetic în piept, iar buzele ne sunt pecetluite într-un sărut pătimaș. Ce nu se compară cu săruturile triste și jalnice de care am avut parte până acum. Și cu cele seci și aspre.

Atingerile lui încetează odată cu acordurile muzicii și totul se prăbușește în jurul meu. Îi spun că mă întorc imediat și mă duc la baie. Simt cum pământul mi se clatină sub picioare. Mă uit în oglinda murdară pe care o evit de atâta amar de vreme.

Ești un dezastru, fato! îi spun în gând imaginii mele.

O femeie cu părul vopsit într-o nuanță superbă de roșu, de la Manic Panic, își aplică pe buze un ruj în aceeași tonalitate. Aș vrea să ne metamorfozăm una într-alta. Aș vrea să alerg din nou la Digby și să-l încătușez cu trupul meu, sorbindu-l cu respirația-mi fierbinte. Aș vrea să-l întreb de ce-mi face asta, de ce își bate joc de mine. Aș vrea să-i spun să nu mai pună mâna pe mine dacă nu mă vrea, căci mă înec deja sub atingerile lui. Îmi ațintesc din nou privirea în oglindă. Wren are dreptate. Semăn cu mama.

Drumul spre casă îl parcurgem în tăcere. Aerul pătrunde prin geamul întredeschis. Liniștea e întreruptă de o muzică ce cântă în surdină, pe care însă nu o recunosc. Peisajele fuzionează unele cu altele în timp ce ne întoarcem — mult mai repede decât mi-aș dori — în Cherryville.

— Știu că nu vrei să vorbești despre... anumite lucruri, îmi spune el, și nici nu vreau să te supăr.

Îmi desprind privirea de la fereastră și mă uit la el. Simt cum ochii mă dor numai când îl privesc. Simpla lui prezență îmi provoacă o suferință cumplită.

Îmi întâlnește privirea, apoi se concentrează din nou asupra drumului.

— Dar te-ai mai gândit la persoana care ți-a intrat în casă? continuă el. Te frământă gândul? Căci mie nu-mi dă deloc pace.

— Da, îi răspund. Cred că da.

O șuviță rebelă de păr îi cade pe obraz și aș vrea să i-o dau la o parte.

— N-ai fost tu, nu? îl întreb apoi.

— Nu, îmi răspunde.

— Ești sigur?

— Uită-te la mine! îmi spune el.

Mă uit. O, Doamne, mă uit tot timpul!

— Nu eu ți-am umplut casa cu mâncare. Ți-aș spune dacă eu aș fi autorul. Îți jur.

Îmi vine din nou să plâng. Ca din reflex, la naiba!

— Hei! îmi spune apoi, punându-mi mâna pe picior. Îmi pare nespus de rău. N-am vrut să... Îmi dau seama că situația e și așa destul de copleșitoare. Și aș... aș fi făcut-o dacă mi-ar fi trecut prin minte. Dar nu m-am gândit la asta.

Înghit în sec. Încerc să mă stăpânesc. Îl privesc din nou cu intensitate.

— Mă tot gândesc în ultimul timp că poate anumite lucruri nu le putem explica, îi spun eu. Poate că lucrurile rele atrag după ele și lucruri bune.

— Ca o formulă magică? mă întreabă el, râzând și retrăgându-și apoi mâna de pe piciorul meu ca să schimbe viteza. Fii serioasă, Lucille!

— Ca o lege a echilibrului universal, îi răspund eu.

Știu că totul pare o nebunie. Felul în care mă privește nu lasă loc de îndoială.

— Poate, îmi răspunde, schimbând din nou viteza și atingându-mi iar piciorul cu mâna. Poate că așa e.

Mă lasă în faţa școlii lui Wren.

— Așadar, am văzut o fată purtând o fustă scurtă cât un timbru poștal și un individ aproape dezbrăcat zburând cu motocicleta. Am învăţat o lecţie de istorie, am mâncat un sendviș delicios și am văzut și un concert — toate într-o singură zi, spune Digby.

Se sprijină apoi de geamul lui, iar camioneta protestează, sătulă parcă să mai stea pe loc.

— Nu e rău deloc, adaugă apoi.

— Da, îi răspund. Mi-a făcut bine să mai ies.

Domnul Bob, cel care se ocupă de întreţinerea școlii, cosmetizează arbuștii din curte. Îmi amintesc de domnul Bob. E un om cumsecade.

— A fost o zi frumoasă, continui eu.

— Uneori, e greu să-ţi amintești zilele frumoase, răspunde el.

— Tocmai tu spui asta? i-o întorc eu. Cum așa? Ai o familie perfectă, note foarte bune la școală, o carieră sportivă perfectă și o prietenă perfectă. Un chip și un trup la fel de perfecte, conchid apoi, luându-mi rucsacul și deschizând portiera fără să-mi mai întorc privirea spre el.

Îl aud însă oftând.

— Ne vedem, așadar, peste o oră? mă întreabă el.

— Da?

— Pentru Wren.

— O, da! îi răspund, căci trebuie să mă duc la muncă.

— Atunci, pe curând.

— Pe curând, îi răspund.

După ce cobor din mașină și ajung aproape în curtea școlii, unde părinţii și bonele își așteaptă copiii din clasele gimnaziale, îmi întorc privirea. Vreau să-i mulţumesc pentru o zi perfectă — nu de zece ori, ci de zeci de mii de ori. *Exact de asta aveam nevoie — de o zi perfectă alături de tine și mi-ai dăruit-o. Mi-ai spus că am urechi periculoase. Mi-ai cumpărat un sendviș. M-ai întrebat dacă mă simt bine. Și mi-ai atins din nou brațul, făcându-mă să cred, pentru trei minute, că ești îndrăgostit de mine.*

Dar plecase deja. Mi-au rămas însă două fotografii — una în care eu mă uit la el și alta în care el se uită la mine. Două fotografii care vor fi numai ale mele.

*

Mă simt confuză și încerc să-mi întipăresc în minte anumite lucruri pe care mai apoi, când voi sta singură în pat, să le revăd cu ochiul minții. Amintirile dispar dacă nu găsești o cale de a le păstra. Vreau să-mi amintesc forma seducătoare a omoplaților săi pe sub cămașa mulată, mâinile atrăgătoare ce i-au tremurat ușor în clipa în care a scos banii din portmoneu ca să plătească sendvișurile, atenția pe care i-a acordat-o lui Mildred sau tonalitatea glasului cu care i-a mulțumit după ce ne-a condus prin Independence Hall. Acordurile fascinante ale muzicii. Sau degetele sale mai catifelate decât mi-am imaginat.

— Ce mai faci? mă întreabă Andrew, vecinul meu de peste drum, privindu-mă cu ochii săi strălucitori.

Poartă un sacou cu model *houndstooth* și ține în mână o umbrelă verde.

Îmi ridic privirea spre cer. Slabe șanse de ploaie.

— Bine, îi răspund.

Îmi place Andrew, așa că fac un efort ca să întrețin conversația.

— Totul e bine.

— Mă bucur, îmi spune el, lovind ușor asfaltul cu vârful umbrelei.

E așa frumoasă — solidă și nouă.

— Ce face Amelia? îl întreb eu, referindu-mă la fiica lui.

— E bine. Ca de obicei. Astăzi, lecții de pian, apoi teme și deveme la culcare, îmi răspunde, trecându-și mâna prin părul blond.

Buzele i se „ondulează" atunci când pronunţă cuvintele scurte și casante.

— Suntem deja în toiul toamnei și e timpul să ne formăm o rutină.

Și eu vreau să-mi formez o rutină — să-mi amintesc tot ce mi-a spus doamna LaRouche, să-mi amintesc totul.

Andrew mă privește cu intensitate, așa că încerc să reiau discuţia.

— Îmi place s-o ascult pe Amelia cântând la pian. E foarte bună.

Nu e deloc adevărat. E doar „bunicică". Și are deja opt ani.

— Când s-a născut Amelia, îmi spune Andrew, adâncit în gânduri, nu știam dacă urma sau nu să aibă SIDA. Mama ei suferea de această boală. Am așteptat un an ca să aflăm verdictul clar al medicilor. S-a născut și dependentă de cocaină. Lecţiile de pian îi stimulează puterea de concentrare.

— Aţi adoptat-o în ciuda faptului că exista pericolul să moară?

Andrew nu mi-a spus niciodată acest lucru. Îmi aduc aminte că, atunci când el și Edwin au înfiat-o pe Amelia, au adus-o acasă învelită într-o pătură. Povestea este încă o dovadă a faptului că n-ai de unde să știi ce se întâmplă în spatele ușilor închise ale oamenilor.

— Firește, îmi răspunde el. Voiam să avem grijă de un suflet — de ce să nu alegem un suflet aflat în suferinţă?

— Impresionant!

— M-am hotărât atunci s-o ajut să facă un lucru frumos. Unul singur. Indiferent care ar fi fost acesta. Am ales pianul pentru că o obligă să exerseze în fiecare zi și pentru că este singurul lucru pe care știu să i-l ofer.

— Un lucru frumos în fiecare zi.

— Exact.

Pare că vrea să mai adauge ceva — ceva, poate, legat de mine — așa că îmi pun gluga în cap și îi spun:

— Sper să aveţi o după-amiază plăcută.

— Și să facem lucruri frumoase, îmi răspunde, făcându-mi cu ochiul.

— Exact, îi spun eu.

Ziua 54

A doua zi, când eu și Wren ne întoarcem acasă, găsim curtea greblată, florile udate și doi arbuști cosmetizaţi. Pe terasă, au apărut două ghivece cu crizanteme — unele roșii, iar celelalte galbene. Ar trebui să fiu recunoscătoare, știu prea bine, dar sunt atât de supărată, că reușesc cu greu să-mi dau seama de ceea ce se petrece. Mă apropii de casă cu pași șovăitori, de parcă păşesc pe un teren minat. Wrenny ţopăie de colo-colo, încântată.

Adoră florile!

Adoră iarba!

Uite! Uite! strigă ea. Cineva ne-a lăsat în faţa ușii un coș cu plăcinte cu carne de pui.

Plăcinte? îmi spun în gând. *Glumești, nu-i așa?*

— Drăguţ! spun eu, încercând cu greu să-mi păstrez cumpătul.

Iau coșul. Îmi aţintesc ochii asupra casei lui Andrew. Rolul bunului samaritean i-ar veni de minune — îi stă în fire să observe mai mult decât ar trebui și să încerce să dea o mână de ajutor. Probabil că el este autorul. Dar

dacă se plimbă de colo-colo prin curtea mea, făcând pe binefăcătorul, cineva o să observe la un moment dat, iar oamenii vor începe să pună întrebări.

Sunt cât pe ce să traversez strada când îl zăresc pe Andrew parcându-și noul Volvo break în fața casei. Coboară din mașină ținând în mână o sacoșă Bergdorf Goodman. Este îmbrăcat elegant, ca de fiecare dată când pleacă la New York. Dacă a fost acolo toată ziua, atunci nu el este autorul. Se uită la mine și îmi arătă degetele mari de la mâini în semn de aprobare.

— Frumoasă curtea! îmi spune el, pe jumătate uimit, pe jumătate încântat, de parcă ar fi un lucru cât se poate de ciudat faptul că și grădina mea este îngrijită ca toate celelalte.

Părul îi stă perfect, chiar dacă bate puțin vântul. În curând, se va face frig de-a binelea.

Și atunci, cine joacă rolul bunului samaritean?

În noaptea aceea, după ce Wren a adormit, mă urc în pod. De obicei, evit să mă duc acolo. E destul de sinistru. După moartea mătușii Jan, mama — pe atunci însărcinată cu Wren — a urcat totul, cu excepția mobilei, în pod. N-a spus niciodată nimic, dar cred că n-a putut să arunce lucrurile lui Jan și nici să le dea de pomană. Cu puțin înainte de a pleca, le-a hărăzit aceeași soartă și lucrurilor tatei. Orice urmă de-a lui a dispărut complet.

Acum, dacă stai bine să te gândești, gestul ei spune multe.

Când eram mică, obișnuiam să mă urc uneori singură în pod, doar ca să-mi înfrunt temerile. Locul mă speria de moarte, dar senzația de teamă îmi plăcea câteodată. Urcam până la jumătatea treptelor și îmi imaginam că podul era sălașul unor ființe înspăimântătoare, care stăteau la pândă în întuneric. Ce aveam să găsesc acolo? Un ucigaș psihopat? Fantoma unei femei nebune, cu părul răvășit și buzele crăpate? Sau păianjeni? Miliarde de păianjeni, gata să sară pe mine și să-și depună ouăle pe fața mea.

Apoi, aprindeam luminile și priveam cutiile — nicio ființă târâtoare nu pândea în întuneric și nici nu se întrezărea vreun alt pericol. Doar o tăcere vie și indescriptibilă plutea în aer. Dar nu reușeam niciodată să trec pragul podului. Îmi amintesc că obiectul aventurii mele aici stă ascuns sub niște prelate.

Îmi trebuie câteva minute să mă obișnuiesc cu lumina difuză. Două becuri nici nu mai merg. La început, văd doar conturul cutiilor și foarte multe chitare simple, cât și chitare bas. Simt o gheară puternică în piept, care mă lasă practic fără suflare. N-ar trebui să fac asta. Am pătruns într-un sarcofag.

Nu-mi amintesc prea multe lucruri despre mătușa Jan. De fapt, nu-mi amintesc nimic, căci nici n-am cunoscut-o vreodată. Când s-a făcut mai mare, mama a plecat din Cherryville și a pornit spre Coasta de Vest. A urmat glasul muzicii, ne-a spus ea. Se pare că părinții lor au murit într-un

incendiu — o întâmplare nefericită survenită în timp ce se aflau într-o vacanţă la munte. Intoxicaţi cu fum. Asta a fost tot ce ne-a povestit mama. Într-un stil lapidar, cu chipul lipsit de orice expresie. Chiar și în momentele ei cele mai duioase, trăgea o linie invizibilă când venea vorba de această tragedie.

Pe când eram încă foarte mică și locuiam în California, mama ţinea pe raftul de la baie o fotografie cu mătușa Jan. La un moment dat, în timp ce era însărcinată cu Wren, iar mătușa Jan murise deja, mi-a spus că între mine și pruncul pe care îl aștepta avea să fie aceeași diferenţă de vârstă ca aceea dintre ea și sora ei. Șapte ani și trei luni. Asemănările astea te fac să cazi pe gânduri, nu-i așa?

Ciudat, a murmurat ea atunci, mângâindu-și abdomenul imens.

Scotocesc prin câteva cutii cu haine, cu cărţi acoperite de mucegai și pânze de tablouri care mi se destramă printre degete. Păianjenii și alţi gândaci necunoscuţi îmi dau târcoale. Dar nu mă mai sperie.

Găsesc destul de repede ce caut. Duc cutiile galbene, din plastic, în cameră, sting luminile în urma mea și apoi, așezându-mă pe podea, le deschid. Pensule de toate mărimile, sute de vopsele în ulei, creioane de toate formele și culorile și stilouri peste stilouri.

Scot vopselele din sertărașele cutiilor și le așez pe podea în funcţie de culori până obţin un curcubeu. Îmi simt gura uscată și pielea de găină. Desfac un tub și îl testez. Mai

întâi, iese uleiul, apoi vopseaua — de un albastru intens ca cerul în amurg — mi se prelinge printre degete. Le frec unul de altul. Simt fiori la atingerea ei.

Ziua 61

Mă duc singură la muncă în ultimul timp, de vreme ce Eden nu mai trece deloc pe la mine. N-am mai vorbit cu ea de câteva săptămâni. Nu-mi mai păstrează locul la ora de engleză și nici nu se mai uită la mine. De obicei, mă așez în ultima bancă, deoarece ajung mereu în ultimul moment după ce o las pe Wren la școală. Mă ignoră și în pauzele de masă, ascunzându-și fața în paginile unei cărți în așa fel încât îi văd doar unghiile roase și părul roșcat. M-am obișnuit să stau singură în fața școlii, privind un cer searbăd în timp ce mănânc un sendviș la fel de searbăd. Nicicând nu s-a mai întâmplat așa ceva. Niciodată. Îmi simt sufletul pustiit și nu știu cum să umplu golul pe care l-a lăsat în urma ei. Nu-mi dau seama ce anume a adus această tăcere între noi și nici nu știu cum să-i pun capăt, așa că nu fac nimic ca să îndrept lucrurile. Îndur totul cu stoicism.

Digby continuă, însă, să vină seara la noi ca să stea cu Wren, parcându-și mașina în fața casei, unde mama lui ar putea s-o vadă oricând. Nu pare să-i pese prea tare, așa că

nu comentez nici eu nimic. Iar Elaine? Nu-l întreb niciodată de ea, dar bănuiesc că știe unde se află. O să-i spună mamei lui la momentul potrivit, mă asigură el, și sunt convinsă că se va ţine de cuvânt. Felul lui de a fi îmi conferă foarte multă încredere, chiar dacă știu prea bine că Janie Jones o s-o ia razna dacă va afla adevărul. Ar fi în stare s-o omoare pe mama cu mâinile ei. S-ar arunca și în foc pentru copiii ei și nici pe mine nu m-ar lăsa de izbeliște.

— Am sosit, dragul meu! îi spun eu lui Digby când ajung acasă de la muncă.

Stă întins pe canapea și se joacă cu telefonul. Mă trântesc lângă el — mirosind a transpiraţie și a mâncare mexicană, dar fiind prea obosită ca să-mi mai pese.

— Unde e Wren? îl întreb eu.

— A adormit la televizor în camera de sus.

— Singură?

— Da, dar am rămas un timp pe scări în cazul în care m-ar fi strigat.

— E o adevărată minune.

Și chiar așa și e.

— Îţi mulţumesc.

— N-ai pentru ce, îmi răspunde, ridicându-se în capul oaselor. Probabil că ești obosită.

— Nu, îi spun eu, căci nu vreau să-l las să plece.

Închid ochii, dar nu de oboseală. Ci pentru că e un om bun și generos și dăruiește totul fără să aștepte ceva în

schimb. Nu poate fi aievea. Îi sunt recunoscătoare — prin toţi porii — pentru tot ce face pentru mine.

Se uită la mine. Îi simt privirea sfredelitoare prin pleoapele închise. Deschid ochii și îl privesc și eu, încercând să nu-mi întorc capul în altă parte. Nu mă aștept să-l văd scrutându-mă cu atâta ardoare, de parcă ar încerca să găsească soluţia unei ecuaţii matematice extrem de complicate. O umbră de durere îi învăluie chipul. Îi atinge ochii și buzele, zăbovindu-i în stomac. Cunosc prea bine durerea asta, cum îi cunosc și mersul săltăreţ.

Mă aștept să se ridice în picioare, ca de obicei, și să-și bage lucrurile în geantă, dar nu o face.

— E frumoasă curtea ta, îmi spune el.

— Așa zice toată lumea, îi răspund.

Atinge-mă! Sărută-mă! Sunt a ta. Numai a ta.

Dar n-o va face, o știu prea bine. Nu-și va înșela prietena.

Îmi plac pantofii lui. De la Vans. Și picioarele lui lungi.

— Nu s-a mai întâmplat nimic nou, nu-i așa? mă întreabă apoi. N-ai aflat identitatea bunului samaritean, nu?

— N-ai vrea să vorbim despre altceva?

Nu vreau să-mi descătușez tristeţea din suflet, căci — dacă o fac — totul va ieși la iveală.

— Bine, îmi răspunde, punându-și telefonul în buzunar. Vrei să plec?

Nu. Vreau să rămâi pentru totdeauna, prostule ce ești!

— Nu e timpul s-o faci?

— Pot să mai stau puţin, îmi răspunde.

Îmi scot pantofii și mă învelesc cu o pătură, îndoindu-mi picioarele în stil indian.

— Miros a mâncare.

— Puţin. Dar nu miroși rău. Îmi faci poftă de burrito asezonat cu tot felul de arome, continuă el, frecându-și abdomenul perfect și zâmbind. Ai avut o seară frumoasă?

Eu clatin din cap.

— Spune-mi tu!

— Ce să-ţi spun?

— Vorbește-mi despre tine! Îmi pui întrebări numai legate de mine, fără să-mi spui nimic despre tine. Nu e deloc corect.

Se îmbujorează la faţă. E drăguţ.

Ridică apoi din umeri.

— Nu e suficient, îi ripostez eu. Vrei să-mi tragi clapa. Hai, spune-mi câte ceva despre tine!

— Dar nici tu nu-mi răspunzi la întrebări.

— Vezi? Încerci din nou să-mi tragi clapa.

— Știi totul despre mine, îmi spune el.

— Nu chiar totul.

Aș vrea să-l văd toată ziua îmbujorat la faţă.

— Spune-mi care e mâncarea ta preferată!

— Serios?

— Vreau să știu care e mâncarea ta preferată, repet eu.

El își mușcă buza de sus.

— Îmi place salata.

— Salata?

— Da, îmi răspunde, de parcă ar fi recunoscut că poartă uneori lenjerie feminină. Îmi place salata. Salata verde presărată cu diverse ingrediente[1].

Schiţează zâmbetul pe care îl iubesc atât de mult.

— Dar n-are pic de carne.

— Știu, îmi răspunde. Tocmai asta e și ideea. Mama face mâncare cât pentru o cantină. Cu tone de carne și cartofi. Cu paste, fripturi, carne de pui — și câte și mai câte. Un adevărat măcel.

Mă aplec în faţă și îmi scot picioarele de sub mine.

— Digby Jones, ești cumva vegetarian în secret?

Își mută ușor poziţia și ne trezim stând unul în faţa celuilalt. Își scoate pantofii și își pune picioarele pe canapea. Ne mai despart doar câţiva milimetri.

— Îmi place că se pot face atâtea lucruri din roadele pământului. Dar îmi place și friptura. Atâta timp cât face parte din ingredientele sendvișului à la Philadelphia.

— Ai gusturi extrem de ciudate.

— În ce sens?

— Nu știu. Pari...

Îmi aleg cuvintele cu multă grijă.

— Pari foarte sensibil la carne.

---

[1] *Fresh field greens*, în original — salată verde din sudul Franţei asezonată cu andive, păpădie, rucolă, fetică, frunze de stejar, cicoare roşie, hasmaţuchi, măcriş, izmă creaţă, iarbă grasă, etc. Uneori, se folosesc şi flori comestibile.

Tinde pentru o clipă să mă atingă cu mâna, apoi și-o retrage.

— Vrei să știi care e mâncarea mea preferată? îl întreb apoi.

— Nu. O știu deja.

— Serios?

— Da. Adică, știam cândva.

— Ei bine?

— Ardeii grași.

Simt un fior prin tot corpul. Când eram mai mici, în timp ce toată lumea ronţăia chipsuri și bea Kool-Aid[1], eu preferam ardeii grași. Nu știu de ce. Poate că îmi plăcea textura lor crocantă, zeama sau savoarea lor. N-am mai mâncat de mult un ardei gras. N-am mai ţinut de multă vreme în poală o farfurie plină cu felii tăiate de ardei și nici nu le-am mai savurat gustul delicios și proaspăt.

— Ești extrem de atent, Digby Jones, îi spun eu.

El pune capăt contactului nostru vizual.

— Ce e? îl întreb apoi.

— Nimic, îmi răspunde, scoţându-și pălăria și punându-și-o pe genunchi. Îmi place când îmi spui pe nume.

În colţul ochilor îi apar mici încreţituri, aproape imperceptibile.

— Așadar, ardeii grași au rămas mâncarea ta preferată?

---

[1] Băutură răcoritoare cu diverse arome.

— Nu știu, îi răspund. Nici măcar *asta* nu mai știu.

El își dă ochii peste cap.

— Ce s-a mai întâmplat? îl întreb.

— Viaţa ta a căpătat accente cumplit de dramatice în ultimul timp. *Mama m-a părăsit, lăsându-mi-o în grijă pe surioara mai mică. Un înger păzitor mi-a întins o mână de ajutor. Lucrez într-un restaurant și sunt nevoită să vorbesc cu oameni,* continuă el, lovindu-mă ușor peste picior. *Nu mai știu nici măcar care e mâncarea mea preferată!*

Dacă ar fi venit din partea oricui altcuiva, aș fi considerat-o o replică meschină. Nu, însă, și din partea lui.

— Ai terminat? îl întreb eu.

Clatină din cap, aţintindu-și din nou ochii asupra mea. E pus pe șotii.

— *Vai*, continuă el, *sunt atât de frumoasă! Vai*, adaugă apoi, pe un ton mai domol, *sunt inteligentă și competentă și transform imposibilul în posibil! Am reușit un lucru uluitor!* încheie apoi, cu un glas aproape imperceptibil.

— *Uluitor*, repet eu, referindu-mă însă la el.

— Da, *uluitor*. Ai făcut un lucru nebunesc în seara aceea, cu tatăl tău.

Eu încep să protestez.

— Știu că nu-ţi place să vorbești despre asta, dar ai reușit să te lupţi cu un om de o sută și ceva de kilograme și i-ai salvat viaţa mamei tale. A fost cu adevărat... *uluitor*.

— Lucrurile n-au stat chiar așa, îi explic eu.

— Dar cum au stat?

— Nu știu. Nu s-a luptat cu mine. I-a dat drumul mamei de cum l-am atins. Părea că nu știe ce face, că ceva îl domină.

— Demenţa temporară.

— Se pare că n-a fost atât de temporară.

— Și nu l-ai mai văzut?

— Nu. N-a vrut să ne mai vadă pe niciuna dintre noi. Mama a încercat de câteva ori și apoi...

Apoi reușesc s-o spun cu glas tare.

— A dispărut și el. Nu mai e la clinică. Mama a aflat asta cu puţin înainte de a pleca. Habar nu am unde sunt. Parcă s-au evaporat amândoi.

Îmi mângâie ușor piciorul, clătinând din cap.

— Nu știu cum poate cineva să vă părăsească. Pe amândouă. Dar mai ales pe tine. Nu pot să înţeleg.

Își odihnește în continuare mâna pe piciorul meu. Atingerea lui mă lasă fără suflare. Îmi simt trupul încins și cuprins de fiori.

— Ce faci?

Cine e acest băiat pe care îl cunosc de-o viaţă și de ce a devenit centrul universului meu?

Îmi zâmbește și văd lacrimi în ochii lui — jur!

— Nu știu, îmi răspunde, fără să-și desprindă mâna de pe piciorul meu.

Mă apropii de el, anihilând glasul raţiunii care îmi spune să mă opresc, căci nu e bine ceea ce fac. Ezit uşor în clipa în care mă trezesc în faţa lui.

Mă cuprinde apoi cu braţul şi mă trage spre el, aşezându-mă pe genunchi. Îi ating geaca sport şi îi iau pălăria din mână, lăsând-o să cadă pe jos. Îmi plimb degetele pe dungile albe ale jachetei sale. Gâfâi cu respiraţia întretăiată.

Îi absorb cu nesaţ miresmele dulci pe care le degajă prin toţi porii. Sper că şi parfumul meu să i se pară la fel de dulce. Buzele ni se ating uşor şi mă simt sfâşiată de fiorii unei plăceri covârşitoare. Îl privesc atât de aproape că imaginea începe să se estompeze şi am senzaţia că mă uit în ochiul unui ciclop. Mă las absorbită de privirea lui arzătoare.

— Lucille! mă strigă el în şoaptă, cu glas implorator.

Buzele ni se contopesc apoi într-un sărut pătimaş şi nici nu explodez, nici nu mă dezintegrez şi nici nu mă frâng în mii de bucăţele aşa cum mi-am imaginat. Trupurile ni se topesc unul într-altul. Îi simt buzele moi, pieptul puternic şi respiraţia sacadată. După ce ne înfruptăm pentru o clipă din dulceaţa buzelor, devenim, parcă, şi mai flămânzi, dorindu-ne cu ardoare să ne desfătăm şi mai mult din deliciile fiecăruia. Amândoi jucăm rolul unor bucate îmbătătoare — fripturi cu piure şi sosuri delicioase şi „vulcani" cu ciocolată şi frişcă, asezonaţi cu sirop de

zmeură. Suntem decadenţi. Nicidecum. El este întruchiparea unui ardei gras crocant, proaspăt și răcoros. Perfect!

Vraja ne este spulberată de telefonul care începe să-i vibreze pe picior. Tresar și mă retrag speriată. Telefonul continuă să sune. Privirea lui îmi spune că știe prea bine cine îl caută — Elaine. Dar nu-i răspunde. Nu se clintește din loc. Mobilul continuă să vibreze parcă fără oprire. Apoi încetează. După alte câteva clipe, începe din nou să sune. Primește un mesaj. Oare ce-i spune?

Poate: *Bună, eu sunt. Te iubesc, Digby. Mi-e dor de tine. Unde ești? Sună-mă când primești mesajul!* Aproape că îi aud și glasul. Oare ce-ar face dacă ar ști că prietenul ei fidel este cât pe ce să facă dragoste cu o altă fată? Și mai mult decât atât, ce-ar face dacă ar afla că este vorba de mine? Ce sentimente i-ar invada sufletul?

Mă retrag cu totul și mă sprijin de braţul canapelei. El pare că tocmai a pierdut ceva. Va da bir cu fugiţii acum. Va pleca și nu se va mai întoarce niciodată.

Îmi trage ușor de unul dintre degetele de la picioare.

— Lucille, eu...

— *Vai, sunt minunat! Vai, am un curaj nebun! Vai, am o prietenă frumoasă!*

Mă opresc și încerc să mă calmez.

Îmi vorbește cu un glas amar, de parcă i-aș fi răpit toată dulceaţa.

— Sunt confuz, Lucille, îmi răspunde, rezemându-și capul în mâini și aţintindu-și privirea în podea. Nu știu ce

să fac cu fata asta. Mă întreb uneori dacă o interesez cu adevărat. Este o tipă incredibilă. Lucille, ar trebui să-i vezi ochii — sunt de-a dreptul fascinanţi!

Strâng cu putere braţul canapelei ca să nu mă așez din nou pe genunchii lui. Nu mă mai recunosc. Devin o cu totul altă persoană în preajma lui.

Telefonul îi bipăie din nou. Alt mesaj.

— Nu trebuie să-i răspunzi?

— Nu. Se va rezolva totul.

Cuvintele lui îmi sfâșie sufletul. După câteva clipe, rupe din nou tăcerea care s-a așternut între noi.

— Ce se întâmplă între tine și sora mea?

— Nu știu.

De ce mă întreabă asta tocmai acum?

— Nu mai vorbiţi, nu-i așa?

— Nu prea.

— Ai dat-o afară. Încerca doar să te ajute.

— Și pe tine te-am dat afară. Dar ai continuat să vii.

— Da, dar...

— Dar ce?

— N-am avut de ales. Trebuia să mă întorc.

— Dar ea a avut de ales, îi răspund, încercând să nu judec lucrurile cu prea multă asprime.

— Ar trebui să vorbești cu ea. Cred că ai rănit-o.

— Îmi pare rău, dar nu am timp să alin sentimentele rănite ale întregii omeniri. Încerc să supravieţuiesc.

Nici nu rostesc bine cuvintele că-mi dau seama cât de supărată sunt pe Eden, căci nu mi se pare corect să se gândească doar la sentimentele ei rănite când eu trec prin ce trec.

— Stai puţin! îmi spune el, scoţându-şi telefonul din buzunar.

Scrie ceva — un mesaj pentru Elaine, îmi închipui eu, încercând să nu mă las copleșită de durere. Apoi, îmi pune căștile la ureche. Îmi îndulcește puţin suferinţa, chiar dacă chipul lui Elaine se ivește ca o nălucă printre acordurile muzicii.

— O să-ţi placă.

N-am auzit niciodată o compoziţie ca aceea — nu e genul meu, fără doar și poate — dar îmi place suficient cât s-o ascult cu ochii închiși. Când se termină, descopăr că își pusese deja pălăria pe cap și rucsacul pe umeri.

— E frumoasă, nu-i așa?

— Da, e frumoasă, îi răspund, dându-i telefonul înapoi. Îţi mulţumesc.

Simt o gheară în inimă când îl văd îndreptându-se spre ușă.

În prag, mă strânge cu putere în braţe. Mă agăţ cu disperare de el, crezând în nebunia mea că — dacă voi refuza să-i dau drumul — ne vom contopi unul cu celălalt și vom deveni un întreg. Atunci, nimic din toate astea nu va mai conta. Dar, în final, eu rămân prizoniera trupului meu, iar el rămâne încătușat în corpul lui. Ne despărţim, iar Digby

pune mâna pe clanţa uşii. El — cu rucsacul în spate, eu — purtând pe umeri povara nopţii.

Apoi, totul se pierde în nimicnicie.

Înainte ca tata s-o ia razna

Cu Parker Delaney am explorat cel mai mult ţinutul sexului. Am senzaţia că totul s-a întâmplat cu mii de ani în urmă, când eram încă împreună cu părinţii mei și nu știam cât de fragilă este viaţa. Când crezi că universul e alcătuit dintr-o familie, ce-ţi va fi mereu alături, din haine frumoase, o prietenă bună și o soră mai mică, uneori enervantă, și te încăpățânezi să crezi asta, până când crești suficient de mult ca să vezi adevărata faţă a lumii.

Obișnuiam să petrec după-amiezile în parc împreună cu Eden, când locuiam încă alături, înainte ca doamna Albertson să se mute în locul lor. Îi priveam pe băieți jucând baschet — *hoops*, cum spuneau ei — și ne întindeam pe podeaua caruselului, privind cerul și vorbind tot felul de prostii.

Parker nu era prietenul meu, dar am devenit mai apropiaţi în sensul că voia tot timpul să mă sărute. Într-o zi, pe când ne aflam în spatele școlii de karate, vizavi de parc, m-am trezit cu mâna lui Parker direct în pantaloni. Foarte

multe lucruri s-au întâmplat dintr-odată. Gândurile nu-mi dădeau pace — mă întrebam dacă îmi place sau nu individul sau dacă acest lucru mai are vreo importanţă. Îmi invada gura cu limba lui imensă și udă, sufocându-mă aproape. Și mâinile, parcă tot mai multe, i le simţeam pretutindeni.

Avea părul foarte mătăsos. Voiam să-mi plimb degetele prin șuviţele lui catifelate, să vorbesc cu el și să-i pătrund tainele sufletului, dar se purta de parcă avea să ardă în flăcările iadului dacă nu-l lăsam să mă devoreze cu atingerile lui lacome. Părea să aibă o bombă în pantaloni, care avea să arunce lumea în aer dacă nu-și va satisface dorinţele-i pătimașe, dacă îl voi împiedica să mă atingă după pofta inimii sale. Am fost nevoită să mă lupt cu el în ziua aceea ca să mă eliberez din ghearele lui, căci altfel mi-aș fi pierdut virginitatea într-un loc sordid, lipită de un zid murdar. N-am mai dat curs următoarei sale invitaţii când m-a chemat acasă la el, spunându-mi că părinţii lui erau plecaţi. Mi-a promis că nu avea să mă constrângă, dar îmi pierdusem încrederea în el. Frânele nu păreau să-i mai funcţioneze odată ce depășea o anumită limită.

Ameţitor și dezgustător în același timp.

Am reușit să-mi păstrez toate hainele pe mine, dar în final, niciun colţișor din trupul meu n-a rămas neexplorat și nici măcar nu știu dacă mi-a plăcut sau nu. După ce tata a plecat, n-am mai simţit dorinţa să ating pe nimeni —

asta până la Digby — și se pare că nimeni nu-și dorea să mă atingă pe mine.

Am crezut că sunt în siguranţă în preajma lui Digby.

Ziua 61

Așadar, după ce Digby a plecat, fac cel mai fierbinte duș din lume, în timp ce Wrenny doarme în camera mamei. Asta îmi permite să lâncezesc în voie, să mă bucur de picăturile de apă și să retrăiesc săruturile noastre, încercând să-mi întipăresc în minte fiecare clipă în parte. Anumite lucruri ni se șterg din memorie — v-am spus asta. Vă mai amintiți? E cât se poate de adevărat. Trebuie să vă străduiți din greu ca să vi le păstrați adânc întipărite în suflet.

Îmi pun apoi unul dintre vechile tricouri ale tatei, pe care scrie: DE CE PORȚI COSTUMUL ĂLA BĂRBĂTESC ATÂT DE STUPID? Este o replică din *Donnie Darko*, filmul preferat al tatei.

Mâinile lui Digby sunt extraordinar de moi, dar felul stăruitor în care mă trăgea cu degetele spre el îmi crea senzația că plutesc. Gurile, ce abia ni se atingeau, îmi stârneau fantezii romantice. Coapsele îmi tremurau, pieptul îmi tresălta sub imperiul respirației sacadate și un suspin

mi-a scăpat printre buze. Pur și simplu. M-am cuibărit în poala lui ca o ușuratică, pentru numele lui Dumnezeu!

Dar nici că-mi păsa. Și nu m-aș fi ridicat de acolo pentru toți banii din lume. Acum, însă, suferința este și mai cumplită decât înainte. Mult mai cumplită.

Îmi doresc cu ardoare, cu disperare și deznădejde.

Ca Digby să fie numai al meu.

Aș vrea să vorbesc cu Eden.

Nu pot să stau locului, trebuie să mă mișc tot timpul. Mă duc să iau trusa galbenă de pictură și o pânză de tablouri îndoită, dar curată. Deschid cutia și scot din ea pensulele și vopselele. Culoarea asta, culoarea aia. Diluez vopseaua și „atac" pânza, cuprinsă de frenezie. Tabloul palpită de viață. Nuanțele de portocaliu, roșu și galben se împletesc cu tonalitățile de albastru, purpuriu și verde. Nu am o anumită imagine în minte. Am doar o vagă idee asupra tabloului de ansamblu.

În final, dau viață unei furtuni de culori. Sunt absolut sigură că nu se încadrează în standardele artistice.

Dar știu prea bine ce întruchipează culorile. Tonalitățile de roșu, portocaliu și galben reprezintă pasiunea mea arzătoare. Iar nuanțele de albastru, verde și purpuriu sunt întruchiparea lui Digby.

În tabloul meu, ne-am contopit pentru totdeauna.

Ziua 62

A doua zi, mă duc la Eden. Nu reușesc să-mi scot din minte cuvintele lui Digby. Animozitatea dintre mine și Eden este oare chiar atât de profundă? Nu știu sigur și, dacă lucrurile stau cu adevărat așa, situaţia nu-mi surâde deloc. Ajung devreme la ora de engleză ca să mă așez lângă ea. Încerc s-o abordez lovind-o ușor cu piciorul pe sub bancă, dar nu-mi răspunde. Îi scriu un mesaj tandru în timpul orei de matematică, dar nici de data asta nu primesc vreun răspuns. Mă așez lângă ea în pauza de masă și ţin un monolog. Are un ecou teribil, căci își împachetează, cu mult calm, sendvișurile și pleacă, lăsându-mă să vorbesc singură.

E, într-adevăr, tare furioasă pe mine.

Ziua 67

Digby vine, ca de obicei, la noi. Nu ne mai sărutăm. Și nici nu ne mai atingem. După ce pleacă, găsesc în bucătărie o farfurie cu felii de ardei roșu aranjate simetric.

Ziua 69

— O să fiu un curcubeu de ziua mea! o aud pe Wren spunând când intru pe ușă, cărând două plase cu cumpărături pentru ziua ei.

Poartă un body de gimnastică, ușor decolorat, cu dungi roșii, verzi, albastre și galbene, și râde cu gura până la urechi, lucru deloc amuzant. Pare apucată de streche. Nu-mi vine să cred că e unsprezece seara. Trântesc plasele în bucătărie. Și merg cu pași apăsaţi.

— Sper că nu te superi că s-a urcat în pod, intervine Digby. A văzut niște lucruri pe care le-ai adus, probabil, de acolo, continuă el, făcându-și apariţia în spatele ei. Sunt multe chestii interesante — cutii peste cutii. Și o mulţime de chitare...

Se oprește. Și mă cercetează pentru o clipă cu privirea.

— Îmi pare rău că nu s-a culcat încă. Știu că mâine se duce la școală.

Am câștigat aproape două sute de dolari la muncă, numai buni pentru ziua lui Wren. Ar trebui să fiu binedispusă,

dar nu e deloc așa. Sunt mânioasă sau iritată și habar nu am de ce. Poate are vreo legătură cu faptul că n-am vorbit deloc cu Digby despre săruturile noastre, cât și cu faptul că — deși continuă să vină la noi — eu nu pot să-l ating, lucru care este o adevărată tortură pentru mine. În plus, a început să-și bage nasul peste tot în casa mea, în cotloane și în locuri pe care abia le descopăr eu însămi.

— Mama ta e atât de grasă, că am rămas fără benzină tot dându-i târcoale, spune Wren, ţopăind de colo-colo.

— Îmi pare rău dacă s-a urcat în pod fără voia ta, spune Digby. Dar a tot insistat.

Îmi scot jacheta și o agăţ în cuier, încercând să-mi păstrez cumpătul și să mă liniștesc. Wren pare să aibă un episod maniacal. Acum s-a mai potolit și soarbe dintr-un pahar de lapte cu cacao.

— N-ar trebui să bei așa ceva la ora asta, îi spun eu, întorcându-mă în sufragerie. Nu e de mirare că ești așa de agitată.

Digby ia paharul cu lapte din mâna lui Wren.

— Am văzut tot felul de lucrări de artă acolo. Sunt ale mătușii tale, nu-i așa? Pe ale tale le mai ai?

— Hei! strigă Wren, recuperându-și paharul cu lapte.

Digby vine la mine.

— Ar trebui mai întâi să ceri voie stăpânului casei înainte de a-ţi băga nasul prin toate lucrurile sale personale, îi ripostez eu.

Digby mă privește de parcă i-aș fi ars un pumn în față. Și chiar îmi doresc să fac asta. Cu toată puterea.

— Am găsit cutia asta în pod, intervine Wren, zburdând printre noi și luând din nou o înghițitură din cacaoa cu lapte. Ai spus că de Halloween trebuie să dau dovadă de creativitate, cu atât mai mult cu cât este ziua mea de naștere, așa că m-am gândit să mă transform într-un curcubeu.

Face o pauză, apoi continuă:

— Ce-ar fi să-mi aduci mâine — de dimineață, înainte de a pleca la școală — niște paiete strălucitoare? Am văzut unele de diverse culori. Le-aș putea pune peste tot. Iar dacă mi-aduci și niște colanți purpurii, aș avea aproape toate culorile.

— Wren, n-ai vrea să te potolești, te rog! țip eu.

Regret imediat că am țipat la ea, chiar dacă Wren pare să fi luat-o razna, ca și Digby, de altfel, care se comportă ca și când nu și-ar fi înșelat prietena cu mine, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic între noi și singurul lui rol ar fi cel de babysitter. Ne fixăm amândoi cu privirea într-o confruntare în care sunt gata să pornesc focul.

Wren se uită când la unul, când la celălalt.

— Vreau să știu ce părere ai de ideea mea de a mă transforma într-un curcubeu.

— Curcubeiele sunt magice, îi răspund eu.

Îmi desprind ochii de la Digby și îmi trec degetele prin părul lui Wren, unde mă împiedic de o șuviță încâlcită. Ea face un pas înapoi.

— Iar tu o să fii cel mai spectaculos curcubeu din lume, adaug apoi.

— Halloween-ul combinat cu zilele de naștere e cea mai frumoasă chestie, spune ea, învârtindu-se pe loc. Îți mai aduci aminte ziua în care mama și tata s-au costumat ca Shrek și Fiona?

— Ai plâns, îi spun eu. Tata te-a speriat când și-a făcut apariția purtând masca aia urâtă pe față.

— Nu mai țin minte, îmi răspunde, vădit dezamăgită. Îmi amintesc doar că totul mi s-a părut grozav pe atunci.

— Am fost și eu de față, intervine Digby. Așa s-a întâmplat. Uneori, îți amintești lucrurile cu totul diferit față de cum s-au petrecut în realitate.

— Procesul se numește revizionism, spun eu.

— Sau perspectivă, completează Digby. Trebuie să plec, îmi spune apoi, după o scurtă pauză.

— Bine.

— Trebuie să-ți spun ceva, adaugă apoi, scoțându-și cheile din buzunar. Nu vreau să te stresez, dar Elaine și-a susținut lucrarea în seara asta. Nu cred că pot să vin să stau cu Wren de Halloween. Am vrut să colindăm casele împreună și să cântăm „Ne dați ori nu ne dați", dar Elaine vrea să petrecem acum mai mult timp amândoi.

— Dar i-am spus lui Fred că o să vin la muncă, deși e vineri. Ai spus că...

— Îmi pare rău, Lucille, dar...

— Nu-i nimic, du-te cu Elaine!

— Am putea să venim împreună să stăm cu Wren.

Ideea îmi stârnește greață, nu exagerez! Simt cum stomacul mi se întoarce pe dos. Nu știu cum poate să-mi sugereze așa ceva.

— Nu, mulțumesc.

— Da, bine, îmi răspunde, privindu-mă ușor pieziș. Îmi pare rău, oricum, adăugă apoi, schițând un zâmbet palid.

— Dacă mi-o spui de zece ori, poți apoi să n-o mai spui niciodată.

— Lucille!...

— Îmi datorezi zece formule de „îmi pare rău", îi spun eu. Apoi: Wren, e timpul să mergi la culcare.

Îi smulg paharul din mână, mă duc furioasă în bucătărie și arunc restul de cacao cu lapte în chiuvetă.

— De ce ești atât de nervoasă în seara asta? mă întreabă Wren. Nu-mi place când ai nervi.

— O să stea trează toată noaptea, îi spun eu lui Digby din pragul bucătăriei. Nu trebuie să le dai zahăr copiilor înainte de culcare.

— Dar nu i-am dat eu. Și-a pregătit singură laptele.

— Nu trebuia s-o lași. Se presupune că tu comanzi aici. Tu deții controlul.

— La fel ca tine? îmi răspunde, pe un ton iritat.

E vădit supărat acum.

— Hai, sus! îi spun lui Wren, care nu se împotrivește. Noapte bună, Digby. Bucură-te de timpul petrecut cu Elaine!

— Am văzut tabloul, îmi spune, din spate.

Mă simt sfâșiată.

— Și mi-a plăcut, continuă el. Chiar foarte mult.

— Și mie! spune Wren. Vreau și eu să pictez. Putem să pictăm împreună?

— Nu în seara asta, îi răspund.

— Dar...

— Nu în seara asta!

Digby stă în continuare lângă ușă. Totul e un dezastru. Și acum i-am rănit sentimentele, iar el încearcă din greu să-și îndrepte greșelile. Îmi dau prea bine seama de asta. Nu pot să las lucrurile așa, nu vreau ca niște cuvinte spuse la mânie să ne despartă.

— Du-te sus, Wren! Și spală-te pe dinți!

Și, spre marea mea uimire, mă ascultă.

După ce ea dispare în cameră, Digby mă prinde de talie și mă trage spre el într-o îmbrățișare pătimașă. Îl strâng și eu cu putere în brațe.

— Mă faci s-o iau razna, îi spun, cuibărită la pieptul lui.

— Nu asta vreau.

Îmi ridic capul ca să-i văd chipul.

— Încerc să fac ce e corect, îmi răspunde, plimbându-și degetul pe urechea mea.

Am senzația că e gata să plângă.

— Poți să înțelegi asta?

— Da, cred că da, îi răspund, mișcându-mă după mâna lui.

El se retrage însă și nu pot să i-o ating.

— Tabloul e într-adevăr foarte frumos, îmi spune apoi, ieșind pe ușă.

Eu și Wren urmărim *Cupcake Wars*, în timp ce încerc cu greu să-mi potolesc freamătul lăuntric. Echipele se luptă să organizeze o petrecere pentru George Lucas, astfel că tema emisiunii este *Star Wars*. Nu cădem de acord asupra echipei care ar trebui să câștige. Pentru mine, personalitatea joacă un rol covârșitor; pentru Wren, aromele înseamnă totul. Ar ține și cu o târfă dacă aceasta ar face prăjituri cu fistic și glazură din ciocolată albă. Ingredientul secret? Apa de trandafiri. Wren este atât de încântată de body-ul ei în nuanțele curcubeului, încât o las să doarmă îmbrăcată cu el. Nici eu nu mă mai schimb de haine, căci nu mai am timp să fac duș. Adormim amândouă în camera mamei cu televizorul aprins.

Ziua 71

E ziua lui Wren. Și Halloween. Un gând nu-mi dă pace. Cu toţii purtăm măști în fiecare zi, nu-i așa? Iar faptul că eu îmi doresc să mi-o scot pe a mea, tocmai de Halloween, mi se pare o adevărată ironie a sorţii.

Da, vreau să strig în faţa lumii întregi: *Tata e nebun, mama ne-a părăsit, cea mai bună prietenă a mea nu mai vrea să vorbească cu mine, iar eu sunt îndrăgostită până peste cap, nebunește și iremediabil, de un băiat care nu poate fi al meu. Lume, fă ce vrei, căci nu mi-e frică! Vreau doar să fiu liberă.*

Aseară, am făcut un banner, pe care l-am agăţat deasupra ușii de la camera mamei, în așa fel încât să fie primul lucru pe care Wren îl va vedea de cum va deschide ochii. Am desenat păsări, un soare și chiar și un fluture. Este o imagine iluzorie, pe care ea ar fi reușit, probabil, s-o zugrăvească mult mai bine decât mine, dar m-am străduit.

Mama avea un aparat de făcut gofre cu compartimente în formă de inimioare, pe care îl folosea uneori în dimineţile de weekend. O auzeam cântând în timp ce ne pregătea

prăjiturelele delicioase. Avea să fie o zi bună dacă începea în felul acesta. Găsesc aparatul în spatele carafei din plastic pentru suc și al platourilor de inox, pe care le folosea doar în zilele de sărbătoare, și îl examinez un timp cu privirea.

E abia ora șase dimineaţa, dar nu pot să mai dorm. Am ţinut telefonul lângă mine toată noaptea, pentru orice eventualitate. Aceasta ar fi cea mai potrivită zi pentru ca mama să ne sune și vreau să fiu pregătită. Am de gând să-i pasez telefonul lui Wren cu foarte mult calm. Nu voi ţipa la ea. Nu-i voi împărtăși adevărurile amare și nici nu voi izbucni în lacrimi.

Vreau ca Wrenny să aibă o zi de naștere frumoasă. Împlinește zece ani. Schimbă „prefixul".

Aparatul de făcut gofre devine pedeapsa mea. Obosesc doar privindu-l. Printre numeroasele lucruri pe care ni le-a lăsat bunul nostru samaritean, se află și o cutie cu ingrediente pentru prepararea clătitelor. O desfac și mă umplu toată de făină. Amestec apoi laptele cu oăule în timp ce aparatul începe să se încingă.

Vântul bate cu putere în geamuri. Tata se ocupa mereu de conductele din beci, având grijă ca acestea să nu înghețe pe timpul iernii. Curăţa centrala termică și etanșeiza ferestrele. Dacă acum, la sfârșit de octombrie, este atât de frig, o să avem de înfruntat o iarnă grea și eu nu știu să fac nimic din toate astea.

Pare o dimineaţă aproape normală. Cafeaua sfârâie în ibric, iar gofrele capătă o crustă aurie. Aşez masa şi mă duc să iau cadoul lui Wren din dulapul unde l-am ascuns. Fata asta îşi bagă nasul peste tot, aşa că l-am pus pe ultimul raft al dulapului ca să nu ajungă la el.

— Ce e asta? mă întreabă ea, trântindu-se pe scaunul de la masă cu o pătură pe umeri.

— La mulţi ani! îi urez eu, mult prea tare şi mult prea veselă, strângând în mână cutiuţa din buzunar. Ai împlinit zece ani!

— Ai făcut gofrele mamei?

— Nu, sunt gofrele *mele*, îi răspund, luând borcanul cu Nutella din dulap şi căpşunile şi frişca din frigider. Mama a făcut vreodată *aşa ceva*? o întreb apoi, presărând frişcă pe toată farfuria lui Wren.

Spre deosebire de entuziasmul debordant de aseară, acum nu pare deloc încântată, nici măcar de perspectiva de a se înfrupta din frişcă după pofta inimii. În ciuda curajului pe care îl afişează, pare cumplit de fragilă. Ochii îi sunt străjuiţi de cearcăne adânci.

— Ce s-a întâmplat, Wrenny?

Ridică din umeri, îşi plimbă furculiţa prin frişca ce-i cade pe pătură, apoi lasă furculiţa pe masă.

— Ţi-am luat ceva, îi spun eu, scoţând cutiuţa din buzunar.

Chipul îi trădează aceeași apatie. Nu-i stă în fire să se comporte în felul acesta, astfel că inerţia ei îmi dă fiori. Desface cadoul cu mișcări cumplit de lente, înglodată parcă în noroi, dând la o parte ambalajul și panglica strălucitoare, ce-am sperat că îi va plăcea nespus de mult.

— Ai văzut bannerul pe care ţi l-am făcut?

— Da, îmi răspunde. Îţi mulţumesc. E drăguţ.

Când deschide capacul cutiuţei și vede cerceii încrustaţi cu diamante minuscule, mă privește cu ochii mari cât cepele.

— Sunt diamante veritabile? mă întreabă ea.

— Firește, îi răspund, dând aprobator din cap.

Nu-i spun că am prins o super-reducere la bijuteria din mall. Vreau s-o las să creadă că am cheltuit un milion de dolari. Și n-aș ezita s-o fac dacă i-aș avea. Numai pentru ea.

— Dar nu avem bani.

— Împlinești zece ani, Wrenny. Este extrem de important. Și o să-ţi vină perfect.

— Dar spui mereu că trebuie să cumpărăm mâncare și alte lucruri utile.

Iar am făcut-o de oaie. N-ar trebui să se gândească la asta. Ar trebui să se joace, lipsită de griji și probleme. Se uită la telefonul de lângă aragaz, apoi la mine și iar la telefon. Și îmi dau seama că și ea așteaptă.

— Mama ta e atât de grasă, că-mi rup gâtul numai gândindu-mă la ea, spune Wren, înainte de a apuca să rostesc vreun cuvânt.

— De ce faci asta? o întreb, punând căpșunile înapoi în frigider și trântind ușa cu zgomot.

— Ce anume?

— De ce spui glumele astea?

— Pentru că sunt amuzante.

— Ba nu sunt deloc amuzante.

— Cum adică? Ce nu înțelegi? E atât de grasă, că îți rupi gâtul numai pentru simplul fapt că te gândești la ea.

— Am înțeles mesajul. Dar e o mare porcărie. Și nu e deloc...

Îmi caut cu grijă cuvintele.

— Nu e elegant.

Nu e elegant pentru tine, aș vrea să adaug.

Și atunci, începe să plângă, vărsând lacrimi amare — mari și rotunde — ce i se revarsă în farfuria cu gofre. Își ține capul în mâini, încercând parcă să-și adune gândurile.

— E devreme, draga mea, îi spun eu, complet dezarmată. Mai are încă timp să sune. Are toată ziua la dispoziție.

— Dar trebuie să plec la școală, murmură ea, cu fața ascunsă în mâini.

O strâng în brațe, dar rămâne stană de piatră. În ciuda celor întâmplate, Wren n-a vărsat nici măcar o lacrimă. Oare câte zâmbete false n-o fi schițat în tot acest timp? Și de ce ne străduim să afișăm o mină fericită când nu ne simțim deloc așa? Mă așez în genunchi și încerc să-i dau

mâinile la o parte. Mă respinge, dar nu cu putere. Am chipul aproape lipit de al ei. Scot limba și mă uit cruciș.

Ea chicotește și izbucnesc și eu în râs. Mă lasă să-i înlătur mâinile de pe față și să i le pun pe umerii mei.

— O să ne descurcăm, îi spun eu. Totul o să fie bine.

— Mă vor lua de aici?

Nu m-a întrebat niciodată asta până acum.

— Nu-i voi lăsa s-o facă.

— Dar dacă nu vei putea să-i împiedici? V-am auzit vorbind.

— Ce-ai auzit?

— Tu, Digby și Eden eraţi îngrijoraţi din cauza asta. În seara în care te-ai supărat pe ei.

Ce-a mai auzit oare? Ce mai știe din toată povestea asta?

— Am zece ani, îmi spune apoi.

Îmi dau seama cât de mult s-a schimbat și s-a maturizat. Fericirea și inocenţa copilăriei s-au stins din ochii ei.

— Da, așa e, îi răspund, așezându-mă pe podea, astfel încât ea mă privește acum de sus. Ai zece ani, adaug eu, trăgându-i pătura peste picioare. Și vrei să vorbim despre tot ce se întâmplă în ultimul timp?

Clatină din cap, privindu-mă însă, plină de speranţă, pe sub genele-i lungi, dese și negre.

— Nu vreau să te întristezi, îmi spune ea. Știu că devii tristă, continuă apoi, încercând cu greu să-și stăvilească tremurul buzelor. Eu te fac să fii tristă.

— Nu e adevărat! protestez eu. Nu mă faci niciodată să fiu tristă.

Îi cuprind degetele într-ale mele. Are cele mai frumoase unghii din lume — perfecte, rotunde, netede și trandafirii.

— Uneori, nu cred că fac o treabă bună, continui eu. De aceea, sunt tristă. Toată situaţia asta îmi umple sufletul de tristeţe. Îmi place însă când *pari* fericită. Dar, Wren, dacă nu ești cu adevărat fericită, nu trebuie să te prefaci. Deocamdată, trecem printr-o perioadă dificilă, dar lucrurile nu vor fi mereu așa. Și îţi promit — cu mâna pe inimă — că voi avea întotdeauna grijă de tine. Indiferent ce se va întâmpla, continui eu, cu ardoare, nu voi lăsa pe nimeni să ne despartă. Vom rămâne împreună cât timp vei avea nevoie de mine.

— O doamnă de la școală îmi tot pune întrebări. E amabilă, dar mă întreabă de mama, de tata... vrea să știe tot felul de lucruri. Și nu știu ce să-i spun.

Își ascunde din nou faţa în mâini, obligându-mă să i le dau din nou la o parte.

— Nu i-am spus nimic, adaugă ea.

— Dar ai vrea să-i spui.

— Nu pot, îmi răspunde apoi. Vrea să-i vorbesc despre sentimentele mele, să-i povestesc cum e acasă.

— Aha! spun eu, șovăitoare, căci nu știu ce să fac.

— Dacă nu vorbesc cu ea, cred că o să fie și mai rău. Iar dacă o mint, o să-și dea seama, pentru că e o femeie inteligentă.

— Atunci, nu o minți! Încearcă doar să nu-i povestești chiar totul!

— Mi-a zis că e în regulă să fiu tristă. Dar o să încerc să fiu fericită, îmi spune ea, mângâindu-mă cu mâna pe cap de parcă aș fi Beaver Cleaver. Cerceii sunt foarte frumoși, continuă apoi, întinzându-mi cutiuța. Vrei să mi-i pui tu?

Îi cânt „Mulți ani trăiască!" în timp ce îi fixez cerceii în urechi. Nu-mi vine să cred ce bine îi vin — ca niște reflexii minuscule ale strălucirii sale lăuntrice! Nu vreau ca lumina ei să se stingă vreodată.

Se ridică în picioare și se uită în oglinda de deasupra chiuvetei. Privirile ni se întâlnesc.

— Mama ta e atât de grasă, că poate fi în două locuri deodată.

Și râde cu poftă, părând mult mai matură decât cei zece ani abia împliniți.

Shane, Rachel și Val o răsfață pe Wren, copleșind-o cu atenția lor, admirându-i costumul de Hallowen, vorbindu-i cu multă tandrețe și urându-i „La mulți ani!" ori de câte ori au ocazia. Fred, îmbrăcat în costum de războinic — având o dublă bandulieră de-a curmezișul pieptului,

bandană pe cap și tot tacâmul — pune o lumânare într-o cremă de zahăr ars și toată lumea îi cântă „Mulţi ani trăiască!".

Îmi ascund celularul în buzunarul șorţului, chiar dacă nu avem voie să vorbim la telefon în timpul orelor de muncă. Pentru orice eventualitate. Fetele o duc pe Wren în birou. Când dau o fugă să văd ce face, o surprind în timpul unei ședinţe de coafură — colegele mele îi aranjează părul, lăudându-i cerceii cu emfază și purtând o discuţie despre băieţi. Restaurantul e aproape gata să-și primească oaspeţii. Wren le privește cu ochii mari cât cepele, sorbindu-le cuvintele cu nesaţ, pe când eu învelesc tacâmurile în șerveţele pe mesele din plastic.

Îmi place să fac asta. Să îmbrac în șerveţele tacâmurile curate și să le așez, frumos, unul lângă altul. Îmi oferă ocazia să mă odihnesc înainte de a începe nebunia. Îmi place strălucirea lor înainte de a ajunge în mâinile clienţilor și de a sfârși năclăite în farfuriilor acestora. După ce umplu un platou, o văd pe Wren ieșind din birou. Arată ca o prostituată — ce-i drept, o prostituată foarte fericită. Se pare că fetele i-au refăcut machiajul.

— Oho! exclamă Fred, vădit dezaprobator, când o vede. O, Doamne! Sunteţi nebune de legat, le spune el, clătinând din cap și întorcându-se apoi în bucătărie.

— Râde ciot de oală spartă, îi răspunde Val, pe la spate.

— Uite! strigă Wren. Rachel m-a machiat.

— Nu arată extraordinar? intervine Rachel, punându-și mâna în șold. I-am accentuat trăsăturile — obrajii naturali și buzele cărnoase, continuă ea, ținând-o pe Wren de bărbie și ațintindu-și privirea în ochii ei. Are un chip atât de frumos! E ca un curcubeu.

Wren arată într-adevăr uluitor, lucru care îmi sfâșie sufletul. Pare mult mai mare decât cei zece ani pe care abia i-a împlinit, iar conturul negru al ochilor îi scoate în evidență suferința lăuntrică. Mă bucur, însă, că nu a mai ascuns-o. Nuanța roșie și strălucitoare a rujului îi pune în lumină buzele voluptuoase. Îmi dau seama în clipa aceea cât de frumoasă va deveni într-o bună zi. Sper doar să se iubească necondiționat. Și să realizeze că e frumoasă și fără machiajul acela strident. Aș vrea să i-l șterg, dar Rachel s-ar simți jignită, așa că mă mulțumesc să dau aprobator din cap.

— Așa e, Wrenny. Arăți de milioane, îi spun eu, cuprinzând-o cu brațul și aplecându-mă spre ea. Dar nu ai nevoie de toate artificiile astea.

— Mie îmi plac, îmi răspunde, întorcându-se cu pași țanțoși în birou.

Shane scoate capul pe ușă, în timp ce își dă pe buze cu lip gloss.

— I-am spus lui Rachel să nu-i dea cu ruj.

— E Halloween, îi răspund, ridicând din umeri.

— Tu, pe de altă parte, arăţi ca o fantomă, continuă ea. Asta e rolul pe care vrei să-l joci? Căci, dacă nu, ţi-ar prinde bine puţin fard de obraz.

— Ce vrei să mănânci? o întreb eu pe Wren, ignorând comentariile lui Shane.

— Friptură de vită, îmi răspunde ea.

Scriu comanda și o las pe tejgheaua de lângă fereastra bucătăriei. Mi se pare ciudat să comand cel mai scump meniu.

— Ţii cumva o dietă pe bază de proteine? mă întreabă Fred, scoţându-și capul pe geam și luând hârtia în mână. Fără gluten?

— E pentru sora mea.

Zâmbește și își împinge ochelarii pe nas.

— De vreme ce e ziua ei, micuţa regină are dreptul să se delecteze cu friptură de vită.

Îmi vine să sar pe geam și să-l strâng în braţe. Majoritatea restaurantelor nu permit angajaţilor să mănânce friptură de vită. Noi putem să comandăm tot ce ne dorim din meniul localului. Îl ador pe Fred pentru asta.

— La treabă! îmi strigă apoi. Arăţi al naibii de bine!

Toată lumea iese din birou, punându-și șorţurile peste costumele de Halloween. Poartă cu toţii măști și pene și și-au vopsit feţele în fel și chip. Eu am ales o rochie neagră de cocktail, presărată cu câteva paiete colorate din colecţia lui Wren. Mă simt ultra-strălucitoare.

Wren privește fotografiile de pe perete. Fotografii în care ne îmbrățișăm, râdem și ne prostim cu toţii. Aici, oamenii fac mereu poze.

— O să te descurci singurică? o întreb eu.

Ea încuviinţează din cap.

— Îţi aduc de mâncare când e gata.

Wren dă din nou din cap.

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi petreci ziua de naștere aici.

— De ce? mă întreabă ea. Localul e bestial.

Nu poate să se ducă la colindat. Nu-și petrece ziua înconjurată de prieteni. Trebuie să stea închisă într-un birou — tocmai în seara asta.

Îmi aranjez puţin rochia, apoi mă îndrept spre ușă ca să întorc plăcuţa pe care scrie DESCHIS. În clipa aceea, simt cum cedez psihic. În faţa ușii, s-a format deja o coadă imensă. Val va însoţi clienţii la mese în seara asta.

— E o adevărată nebunie, spun eu.

— Vin de pretutindeni, îmi explică ea, zâmbind. Am uitat că n-ai lucrat niciodată de Halloween.

Val, îmbrăcată în costum de drăcușor à la Betty Page[1], ia în braţe un vraf de meniuri.

— Deschide-le ușa! îmi spune ea. Ne vedem mai târziu, când lucrurile se vor mai liniști.

---

[1] Fotomodel american (1923-2008).

Seara e într-adevăr năucitoare. Ai senzaţia că restaurantul nostru e singurul din oraș care organizează o petrecere de Halloween și toată lumea a prins de veste. Trec de câteva ori în fugă prin birou ca să văd ce face Wren. O dată, o găsesc mâncând cu poftă — trage de cartilajele din friptură și le pune pe marginea farfuriei. Seamănă cu un războinic viking care se desfată cu un ospăţ îmbelșugat. Altă dată, o găsesc bând o apă minerală. Nu știu de unde o are. Când seara atinge apogeul, o surprind dansând pe ritmurile muzicii din restaurant. În cele din urmă, o găsesc prăbușită pe scaun, cu capul pe masă, într-o poziţie incomodă și contorsionată. Halal zi de naștere! Trebuie să duc un sos guacamole la masa nouă și nota de plată la masa doisprezece. În mod normal, nu am voie să fac pauze între raidurile la mesele clienţilor, dar nu-mi place deloc cum arată.

— Ești obosită, Wrenny?

Își ridică, încet, capul. La un moment dat, pe timpul serii, a încercat să-și refacă machiajul, iar rezultatul este un dezastru. Poate să joace fără probleme în filmul *Rocky Horror* în rolul unui travestit îmbrăcat în culorile curcubeului.

— Foarte obosită, îmi răspunde ea. Putem să mergem acasă?

— Du-o în mașină! îmi spune Shane. Când clienţii din sectorul tău vor elibera mesele, poţi să pleci și tu. Mă

ocup eu de restul. Oricum, lucrurile au început să se mai liniștească.

Dau roată cu privirea prin restaurant. Da, e adevărat. E aproape ora zece seara și ne pregătim să închidem. E încă nebunie, dar măcar clienţii nu se mai bat să prindă o masă liberă. Toată lumea va pleca la alte petreceri — la petrecerile adevărate. Toată lumea, cu excepţia mea.

— Dă drumul la căldură în mașină și las-o să doarmă pe bancheta din spate! continuă Shane. Stă contorsionată ca într-un scaun de avion. Sărmana de ea! O să fac eu restul în locul tău.

— Vorbești serios? o întreb, căci „restul" înseamnă foarte mult, implicând frecarea podelelor cu mopul și spălarea fiecărei pete de murdărie întâlnită în cale.

— Da, îmi răspunde. Hai, mișcă-ţi fundul de-aici! Îţi aduc bacșișul mâine la școală, adaugă apoi, făcând o pauză și frecându-și mâinile. Bine, nu chiar tot. Îmi păstrez și eu partea leului.

Dar n-ar face niciodată așa ceva.

O conduc pe Wren la mașină și, după ce o așez pe bancheta din spate și o învelesc cu gecile noastre, pornesc motorul. Răcoarea și liniștea nopţii — după atâtea ore de zbucium și alergătură — sunt o adevărată binecuvântare.

— Încuie ușile și stai întinsă pe banchetă! îi spun eu. Încearcă să dormi! Îmi termin treaba și vin și eu cam peste cincisprezece minute.

Mă întorc într-un suflet în restaurant și le dau clienților mei — de-acum iritați — nota de plată și sosul guacamole, rugându-mă ca restul mesenilor să termine de mâncat și să plece cât mai repede. Încerc să mă încurajez, spunându-mi că trăim într-un orășel pașnic, unde oamenii nu comit crime și unde Wren poate să doarmă fără teamă în mașină, căci nimeni nu-i va face niciun rău — nimeni n-o va răpi ca s-o ucidă și apoi s-o tranșeze. Iau cardul de credit de la masa cu numărul doisprezece și mă duc în fugă la Rachel ca să încaseze banii, apoi mă întorc la familia care mă așteaptă nerăbdătoare. Căci și copiii lor au adormit la masă.

Atunci mă izbesc, ca de un zid, de Digby și sunt gata să cad, clătinându-mă periculos pe tocurile mele înalte.

Face feţe-feţe când mă vede.

— Ce cauţi aici? îl întreb eu. Am crezut că ai ieșit în oraș.

— Da, am ieșit... Am venit doar într-o fugă ca să văd ce faci.

— Nu era cazul. Sunt bine.

— Dar e ziua lui Wren, îmi răspunde apoi, încercând parcă să-și explice prezenţa, de parcă toată povestea asta ar fi avut vreo legătură cu el. Am parcat mașina lângă a ta. Și am văzut că motorul mergea. M-am gândit că, poate, ești înăuntru. Și așa am dat de Wren. E în mașină.

— Da, știu foarte bine unde este, îi spun, pe un ton cât se poate de tăios. Mai am puţin și îmi termin treaba. Plec peste câteva minute.

— Hei! spune Shane, dând cu ochii de Digby. Stați în cale.

— E pe punct de plecare, îi răspund eu.

— Nu e adevărat, protestează el.

— Nu te așteaptă prietena ta? îi ripostez eu.

Ţipăm puţin unul la altul, deoarece muzica e asurzitoare.

— S-a dus deja la Parker's împreună cu Katrina, îmi răspunde el. Eden e afară cu Wren.

Îmi vine să plâng. Eden nu vorbește cu mine — nu e obligată să vorbească nici cu Wren. Pe de altă parte, dacă n-ar fi toată nebunia asta, aș merge și eu la Parker's. Acolo am petrecut Halloween-ul trecut. Singura mea problemă pe atunci era cum va reuși Digby să mă dezvirgineze prin costumul meu de bondar.

— Mișcaţi-vă odată! ne spune Val, cu mai puţină diplomaţie decât Shane. Îmi staţi în drum, adaugă apoi, luând două beri din frigider. Sunt pentru masa șase. Ai grijă să-i spui lui Rach! Acum ștergeţi-o de aici!

Mă îndrept spre holul unde se află toaletele ca să putem vorbi între patru ochi, de vreme ce Digby n-are de gând să plece.

— Ar fi trebuit să stau cu Wren, îmi spune el, când suntem singuri, iar muzica nu ne mai asurzește cu ritmurile ei ameţitoare. E ziua ei.

— Nu e problema ta.

Nu asta am vrut să spun. Căci Wren nu e o problemă pentru nimeni.

— A sunat mama ta? mă întreabă apoi, după o scurtă pauză.

Clatin din cap, căci nu reușesc să îngaim niciun cuvânt.

— N-a scris nimic? N-a trimis nici măcar un cadou? Ceva?

— Ar trebui să pleci, îi spun eu. Vreau să-mi termin treaba și s-o duc pe Wren acasă.

Se mișcă de colo-colo, cu o expresie atât de șovăitoare și pare atât de afectat, încât rămân ţintuită pe loc, ca într-o stare de transă. Dar încerc să-mi păstrez poziţia fermă.

— De ce-ai venit aici, Digby Jones?

Îmi aruncă o privire pierdută și îndurerată.

— Trebuie să mă întorc la muncă. Trebuie să termin ce mai am de făcut, îi spun apoi, când văd că nu-mi răspunde suficient de repede.

— Ești frumoasă, bâiguie el. Pe cuvânt!

— Pleacă odată! îi răspund eu, pe un ton moale.

Mă trezesc deodată în braţele lui și îi simt chipul lipit de gâtul meu. Îl strâng și eu în braţe și îi cuprind talia cu picioarele, așa cum mi-am dorit mereu, stând cu spatele

rezemat de zid. Și mă sărută din nou. Cu candoare. Cu atâta candoare! De data aceasta, trăirile sunt cu totul diferite — am senzaţia nu că descopăr ceva nou, ci că mă întorc într-un loc cunoscut și ideal, într-un cămin pe care mi-l doresc cu ardoare.

— La naiba! șoptește printre buzele-i pecetluite cu ale mele.

Nici nu l-aș fi auzit, atât de încet a spus-o. L-am simţit doar rostind cuvintele.

— Ce dracu' faceţi aici? întreabă Fred, gata parcă să-și scoată armele și să deschidă focul.

Digby face un pas înapoi. Eu îmi pun picioarele jos. Tremur ca varga.

— Freddie! îl strig eu.

— Nu ţi-ai terminat încă toate treburile, îmi spune el.

Îmi dau seama din expresia pe care i-o citesc pe chip că l-am dezamăgit.

— Întoarce-te imediat la clienţii tăi!

— Bine, îi răspund.

— Eu mă duc la Wren, îmi spune Digby, trecând pe lângă Fred dar evitându-i privirea.

Când plec din restaurant, douăzeci de minute mai târziu, le găsesc pe Eden și Wren lângă mașina mamei, cântând un cântecel pentru copii, în timp ce își lovesc palmele, își unduiesc șoldurile și râd cu gura până la urechi.

Coca-Cola e-n oraș
Și-a-mpins-o Pepsi poznaș
Dr. Pepper i-a pus bandaj la cap
Însă noi bem Seven-Up
Seven-Up s-a-mbolnăvit
Mountain Dew l-a dovedit
Mountain Dew s-a dus la vale
Și-avem apă în pahare
Dar izvorul a secat
Și iar Coca-Cola am luat.

Eu și Eden adoram cântecelul ăsta. Cea care reușea să-l cânte mai repede îi dăruia celeilalte un pupic zgomotos. Eden o lasă pe Wren să câștige și se sărută amândouă pe frunte. Acceptă înfrângerea ca un campion, cu zâmbetul pe buze.

Eden mă surprinde stând acolo, dar nu-mi dau seama ce se petrece în mintea ei. De obicei, îi citesc gândurile cu multă ușurință. Acum, însă, am senzația că a ridicat un zid imens între noi. Mi se pare extrem de ciudat cum o persoană față de care ai greșit cu ceva sau cu care te-ai certat la un moment dat devine dintr-odată un om complet străin, ce-ți inspiră multă teamă. Chiar dacă o cunosc pe Eden de-o viață, chiar dacă este și va fi mereu cea mai bună prietenă a mea, acum îmi inspiră numai teamă. Și asta pentru că mă tem că am pierdut dragostea ei.

— Îmi cer iertare, îi spun eu.

Eden ridică din umeri.

Digby stă rezemat de mașină.

— Vă mulţumesc, le spun eu amândurora. Pentru că aţi avut — din nou! — grijă de Wren.

Digby nu se uită la mine.

— La mulţi ani, draga mea Wrenny! îi urează Eden, sărutând-o pe obraz. Data viitoare, însă, o să te bat.

— N-ai nicio șansă să câștigi, îi răspunde Wren.

Eden îmi atinge ușor umărul cu mâna, apoi se urcă în mașină.

— Hai să mergem, Dig! Doar nu vrei s-o lași pe Elaine să te aștepte la nesfârșit. O vor apuca pandaliile.

Am senzaţia că a spus asta doar ca să mă rănească.

— Bine, îi răspunde el. La mulţi ani, Wren! Îmi pare rău că n-am apucat să mergem azi la colindat. Dar o să mergem anul viitor. Îţi promit.

— Serios? Grozav! O să am unsprezece ani atunci, îi spune ea, urcându-se apoi în mașină.

El mai zăbovește.

— De ce-i faci speranţe deșarte, lăsând-o să creadă în planuri iluzorii? îl întreb eu.

— Nu asta am vrut. O să mergem împreună la colindat anul viitor.

— Hai nu zău! Mai vii tu de la facultate special ca s-o duci la colindat pe sora prietenei surorii tale?

— Da, la naiba! îmi răspunde, cu tristeţe în glas.

— Nu mai e cazul să sufere alte dezamăgiri, ai înţeles?

— Da, am înţeles. Sunt un tâmpit.

— Da, așa e.

Un tâmpit și un mincinos pe deasupra.

O să plece acum, căci l-am rănit suficient. Se apropie însă de mine și mă cuprinde în braţe. Tremur ca varga, copleșită deopotrivă de dorinţă și de suferinţă. Mă agăţ cu disperare de el, fără să mă mai gândesc că oamenii ar putea să ne vadă.

— Staţi la căldură în seara asta! îmi spune el. Se pare că va veni o furtună de gheaţă.

— Da, bine, îi răspund. O să încercăm.

Când se urcă în mașină și pornește motorul, Eden mă privește pe geam. Cu ochi aspri și gravi.

Ne apropiem de casă, în timp ce Wren cântă, complet trează acum după ce i-a văzut pe Digby și Eden. Telefonul începe să-mi sune în poală. Am uitat să-mi scot șorţul. Inima îmi tresaltă în piept. Trag pe dreapta și apuc telefonul ascuns printre serveţele și paie de băut. Nu recunosc numărul.

— Mama? răspund eu.

Wren sare în capul oaselor, atentă și tăcută. Nu sunt supărată pe mama. O știu prea bine acum. Mi-am dorit atât de mult să sune. După o pauză, o voce tremurătoare se aude la celălalt capăt al firului. Rămân aproape fără suflare.

— O! îngaim eu. Bună, tata, îi răspund, auzindu-i glasul răgușit. Nu, nu e aici deocamdată, îi spun apoi.

— Mama ta e atât de grasă..., cântă Wren în spate, cu vocea ei monotonă.

Ziua 72

A doua zi, în ciuda faptului că furtuna de gheaţă de care a pomenit Digby şi-a făcut apariţia, acoperind totul cu un strat de gheaţă ca o sticlă străvezie, pornesc spre centrul de reabilitare şi reintegrare în societate a condamnaţilor. Utilajele de deszăpezire au presărat sare pe străzi, astfel că se circulă destul de bine. Soarele a răsărit puţin şi topeşte stratul de gheaţă.

Mirosul care mă izbeşte de cum intru pe uşile centrului COLUMBINE HOUSE nu se deosebeşte prea mult de cel din şcolile gimnaziale, cu excepţia aromelor de suc de mere, ce lipsesc cu desăvârşire. În plus, pare un loc straniu. Dacă aş proiecta o clădire ca asta, mi-ar plăcea s-o decorez cu mici fântâni arteziene, cu canapele moi şi tablouri în culori vii, nu terne cum sunt cele ce stau agăţate pe pereţi. Aş vrea să redau ideea de confort, de siguranţă şi de sprijin.

Tata stă în acest centru. În timp ce eu mă lupt să supravieţuiesc, el se trezeşte, bine mersi, dimineaţa, se spală pe

dinţi și vorbește cu cei din jur. Participă, probabil, la ședinţe de terapie în grup, unde se plânge că familia lui i-a distrus viaţa. Cum o fi oare să duci o existenţă atât de simplă — să ai doar un pat, o încăpere și un coleg de cameră? Poate că este o ușurare faptul că nu te mai lași bântuit de gânduri, că îţi pui sufletul pe tavă și le împărtășești și altora necazurile cu care te confrunţi sau te mulţumești pur și simplu să le asculţi problemele. Cred că aș dormi pe rupte. Și aș citi toate cărţile de care îmi vorbește Eden. Dar el ce face? Poate s-a pocăit.

Sunt atât de multe lucruri la care nici nu m-am gândit până acum. Am fost prea ocupată făcându-mi griji pentru mama, Wren, Eden și Digby. Și, în tot acest timp, tata a fost aici — în acest loc aflat la patruzeci și cinci de minute distanţă. Nici prin cap nu mi-a trecut să-l caut. N-aș fi știut de unde să încep, firește, iar pe de altă parte, după ultima întâmplare nefericită, nu cred că încercările mele ar mai fi avut vreun rost.

— Cum te cheamă, draga mea? mă întreabă, cu un puternic accent, tipic locuitorilor din Philadelphia, directoarea centrului, mâna ei aspră atingându-mi degetul meu mic.

Mă întreb oare de când îmi vorbește.

— Lucille, îi răspund eu. Lucille Bennett.

Îi studiez pieptul imens și plin de flori. Cum a ajuns să conducă un loc ca acesta? Are o rochie presărată cu modele florale, un inel și un colier sub formă de flori și o floare

falsă în păr. Încă cinci minute dacă mă mai uit la ea o iau și *eu* razna. Pe cuvântul meu!

— Am venit să-l văd pe tata, îi spun apoi.

— Nu mai spune! Ești fata lui Tony Bennett?

Pare prietenoasă, dar seamănă perfect, în variantă tropicală, cu vrăjitoarea care îmi bântuia nopțile când eram mică, și scoate un chicotit pe măsură. Pentru a mia oară de când am plecat de acasă, îmi simt conștiința liniștită pentru că am lăsat-o pe Wrenny cu Shane.

Încuviințez din cap.

— Să fiu a naibii! spune ea.

— Da, îi răspund.

— Tony Bennett, chicotește ea. Cântărețul.

— A dracu' coincidență, nu-i așa? îi răspund eu.

Și reverberațiile răspunsului meu — care or fi fost acelea — o fac să pună mâna pe telefon.

— Tatăl tău știe de venirea ta? Nu mi-a spus nimic.

— Da, îi răspund, simțindu-mă pustie ca un deșert fără margini. Adică, i-am zis că o să încerc să vin. Iar el mi-a spus că acestea sunt orele de vizită.

Dar dacă n-o să vrea să mă vadă astăzi? Dacă — atunci când m-a sunat — avea altă dispoziție? Nu m-am gândit la asta.

— În regulă, îmi spune ea. Așteaptă puțin să-l chem pe Carlos! Este mâna mea dreaptă. Te va conduce într-una dintre camerele noastre destinate întâlnirilor.

Spaima care mi se citea probabil în ochi o fac să adauge:

— O să fii în siguranţă. Toată lumea îl iubește pe tatăl tău. E un om bun. Ești norocoasă.

— Sunt, îi spun, simţind răspunsul mai mult ca pe o întrebare decât ca pe o afirmaţie.

Podeaua este bej, la fel ca și scaunele. Parcă cineva a decorat încăperea, încercând să-i confere o tonalitate optimistă, deși știe prea bine că aici nu există speranţă.

Cu fiecare pas pe care îl fac, am senzaţia că sunt și mai pustie, de parcă aș fi complet goală pe dinăuntru și aș avea în cap numai baloane. Nu-mi simt nici inima, nici stomacul, nici buzele. Poate că am pășit pe un tărâm supranatural. Individul care mă conduce debordează de ifose și aroganţă, iar oamenii care trec pe lângă noi — deși continuă să vorbească și să chicotească — o fac pe înfundate. Cred că motivul îl constituie însoţitorul meu.

— ... Carlos, își încheie el fanfaronada. Dacă ai nevoie de ceva, trebuie doar să mă strigi. Asta este misiunea mea. Dar totul va fi bine. Tatăl tău este un om pe cinste.

Camera are mărimea unei debarale. Aceleași culori terne și respingătoare și aceleași scaune incomode. Dau o roată cu privirea și apoi mă așez pe un scaun cu spatele la ușă. Tata nu stă niciodată cu spatele la ușă — și cu atât mai puţin aici, bănuiesc. Aș vrea să mă împing puţin mai în spate ca să-i privesc chipul cât mai mult cu putinţă.

N-a fost niciodată un tată obișnuit, ca oricare altul. Purta geci de piele. Adora formaţiile Fishbone și Bad Brains[1], iar când auzea la radio piese pop, reacţiona violent, de parcă cineva încerca în mod voit să-i strice ziua. Bea bere pe terasă când toată lumea bea vin. Și înjura. Cumplit de mult.

O ușă se deschide în spatele meu. Eu nu mă clintesc din loc.

Tata se așază în faţa mea și primul lucru care mă frapează este înfăţișarea lui extraordinară. I-am și uitat aproape ochii mari și căprui, obrajii supţi, umerii laţi și statura impunătoare. Cât de mult seamănă Wrenny cu el! Și cât de puţin semăn eu! Pare, însă, ceva mai bătrân. Barba ușor nerasă e presărată cu fire albe. Asta e ceva nou.

— Bună, Tigerlily[2].

E singurul care îmi spune așa. Pentru că sunt pe jumătate animal, pe jumătate floare, susţine el. Își pune mâinile una peste alta și începe să bată darabana cu degetele pe masă.

Nu mi-e teamă de el așa cum mi-am imaginat.

— Bună.

Tăcerea care se așterne între noi pare o eternitate.

---

[1] Fishbone este o trupă americană de rock, înfiinţată în 1979 la Los Angeles, care îmbină diverse genuri muzicale: ska, punk rock, hard rock și soul; Bad Brains este o formaţie americană de hardcore punk, înfiinţată la Washington în 1977, considerată una dintre întemeietoarele genului hardcore punk.

[2] *Lilium tigrinum* — crin oranj pătat.

— Și ce mai faceți, fetelor? mă întrebă apoi, aplecându-se spre mine. Ce face mama voastră?

— N-ai vorbit cu ea?

— Nu, răspunde el sec.

Se sprijină din nou de spătarul scaunului și își întinde picioarele, ocupând aproape tot spațiul înconjurător. E evident că nu știe absolut nimic.

— N-am apucat să vorbesc, continuă apoi. Am încercat, dar intră robotul, care îmi spune că are căsuța vocală plină.

— Și ea a încercat să ia legătura cu tine. De multe ori.

— Am sunat, insistă el.

— Le-ai transmis celor de la clinică să nu ne spună unde ești.

— Aveam nevoie de puțin spațiu.

Începe să bată din nou darabana pe masă. Sunetele îmi răsună cu putere în cap. Totul pare să se amplifice aici. De milioane de ori.

— Am sunat, repetă el, când am putut.

Când a putut? Ce anume? Să ne înfrunte? Pe mine? Pe noi? Amintirea acelei întâmplări nefericite când a apucat-o pe mama de gât și *a târât-o* după el? De ce dracu' am venit aici?

— Deci, mama voastră...

— Da?

— E bine?

— Da, e bine, îi răspund.

Ce să-i spun? Și oare chiar îl interesează cu adevărat? A spus că nu o mai iubește. Dar pe mine? Pe noi?

— Vă descurcați cu banii? S-a angajat cumva?

— Da. La un restaurant.

El dă aprobator din cap.

Mama — asistentă medicală, chelneriță și mai știu eu ce altceva. Grozav! Faptul că ne-a repudiat e acum în avantajul meu.

— Așadar, toată lumea e bine, să înțeleg?

— Da, firește. Fără doar și poate. Ne distrăm de minune acasă.

Izbucnește în râs — un râs straniu și stânjenitor, care se lovește de pereții înguști ai debaralei.

— Cred că e o întrebare cât se poate de stupidă.

— Oarecum, îi răspund eu. Dar asta vrei să auzi, nu-i așa?

— Și Wren?

— Ce-i cu ea?

— Ce face?

— Joacă într-o piesă la școală. Învață să facă macrameuri și ia lecții de flaut, iar în weekend, patinează.

— Hai, fii serioasă, Lucille! Ce face cu adevărat?

— E bine, îi răspund în cele din urmă, lăsând ironia la o parte. Crește.

— N-a vrut să vină cu tine, nu? Nici Laura?

— Cred că nu.

— Da, spune apoi, cufundându-se în scaun, cu capul rezemat de spătar și ochii aţintiţi în tavan. Da, e firesc.

— E cât se poate de firesc, îi răspund, chiar dacă știu prea bine că Wren ar muri dacă ar ști că am venit aici fără ea.

Mă uit și eu în tavan. E plin de pete galbene. Ar trebui să le acopere cu citatele inteligente ale lui Eden. Sau să creeze altele, la fel de inspirate. Oamenii dezechilibraţi psihic au foarte multe lucruri interesante de spus. De aceea și trăiesc în centre de reabilitare și reintegrare în societate, nu-i așa? Oamenii dezechilibraţi psihic.

— O, Doamne! exclamă el, cu ochii aţintiţi în continuare în tavan. Ești destul de severă cu mine. Fac tot ce pot ca să-mi revin.

Nu reușesc să-mi desprind privirea de la mâinile lui. Sunt atât de mari. Mâini care te pot susţine și legăna cu drag, mâini care pot atinge coardele unei chitare bas, dând naștere unor acorduri ameţitoare, mâini care te pot călăuzi și îţi pot oferi siguranţă. Mâini care te pot răni. Mâini extrem de puternice.

— Și de ce stai aici? îl întreb eu. De ce nu te-ai întors acasă sau de ce n-ai ales un loc mult mai interesant?

Bate din nou darabana cu degetele, de data aceasta pe piept.

— Nu sunt pregătit să mă întorc acasă. Nu cred că sunt destul de puternic. Am suferit o cădere nervoasă. Centrul acesta a fost varianta pe care mi-au oferit-o cei de la

clinică și mi s-a părut o idee foarte bună. Știu că e greu de înţeles...

— O, nu! Chiar deloc! Bravo ţie!

Scoate un fluierat ușor.

— Fii mai tolerantă, Tigerlily! Hai să încercăm s-o luăm de la capăt! îmi spune el, sugerându-mi din priviri că pot să mă simt în siguranţă în preajma lui. Hai să mergem să ne plimbăm puţin!

Mi se pare o propunere atât de ridicolă că o accept.

— Ai voie să pleci de aici?

— Firește, îmi răspunde, chicotind. Nu mai sunt închis într-o celulă. Mă aflu doar sub strictă supraveghere. Trebuie să respect niște reguli. Dar pot să ies la plimbare.

Când ne îndreptăm spre curtea din spate, vorbește puţin cu Carlos, care face câţiva pași în urma noastră.

— Știi ce e cel mai greu de îndurat aici? mă întreabă el.

— Hmm?

— Nu am voie să beau. N-ar trebui să fie o problemă, dar uneori am un chef nebun să încalc regulile. Sunt zile când aș da orice să beau o bere rece ca gheaţa.

— Interesant, tată.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar aici îţi stabilești repede prioritățile.

Cred că încearcă să fie spiritual, dar nu-mi arde de glumele lui. Mă opresc pe loc. Picioarele îmi alunecă pe

podea, dar reușesc să mă întorc pe călcâie înainte de a ajunge la ușile ce dau spre curtea din spate.

— Ce e? mă întreabă, îndreptându-și umerii. Ce s-a întâmplat?

— Astea sunt prioritățile tale? izbucnesc eu, abținându-mă cu greu să nu mă năpustesc asupra lui. Crezi că ai rezolvat totul, întrebându-mă cum stau lucrurile acasă, ca apoi să-mi vorbești despre bere?

Ochii îi scapără scântei, apoi îi înoată în lacrimi. E complet dezechilibrat. Îmi dau seama că încearcă să-și țină în frâu demonii lăuntrici. Dar nu-mi pasă.

— Ce s-a întâmplat, Tigerlily? E vreo problemă?

Îndrăznește să-mi pună mâna pe umăr. Încearcă să mă încolțească și asta mă scoate din sărite.

— Poți să-mi spui despre ce e vorba.

Arată ca un bărbat în plenitudinea forțelor sale, dar eu văd doar un băiețel. Nu are dreptul să facă asta.

— Nu mă atinge! îi spun eu. Nu pune mâna pe mine!

Se retrage ușor.

— Hei, liniștește-te! Încerc doar să-mi scot fiica la plimbare — fiica pe care n-am mai văzut-o de foarte mult timp — de mai bine de cinci luni. Mi-a fost dor de tine.

Nu pot să-l mai ascult. Răstălmăcește totul în favoarea lui și a realității sale, aruncând cumva vina asupra mea. De câte ori nu s-a întors mama plângând de la clinică pentru

că refuzau s-o primească sau să-i spună unde a plecat soţul ei?!... Mă îndrept cu paşi repezi spre Carlos.

— De ce stă aici? îl întreb eu.

— Ca să se liniştească, îmi răspunde, scrutând împrejurimile. E un loc ideal ca să-ţi aduni gândurile.

— Serios? îl întreb eu.

Mă întorc apoi spre tata, care mă priveşte din pragul uşii.

— Nu cred că eşti chiar atât de agitat. Cred că eşti doar slab de înger, iar locul ăsta este o minciună. Un subterfugiu care te ajută să scapi de responsabilităţi.

— Ştiu că e greu să fii aici, spune Carlos. Poate că ar trebui să te întorci când emoţiile nu te vor mai copleşi atât de tare. Nu e bine ca cei de aici să audă ţipete şi urlete. Pot produce declicuri periculoase.

— Da, da. Ştiu. Menirea acestui loc este să ofere linişte.

Trag adânc aer în piept.

— Ai dreptate. Aş vrea să plec acum.

Carlos o ia înainte ca să mă conducă spre ieşire, dar eu mă întorc încă o dată spre tata.

— Urmează şedinţe de terapie adevărată! îi spun eu. Limpezeşte-ţi gândurile! Încearcă să înveţi cum să spui adevărul şi să-ţi asumi anumite responsabilităţi! Ar trebui să cântăreşti bine lucrurile — felul în care te-ai purtat cu mama şi tot ceea ce ai spus despre noi — nimic din toate astea n-a fost frumos şi nici corect.

Schițează o grimasă, fără să spună însă nimic.

— Și mai știi ceva? continui eu. Cât mai stai pe aici, încearcă să te maturizezi!

Ziua 73

A doua zi, stau cu telefonul în mână toată după-amiaza. Și mă plimb de colo-colo. Scot cratițele și tigăile din dulapuri și le pun apoi la loc într-o altă ordine. Încep să-i scriu un mesaj lui Digby. Sunt convinsă că ar putea să mă ajute să înțeleg tot ce s-a întâmplat. Dar dacă este împreună cu Elaine, îmi spun apoi, dacă îi surprind într-un moment intim?

Trebuie însă să fac ceva.

Simt nevoia să fac ceva. Trec în revistă numerele pe care le am în telefon, întrebându-mă pe cine aș putea să sun. Fac ce fac și ajung mereu la Eden. Eden. Eden.

M-a atins pe umăr. Poate că ar trebui să îndrăznesc s-o sun. Poate că nu mai este o redută inexpugnabilă.

Wren este puțin cam abătută de când a vorbit cu tata. Am auzit doar jumătate din conversația lor, dar a fost suficient ca să-mi dau seama că i-a spus cam ce mi-a spus și mie.

Ce a spus. Ce n-a spus. Ce n-am spus nici *noi*.

De obicei, mă bucur de zilele de duminică, pentru că nu trebuie să mă duc la muncă, singurele mele griji fiind temele pentru acasă și treburile gospodărești. Astăzi, însă, este o zi apăsătoare și tristă. Încerc să pictez, dar nimic nu iese din vârful penelului.

În cele din urmă, tastez, cu mâinile tremurânde, câteva cuvinte și trimit mesajul.

Am făcut-o și pe asta, îmi spun în gând. Chiar dacă nu vei primi niciun răspuns, măcar i-ai scris. Acum rămâne de văzut ce se va întâmpla.

Mama nu ne-a sunat. Și nici n-a apărut ca prin minune în pragul ușii. A pierdut ziua de naștere a lui Wren. Ea nu vrea să vorbească despre subiectul ăsta, în ciuda încercărilor mele de a o convinge să-mi împărtășească gândurile și sentimentele ei, așa cum m-a sfătuit doamna LaRouche. Cred că insistența mea îi adâncește și mai mult tristețea, așa că renunț s-o mai presez, preferând să ne petrecem toată ziua în fața televizorului. Cred că am învățat deja câteva rețete simple și delicioase.

Adormim amândouă la emisiunea *Iron Chef*.

Și acum Eden mă trezește. Mi-a răspuns la mesaj. Mă dau ușor jos din pat și iau din dulapul mamei o pereche de blugi și o bluză de bumbac, cu mâneci lungi.

Poate că m-a iertat. Poate că o să mă certe — pentru povestea cu Digby și pentru tot ce s-a întâmplat. Dar nu mai are nicio importanţă. Căci nu mai sunt singură.

Pornesc într-un suflet să mă întâlnesc cu Eden.

Zbor de-a binelea.

Ies pe furiș din casă și încui ușa în urma mea. Arunc o privire înapoi și mă rog în tăcere ca Wren să nu se scoale din somn în toiul nopţii și să nu se sperie trezindu-se singură în întuneric, apoi mă îndrept cu pași repezi spre râu. Sunt udă de transpiraţie, dar continui să alerg prin frig, printre copacii dezgoliţi de frunze și casele ce-mi sunt atât de cunoscute.

Bolidul lui Digby este parcat pe trotuarul din faţa intrării spre drumul secundar. Oare a venit și el cu ea? Trupul îmi freamătă cumplit.

Imediat ce ies de pe drumul asfaltat, încep să alunec. Noroiul de pe poteci e presărat cu gheaţă și, în ciuda lunii pline ce-mi luminează calea, nu reușesc să văd pe unde calc. Mă bucur că mi-am luat bocancii de iarnă.

Mă apropii de vagonul de tren și înainte de a o zări pe Eden, simt miros de ţigară.

— Tu ai condus? am întrebat-o eu. Am văzut bolidul lui Digby.

— Da, îmi răspunde, pe un ton tăios. Dar el n-a venit

— Văd... îi spun, cu glasul încărcat de dorinţă și regret.

Eden elimină fumul, care se înalţă spre cer.

— ...asta.

Mă așez în apropierea ei. Luna strălucește cu totul aparte, cum nu am mai văzut-o vreodată aici. Copacii își întind spre ea crengile lungi și noduroase, încercând parcă s-o prindă într-o înlănţuire pătimașă. Nu reușesc, însă, iar astrul nopţii continuă să ne vegheze de sus, cu chipul ei străin și gol.

— E sublimă.

— Da, îmi răspunde Eden.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu trenul de care a fost cândva atașat acest vagon? Cum de a ajuns să zacă în felul ăsta lângă râu?

— Din indolenţă, probabil, îmi spune ea.

Pășesc cu grijă printre stâncile acoperite cu gheaţă ca să ajung la Eden, apoi mă așez lângă ea.

— Crezi că s-a desprins de restul trenului și cineva a spus „Dă-l dracului, lasă-l acolo”?

— Cam așa ceva.

— Sper că cineva a trăit o experienţă uluitoare în acest vagon și a hotărât să-l aducă aici ca să se întoarcă mereu la el. Poate doi îndrăgostiţi.

— Doamne, Lucille!

Mă cuibăresc pe stâncă, strângându-mi genunchii la piept.

Stăm un timp în tăcere, iar luna își revarsă strălucirea asupra mea, ajutându-mă să mă relaxez din nou. Freamătul lăuntric pare să se ostoiască încetul cu încetul, iar eu stau aici — alături de Eden, care mă cunoaște și care vorbește din nou cu mine.

— Îţi mai aduci aminte poezia lui Dylan Thomas?

Șuviţe rebele de păr îi ies de sub căciulă neagră.

Eu ridic din umeri.

— Trebuie să ţi-o amintești, nu se poate s-o fi uitat, insistă ea. Am studiat-o anul trecut la ora de engleză.

Engleza o facem mereu împreună.

— Doar câteva versuri, îi răspund eu, privindu-i ochii verzi și strălucitori, care — în bătaia lunii — capătă un licăr răutăcios.

„Lin în noaptea asta bună nu te-depărta,

Scrâșnește-n amurgul luminii, turbează."[1]

— Hai că m-ai dat pe spate! exclamă ea, cu un zâmbet afectat, scoţându-și ţigara din gură. Ai știut să le reproduci.

— Da, așa e. Acum, poţi să mă dai și tu pe spate.

— Nu te-ai săturat de citatele mele?

— Chiar le-am dus dorul, îi răspund.

Adevărul e că i-am uitat vorbele de duh preluate de la oameni eruditi, cât și graţia și pasiunea pe care o pune în

[1] „Do not Go Gentle into That Good Night,/ Rage, rage against the dying of the light." — versuri din poezia „Lin în noaptea asta bună nu te-ndepărta" Dylan Thomas, *Viziune și rugă* traducere de C. Albăluță și Șt. Stoenescu, Editura Univers, București, 1970.

tot ce face. Am uitat liniștea și armonia pe care le simt în preajma ei. Am uitat câtă nevoie am de ea. Eden știe prea bine că viaţa este pentru mine ca o pernă care mă sufocă. Iar cel care ţine perna în mâinile sale mă lasă să respir doar atât cât să nu mor. Am uitat că — atunci când sunt cu ea — reușește să dea perna la o parte, lăsându-mă să văd tot ce se petrece în jurul meu.

Poate că toată lumea poartă pe faţă o pernă ca asta.

Nimic nu e așa cum pare.

Scoate o sticluţă și mi-o oferă, frecându-și mâinile ascunse în mănuși.

— Tequila.

— Serios?

— Mama a făcut plăcintă cu tequila și limete. Restul de tequila a rămas pe raft. Și m-am gândit că ar fi păcat să-l arunce. În plus, e al dracului de frig aici.

Mă arde când o înghit și nici gustul nu-mi place, dar o beau oricum. Simt o căldură prin tot corpul. Totul pare că se mișcă cu încetinitorul, așa că mă sprijin cu spatele de stâncă.

— Ce-ai mai făcut în ultimul timp? o întreb eu.

Ea cască ochii mari cât cepele și își duce mâna la inimă, prefăcându-se uimită de întrebarea mea.

— Hai, te rog, fii serioasă! îi spun iritată puțin.

— Nu m-ai mai întrebat de mult ce fac, îmi răspunde ea.

— Am avut multe pe cap.

— Da, știu, îmi spune, luând o altă înghiţitură de tequila. Prea multe încă.

— Nu, îngaim eu. Nu la asta mă refer.

— Da, știu, repetă ea. Prea mult din prea multe.

Scoate din buzunarul hainei un pachet de American Spirits. Galben. Aprinde ţigara cu degetele-i tremurânde. E o fumătoare înrăită, care sudează ţigările.

— Alaltăieri, am fost în oraș ca să mă înscriu la cursurile de balet predate de profesori de la Teatrul Balșoi, îmi spune ea.

— O, Doamne Dumnezeule! exclam, stăpânindu-mi cu greu entuziasmul.

Mi-o și imaginez luând scena cu asalt și cucerindu-și auditoriul.

— E incredibil!

— Am dat-o în bară, adaugă apoi, scoţând un sunet ca un hohot de râs.

Îmi evocă râsul non-râset al lui Digby.

— E imposibil, îngaim eu.

— Nu, Lu. Nu e deloc imposibil. Se pare că, doar aici, sunt o balerină remarcabilă.

— Dar *ești* cu adevărat o balerină remarcabilă.

— Da, pentru standardele de aici.

— Așa, și?

— Și se pare că nu sunt chiar atât de extraordinară. După standardele lor, sunt doar o dansatoare mediocră.

— Dar nu are sens ce spui. Cum rămâne atunci cu lucrurile uluitoare pe care le faci? Cu felul în care îţi contorsionezi trupul?

— Nu e suficient. Chiar deloc. Iar dacă acum nu sunt pe val, mi-a spus profesorul de acolo, pot să-mi iau adio de la balet. După criteriile acestei arte, sunt deja bătrână.

O privesc cu mai multă atenţie. Are cearcăne sub ochi și este cumplit de slabă.

— Îmi pare rău, E.

O iau în braţe în timp ce mai trage un fum din ţigară. Mi se pare ciudat să fiu eu cea care oferă alinare.

— E vina mea. Te-am înnebunit cu problemele mele.

— Nu e vorba de tine, Lucille. Nu se învârte totul în jurul tău. Aici, e vorba de talent și aptitudini.

— Nu găsești vreun citat care să descrie situaţia asta? o întreb, după o clipă de tăcere.

— „De în balet greș vei da, în întuneric te vei pierde." Ce zici de ăsta?

— Nu, protestez eu, strângând-o în braţe. Trebuie să găsești alt citat.

Încep să mă simt puţin cam ameţită.

— E rândul tău acum, îmi spune Eden. Ce-ai mai făcut în ultimul timp? Ce mai știi de mama ta? Ai mai aflat ceva?

— De ea, nimic, îi răspund, retrăgându-mi braţul. Dar l-am văzut pe tata.

— Hai nu zău!

— Ieri.

— Și?

— E „dus" rău cu capu' și el. Trăiește într-un centru de reabilitare și reintegrare socială a condamnaţilor, evită realitatea și visează să bea bere. Eu m-am dus și mai rău cu capul de când țin locul ambilor părinți.

— Era un individ fain.

Eu iau sticluţa de tequila de pe stâncă și o dau toată pe gât.

— Îmi cer scuze, n-am vrut să sune așa, se justifică Eden. Am vrut doar să spun că — atunci când eram mici — nu se asemăna cu ceilalţi taţi — nu era atât de rigid și de convenţional ca ei.

— Cred că ai dreptate. E „fain" în stilul lui nonconformist.

— De fapt, mie mi s-a părut mereu un tip foarte sexy.

— Oooooooo!

— Bine, „capitalul lui erotic" s-a diminuat considerabil de când a făcut ce-a făcut, dar când eram mici, eram geloasă. Tatăl tău cânta la chitară...

— Chitară bas, o corectez eu.

— Bine, chitară bas. Și se dădea cu skateboardul. Câţi taţi mai cunoști care să execute figuri cu placa de skateboard?

— Californianul din el își spune cuvântul. Sau a rămas doar un băieţandru.

— Dar toate astea mi se păreau extraordinar de sexy.

Gata! Ajunge!

— Nici al tău nu e mai prejos, îi spun eu. Este un tată obișnuit, care face lucruri normale, tipice taţilor. Joacă mingea... și așa mai departe.

— Lucrează tot timpul. Așa a fost mereu. Își face apariţia doar o fracţiune de secundă, cât să ne spună că nu vrea să fie deranjat. O lasă pe mama cu toate treburile casnice pe cap. Ea se preface că nu-i pasă, dar știu că suferă. Nu-i e deloc ușor. Cred că de-aia ne și poartă atât de mult de grijă.

— Măcar nu se prăbușește la primele semne de stres.

— Da, îmi răspunde. Dar te-ai gândit vreodată ce înseamnă să ții o familie?

— Te referi la greutăţile pe care le presupune acest lucru?

— Te-ai gândit că oamenii nu sunt făcuţi pentru asta?

— Poate că ai dreptate.

— „Cât de laș să fii să nu vrei să cazi măcar o dată, în loc să stai în cumpănă la nesfârșit?"[1] Majoritatea oamenilor se complac să trăiască într-un echilibru precar toată viaţa. Nu-și îngăduie să se prăbușească, să dea realmente cu capul de ciment. Continuă să meargă cu pași șovăitori și la limita rezistenței prin viaţă, încercând să facă ceea ce cred că trebuie să facă. Nu încearcă să descopere ce au nevoie cu adevărat, căci asta ar însemna să dea dovadă de un curaj pe care, în general, oamenii nu îl au.

---

[1] Citat din *Suttree* de Cormac McCarthy. „What man is such a coward he would rather not fall once than stand forever tottering?"

— Și tu asta crezi că ești?

— Ce anume?

— O lașă.

— Uneori, cred că da. Dar încerc să nu fiu. Tu cum crezi că ești?

Gândul îmi zboară la Digby. La tot ceea ce s-a întâmplat între noi. La Elaine. Săruturile noastre îmi răvășesc sufletul și habar nu am dacă sunt curajoasă sau lașă pentru că m-am lăsat purtată de glasul inimii.

Dacă aș putea, iată ce i-aș spune: *Digby — Digby e întruchiparea luminii pure. Îi simt și acum atingerea mâinii pe brațul meu. Am mâncat împreună sendvișuri à la Philadelphia, iar el și-a adus aminte care este mâncarea mea preferată. Mi-a pus muzică. Are cele mai frumoase buze din lume — catifelate ca mătasea. Iar când mă sărută, mă simt ca acasă. Când îmi întinde o mână de ajutor, simt că plutesc. Și când pleacă, mă lasă pustie ca un deșert fără margini.*

— Mă simt ca dracu'. Pierdută cu totul.

— Impresionant! Noul loc de muncă a făcut minuni cu vocabularul tău, așa cum mi-am și imaginat, de altfel.

— Vorbesc serios. Nu mai râde! îi spun eu, aruncând în râu o bucățică de gheață pe care am desprins-o de pe stânca de lângă mine. În ciuda faptului că toată viața mea e un dezastru, continui eu, fratele tău e cel care îmi dă cele mai multe bătăi de cap. Nu ți se pare o nebunie?

— N-o va părăsi prea ușor, îmi spune ea, privindu-mă îndelung.

Eu încuviinţez din cap.

— Și-au făcut planuri de viitor. Vor să-și clădească o viaţă împreună. La anu', vor merge la aceeași facultate, dacă vor intra amândoi. Poate că a intervenit o mică ruptură între ei... dar orice schimbare are un preţ pe care trebuie să-l plătească.

— Toate schimbările au un preţ, Eden. Dar dacă aceasta este adevărata cale pe care trebuie să meargă? Dacă *eu* sunt adevărata lui cale? O va ocoli de teamă să nu rănească pe nimeni?

— Știi cum se spune, Lu: Mai bine un drac știut, decât unul nevăzut. Trebuie să știe ce-l așteaptă la capătul drumului.

— Pentru că este laș?

— Pentru că este bun. Un om ca Digby are nevoie de stabilitate.

Iar eu nu-i pot oferi această stabilitate.

Răsuflu cu zgomot pe nas, reușind cu greu să-mi stăvilesc lacrimile.

— Serios, continuă Eden. Lumea e mai complicată pentru el. Oamenii sunt complicaţi. Este cu adevărat sfâșiat de această dualitate în care se află. Nu știe pe ce cale s-o apuce. Se învârte într-un cerc vicios. Și o iubește. Nespus de mult.

— Ţi-a spus el asta?

— De ce crezi că te-am evitat în tot acest timp?

— Pentru că ai fost supărată pe mine.

— Nu, Lulu. Nici pe departe. În seara aceea, în care ţi-a curs sânge din nas și ai luat-o razna, am citit în ochii lui că era gata să renunţe la tot pentru tine. Și eu te iubesc enorm de mult, dar n-aș fi dispusă să fac asta. Nu vreau să fiu prinsă la mijloc într-o poveste fără sorţi de izbândă. Este fratele meu geamăn — singura persoană mult mai importantă decât tine. În clipa în care am înţeles că i-ai cucerit inima, am fost nevoită să fac o alegere, continuă ea, lovind stânca cu ghetele. Este atât de confuz. Nu l-am văzut niciodată așa. Nu-i frânge sufletul, Lu! Povestea asta dintre voi îl distruge. Este prizonierul propriului său fel bun de a fi.

Încuviinţez din nou din cap și simt cum pământul mi se clatină sub picioare. Mă gândesc la tata și la faptul că și el s-a frânt. Poate că toţi ne frângem. Întrebarea e — cine sau ce anume ne frânge?

— Îl iubești? mă întreabă ea. Cu adevărat?

Nu are niciun rost să neg.

— Din tot sufletul.

— Atunci, cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci este să renunţi la el. Și așa ești prinsă într-o situaţie fără ieșire.

— Ţi-a spus el asta?

— *Eu* spun asta.

— Și își vor continua relaţia ca până acum?

Eden ridică din umeri.

— Vei găsi pe altcineva. Am auzit undeva că fiecare dintre noi poate fi compatibil cu zece mii de oameni. Nu este singurul din lume, așadar.

Aș vrea să protestez — cu furie și disperare. Nu vreau să găsesc pe altcineva. Îl vreau pe Digby. Și ea știe — știe prea bine că este singurul din lume.

— Ai și așa destule pe cap și fără el, continuă Eden. Acum, deocamdată, trebuie să-ţi descătușezi mânia.

Dar, fără el, nu am nimic. Nimic. Doar mânie, nimic altceva. M-am săturat să fiu o ființă umană care doar respiră, iar Digby, unica mea sursă de oxigen. Nu e bine. Pentru nimeni.

Eden își scoate telefonul din geaca de piele și se uită să vadă cât e ceasul.

— La naiba! exclamă ea.

— Eden!

— Da?

— Îmi pare nespus de rău pentru povestea cu baletul. Ar trebui să continui.

— O să continui. Doar că n-o să-mi fie de niciun folos, o știu prea bine acum, îmi spune ea, privindu-mă pieziș. Și nu încerca să mă convingi de contrariu! Negarea e pentru ratați. Trebuie să ne vedem în continuare de viață. Altfel, o să ajungem bătrâne, triste și deprimate, niște creaturi ciudate.

Izbucnesc în râs.

— E adevărat. Uită-te în jurul tău! îmi spune ea, stingând ţigara și lăsând-o pe stâncă.

O iau de jos, iar Eden se ridică în picioare și își înalţă braţele deasupra capului ca și când ar fi vrut să facă o piruetă. În clipa aceea, călcâiul îi alunecă pe o porţiune de gheaţă de lângă stânca noastră. O văd cum se dezechilibrează și se clatină periculos.

Din ce în ce mai tare.

Nu reușește să-și regăsească echilibrul. Și se prăbușește. În cădere, Eden se lovește cu capul de colţul ascuţit al stâncii.

Încerc s-o prind. Dar e deja jos. *Ia-mă de mână!* îi spun în gând, întinzându-i braţul. Dar n-o face. Zace parcă fără viaţă. Alunecă din nou pe gheaţă. Fiori reci și fierbinţi îmi străbat deopotrivă șira spinării. Îmi întind mâinile s-o prind, dar îmi este cu neputinţă să mai ajung la ea.

Tăcerea covârșitoare este întreruptă doar de apele repezi ale râului, ai cărui curenţi puternici sunt mai periculoși decât frigul.

Eden ajunge în apă înainte să-mi dau seama ce se întâmplă. Are ochii închiși, iar părul îi plutește pe undele învolburate.

Ofelia.

Alerg după ea. Fără să alunec pe gheaţă. Nici măcar o dată. Mă arunc în râul rece ca gheaţa și am senzaţia că mii de ace îmi sfâșie trupul. Trebuie să ies afară. Dar mai întâi, trebuie să ajung la Eden. Îmi scot ghetele pe sub apă. Ea

se îndepărtează de mine tot mai mult, plutind în tăcere. Încep să ţip ca din gură de șarpe. În zadar, însă, căci nu mă aude nimeni.

Ţipetele mi se pierd în întunericul nopţii.

Aș vrea să am o sabie și un scut ca s-o salvez pe Eden, pentru că este dragostea vieţii mele acum, dar nu am aceste arme. Și cum m-ar ajuta să înfrunt iureșul apelor? Cu puţin timp înainte, vedeam totul în preajma mea. Acum, nu mai văd nimic. N-o mai văd nici pe Eden. Curenţii o poartă spre cotul râului și acolo voi reuși s-o prind. Valurile mă împing cu putere spre ea. S-ar putea să mă înec și atunci, Wren va rămâne singură pe lume. N-o mai văd pe Eden. Apoi, însă, reușesc s-o apuc de gulerul gecii de piele. Încep din nou să ţip cu disperare, dar nu mă aude nimeni și gâtul mă doare cumplit. O trag pe Eden după mine, luptându-mă cu apele potrivnice ale râului, până reușesc să ajung la stânci. Alunec. Pe gheaţă. Mă prind de stâncă. Și mă caţăr. Cu deznădejde. Îmi simt trupul amorţit, iar gândul îmi zboară la Wren, care este singură acasă. Mă sui, cu ultimele puteri, pe stâncă și o trag pe Eden după mine. Reușesc s-o scot din apă. Dar nu pare să răsufle.

Telefonul.

Unde e telefonul?

Nu pot să chem nici poliţia, nici salvarea.

Fac totul.

Pe dos.

Tremur ca varga. Îi desfac geaca și scot cheile lui Digby din buzunarul de la piept. Încerc s-o trag după mine, dar totul e în zadar. O iau la fugă pe mal, alunecând, desculță, pe gheață, până când ajung pe cărarea ce duce la stradă. Stropi reci de sudoare mi se preling pe trupul fierbinte. Totul îmi este atât de cunoscut. Știu fiecare pas și fiecare mașină parcată pe drum. Alerg cu disperare spre bolidul lui Digby, dar mâinile îmi tremură atât de tare, că nu voi ajunge niciodată la secția de poliție. E prea departe. Cui să cer ajutor?

Eden e singură. Wren e singură. Și eu sunt singură.

Digby.

Ușa asta... ușa asta îi aparține doamnei cu pălărie roz, care se ocupă toată vara cu grădinăritul. Bat cu putere. Bat cu pumnul în ușă, exact sub plăcuța pe care scrie: DACĂ VEȚI GĂSI CASA ÎN FLĂCĂRI, VĂ RUGĂM SĂ SALVAȚI PISICA! Imaginea pisicii care citește o carte mă face să bat și mai tare. Ușa se deschide cu greutate, ca după o mie de ani.

În prag, apare stăpâna casei, îmbrăcată cu un halat roz, în aceeași nuanță ca și pălăria. *O, Doamne!* exclamă ea în clipa în care mă vede. Mă agăț cu mâinile tremurânde de trupul ei moale și îi strig, cu disperare în glas, să sune la 911. Vă rog! Prietena mea cea mai bună e pe moarte. S-a lovit cu capul de o stâncă și e pe moarte.

Vă rog! îi strig cu deznădejde, cu chipul lipit de halatul ei roz, ca să fiu sigură că mă aude, ca să fiu sigură că, în sfârșit, mă aude cineva. Vă rog, sunaţi de urgenţă!

Ziua 1

Coca-Cola e-n oraș
Și-a-mpins-o Pepsi poznaș.

O strâng pe Wren în braţe.

Aparatul de ventilaţie care pompează aer în plămânii lui Eden scoate un sunet ritmic. Are capul bandajat, deoarece medicii i-au făcut câteva incizii ca să înlăture edemul cerebral suferit în urma căzăturii. Nu s-a trezit încă din comă, deși nu are leziuni cerebrale permanente, așa cum reiese din tomografiile efectuate. Acum nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să așteptăm.

Janie mi-a adus haine și încălţăminte, după ce l-a condus pe Digby la locul unde Eden lăsase mașina, așa că acum semăn cu ea din cap până în picioare.

Digby mă ia în braţe, lăsând la o parte toate neînţelegerile noastre. Stăm cu toţii la căpătâiul ei — eu, Wren și Digby. Janie și John sunt agrenaţi în discuţii importante cu alţi oameni. Îmi este extrem de greu să-mi adun gândurile.

Totul în jurul meu pare învăluit în ceaţă. Simt o durere puternică în piept. Salonul se umple de flori, care conferă locului mai multă culoare, dar ne răpesc spaţiul.

— Ce-ar fi să vă duceţi acasă şi să mâncaţi ceva? ne sugerează Janie când se întoarce în salon.

John o ţine cu braţul de talie. Nu cred că i-am văzut vreodată îmbrăţişaţi în felul acesta.

— Nu-ţi face griji, Janie! O să se trezească, spune Wren, privind-o pe Eden, care pare cumplit de mică pe sub faldurile păturii roz.

Nu i-ar plăcea pătura aceea. Nici mie nu-mi place. Nu cred că o să mai port vreodată ceva roz.

— E puternică, adăugă ea.

— Da, draga mea, e puternică, îi răspunde Janie, dar chiar şi aşa...

— Nu, insistă Wren. Nu e ca noi ceilalţi. E superputernică.

Janie începe să plângă.

După ce găsesc pe cineva care să-mi ţină locul la restaurant — o fată pe nume Delaney — ne ducem acasă la Eden ca să mâncăm ceva, aşa cum ne-a sugerat Janie. Ne conduce la maşină, apoi pornim la drum. În prima treaptă de viteză, Digby accelerează. În cea de a doua, încetineşte. Iar în cea de a treia, accelerează din nou. Intrăm pe aleea din faţa casei lor, urmaţi îndeaproape de camioneta neagră şi strălucitoare a lui John. Cum de a mai trecut o zi când

cea de ieri s-a sfârșit atât de tragic? Cum de mai sunt încă trează? Mă simt atât de obosită că abia mă mai țin pe picioare. Aș vrea să mă așez lângă Eden și să-mi îngrop fața în păturile ei. Aș vrea să-l trag pe Digby într-un colț și să-l sărut cu patimă. Știu că dorințele mele sunt păcătoase, așa că mă mulțumesc să stau încremenită la masă.

Casa lui Eden e plină de caserole și plăcinte. *Încălziți-o la 176 de grade timp de patruzeci și cinci de minute!* spune biletul mototolit de pe masă. Cuvintele sunt frumos scrise, cu o grijă parcă exacerbată. De parcă autorul biletului crede că vechea lui rețetă de lasagna ne poate alina durerea.

Mă tot aștept ca cineva să țipe la mine, dar n-o face nimeni. Mi-aș merita însă soarta cu vârf și îndesat. Nu mănâncă nimeni, cu excepția lui Wren, care stă în fața televizorului și privește desenele animate *Adventure Time*. Lasagna, gustoasă și pufoasă, cu ciuperci și carne tocată de vită, zace pe masă și în farfuriile noastre, fără ca vreunul dintre noi — eu, Digby sau John — să ne atingem de ea. Sunt prea multe scaune goale în jurul mesei. Iar masa pare prea mare. Beaver Cleaver se învârte în jurul cozii de parcă nu-și găsește locul. Nimeni nu scoate vreun cuvânt. Dacă cineva ar mânca, ai auzi până și sunetele surde ale masticației. Nimic nu tulbură tăcerea apăsătoare, cu excepția desenelor animate ale lui Wren. Dar și acestea par absorbite de mobila din cameră, așa cum și țipetele mele au pierit înghițite în apele râului.

Și, în clipa aceea, cel care ține perna deasupra mea încearcă să mă sufoce din nou cu mâinile sale mari și nelegiuite. Abia mai respir. Sunete cumplite, ca niște horcăieli, sunt gata să-mi scape printre buze. Dar asta nu se poate întâmpla acum, nu acum când toată lumea așteaptă o veste. Scaunul se clatină cu putere când mă ridic în picioare.

Străbat holul cu pași repezi și reușesc să ajung la baie, gâfâind și horcăind. Sunetele pe care le scot mi se par asurzitoare, așa că apăs pe butonul ventilatorului și dau drumul robinetului de apă. Trag și apa la toaletă, rezemându-mă tot timpul de chiuvetă. Sper să-mi treacă, dar nu se întâmplă deloc așa. Valuri succesive de greață îmi zguduie trupul până când dau totul afară, deși stomacul îmi este complet gol. Simt gust de tequila și fumul țigărilor lui Eden, apoi gustul amar al fierii. Mă șterg la gură și îmi îndrept spatele.

Văd totul cu o acuitate ieșită din comun. Prosoapele moi, de culoarea lavandei, tapetul în dungi crem și albastre, chiuveta ce seamănă cu un bol de cristal sau dozatorul de săpun din ceramică albă. Suportul, la fel de alb, pentru periuțele de dinți, în care se află două periuțe. Un aparat de bărbierit, care este, probabil, al lui Digby și un gel de ras, cu arome proaspete și reci ca gheața, care îți garantează o piele sensibilă, fără iritații. Cutia de lemn, în formă de inimă, în care se odihnesc bijuteriile lui Eden. Și suportul care adăpostește săpunul ei și bentița pe care și-o pune

pe cap când se spală pe faţă. Toate lucrurile de aici îţi dau senzaţia de catifelare, de căldură și curăţenie.

Cerceii lui Eden zac pe raftul de sticlă al chiuvetei — cei mici și atârnători, din argint, pe care i-a luat în vacanţa petrecută anul trecut în New Mexico. Nu se desprinde nicio clipă de ei. Poate că i-a scos când mi-a răspuns la mesaj ca să nu mai piardă timpul atunci când avea să se întoarcă acasă și să se bage direct în pat.

Îmi plimb degetele pe argintul frumos modelat. E cald.

Aș vrea să nu mai văd totul cu atâta claritate.

Îmi șterg ochii și îmi suflu nasul, încercând să-mi trag sufletul. Port niște pantaloni de trening și un hanorac, dar tot îmi este frig, de parcă apele îngheţate ale râului au pus cu totul stăpânire pe mine și refuză să-mi mai dea drumul. Mă voi mai încălzi vreodată?

Eden trebuie să se trezească.

Nu vreau s-o sperii pe Wren când mă voi întoarce în cameră, chiar dacă ne-a văzut pe toţi luând-o razna la un moment dat, așa că mă spăl pe faţă și mă șterg cu unul dintre cele mai catifelate prosoape, trăgând adânc aer în piept și îndreptându-mi umerii gârboviţi de griji.

Deschid apoi ușa cât mai încet cu putinţă și îl văd pe Digby, care stă rezemat de peretele de pe hol. Este palid la faţă, iar expresia de pe chip îi trădează sufletul pustiit. Ochii par să-i fi căpătat dintr-odată — poate din cauza acuităţii mele vizuale — nuanţa uluitoare a modelelor

masculine din reclamele la călătoriile spre locuri îndepărtate și exotice. Îi observ și pistruii, ce par zugrăviţi cu grijă de penelul fermecat al unui pictor, care, atunci când a dat viaţă tabloului său, a spus: *Ăsta ar sta bine aici, iar ăsta — aici.* Felul în care stă, rezemat de perete, îi conferă, de asemenea, o alură atrăgătoare. Bustul său impunător ocupă, parcă, toată camera, căci — în ciuda staturii sale zvelte — este un bărbat bine făcut. Iar hainele largi, ce atârnă pe el, par să te invite printre faldurile lor călduroase, spunându-ţi că ai întotdeauna loc la pieptul lui. Mă privește cu ochi mari și sfredelitori, fără să mă întrebe sau să-mi spună ceva. Mă privește pur și simplu de parcă ar vedea până în adâncul sufletului meu.

— Îmi pare rău, îi spun eu.

— De ce-ţi pare rău? mă întreabă el, cu vocea lui gravă și seducătoare. Doar ai salvat-o.

— Din cauza mea a venit acolo. Ar fi trebuit să mă gândesc de două ori înainte de a ne întâlni într-un loc atât de periculos.

— Încetează! îmi spune el, lovindu-mi ușor fluierul piciorului. *Tu* n-ai alunecat. Se mai întâmplă și necazuri.

— Da, e adevărat, îi răspund eu. Dar îmi pare rău că n-am putut să împiedic acest accident nefericit.

Umerii încep să-i tremure. Rămâne în continuare rezemat de zid, dar își întinde braţele și mă trezesc cu chipul lipit de pieptul lui, de ţesătura fină a hanoracului său

negru, atât de asemănător cu cel al lui Eden, pe care acum îl port eu. Și îl văd ca pe o pernă, dar una cu totul diferită, o pernă moale, pe care poţi să cazi fără să te rănești, o pernă care nu te sufocă. Îmi dau seama însă că și el se prăbușește acum. Îl împing de perete, de parcă aș vrea să intre prin el, și simt cum mă strânge cu putere în braţe. Dar nu-mi este de-ajuns — vreau să mă încătușeze pentru totdeauna la pieptul lui.

Am crezut că voi reuși să-mi păstrez cumpătul, dar prezenţa lui și felul în care mă ţine cuibărită în braţe îmi răscolește sufletul.

Îi simt bătăile frenetice ale inimii, care se luptă, parcă, să-i iasă din piept. Aș vrea să mă strecor în trupul său și să i-o ţin în căușul palmelor. Și aș vrea să rămân pentru totdeauna acolo.

Îi ating obrazul cu mâna. Apoi, îmi plimb degetele pe braţul lui. Are chipul înecat în lacrimi și i-l șterg cu mâneca hanoracului, așa cum fac cu Wren. Mă prinde însă de încheietură, împiedicându-mă să-l mai ating.

— Acum era lângă mine și îmi spunea ceva, după care a dispărut fără urmă, îngaim eu, alunecând pe podea.

Se așază și el lângă mine.

— Totul s-a întâmplat atât de repede. Am crezut că aș putea să fiu Ioana d'Arc.

— Dar chiar ești Ioana d'Arc. Ai salvat-o din apele râului.

— Dar poate nu atât de repede pe cât ar fi trebuit.

— Lovitura de la cap i-a venit de hac. Dar ar fi murit dacă n-ai fi sărit după ea.

Îi dau un ghiont, iar el îmi răspunde în aceeași manieră. Știm amândoi la fel de bine că Eden ar fi acum în sufragerie dacă nu i-aș fi trimis mesajul, dar noblețea lui sufletească îmi ușurează puțin povara de pe umeri.

Se aude soneria de la ușă și John se duce să deschidă.

— *Îmi pare rău că n-am ajuns mai devreme*, spune o voce lină și suavă, care pronunță cuvintele clar și răspicat. *Am fost plecată și abia acum am aflat ce s-a întâmplat.*

Digby se ridică în picioare.

Elaine.

Cu mulți ani în urmă

Când ne-am mutat aici, știam că lângă noi locuiește o familie cu copii. Îi auzeam tropăind pe scări, certându-se cu părinții lor și râzând tot timpul. Simțeam miros de mâncare — bacon și plăcintă. Dacă stăteam într-un anumit loc, auzeam apa curgând la baie și îi auzeam spălându-se pe dinți. În primele zile după ce ne-am mutat, cutreieram prin casă pentru a le deprinde obiceiurile lui Digby și lui Eden, deși pe atunci nici nu știam cum îi cheamă. A trecut un timp până am îndrăznit să mă aventurez dincolo de granițele casei. Aerul mi se părea greoi și străin în comparație cu cel din California, cu care eram obișnuită, un aer ușor ca heliul.

Culoarea părului lui Digby a fost cea care m-a frapat în prima zi când am ieșit afară — nuanța aurie a amurgului, de parcă penelul nevăzut al creatorului îi zugrăvise în păr razele portocalii de soare. Și băieții care se ciocneau unii de alții în timp ce jucau fotbal pe stradă. Ceva mi-a tulburat sufletul atunci.

Digby era un băiat gentil, înconjurat mereu de prieteni — oameni ce-i sunt și astăzi prieteni. Nu se purta violent cu ei și nici nu le arunca cuvinte grele. Alerga doar pe terenul improvizat de fotbal, se ferea de lovituri și își croia drum cu eleganţă printre ceilalţi jucători, unduindu-se ca un copac înalt și graţios.

— Tu locuiești aici acum? m-a întrebat dintr-odată o voce de pe terasa alăturată.

Eu am încuviinţat din cap.

— Înainte, a locuit o doamnă, a spus posesoarea vocii. Dar a murit.

— Era mătușa mea.

Fata „a rumegat" informaţia, apoi a ignorat-o, considerând-o, probabil, irelevantă.

— Sunt numai băieţi în cartierul ăsta, a continuat fata cu o siluetă filiformă, arătându-mi strada cu capul. Acela e fratele meu, Digby, mi-a spus apoi, dezvăluindu-și dinţii inegali, unii de lapte, alţii abia ieșiţi.

Avea un zâmbet fermecător.

— Iar pe mine mă cheamă Eden.

Ziua 2

La școală.

Nu florile mă frapează și nici măcar lumânările. Ci numărul lor. Ai zice că Eden a murit. Oamenii nu încetează să mă surprindă — dorința lor de a se implica în orice tragedie sau posibilă tragedie, ca și când ar fi a lor, și de a se amesteca, cu orice ocazie, în treburile altora mă lasă adesea fără replică. Facebook-ul și Internetul înrăutățesc și mai mult lucrurile. Chiar dacă telefonul meu nu era atât de performant și nu avea Internet, mă bucur că l-am pierdut în apele râului, deși, dacă mama ar încerca să...

Pe cine mint eu? N-o să încerce.

Dulapul lui Eden și peretele învecinat sunt pline de bilețele, de cărți poștale, de fotografii și graffiti. Cine a făcut toate astea? Și când au ajuns aici? Aș vrea să le citesc pe toate, dar mă abțin, deoarece am senzația că toată lumea se uită la mine. Acest lucru mă face să realizez cu câtă disperare încerc să trec neobservată de cei din jur, să devin cât mai invizibilă cu putință. Violența tatei manifestată în

plină stradă m-a aruncat în anonimat și singurătate. Căci nimeni nu vrea să aibă de-a face cu fiica unui individ nebun.

Dacă află, însă, că cineva zace în comă, nimic altceva nu mai contează. Parcă ai arunca bucăţi de carne unor rechini flămânzi. Mă aștept ca „spectatorii" să înceapă să cânte *Kumbaya*[1], lucru care mă face să cred că am luat-o razna. De fapt, chiar am luat-o puţin razna.

Înduioșaţi, obișnuia mama să spună.

Sau neînduioșaţi. Sau poate prea înduioșaţi. Uneori, e greu de spus.

Uneori, e bine să-ţi vezi de treaba ta, exact ceea ce voi face și eu acum.

Pe hol, trec pe lângă mulţimea de oameni ca un pește care înoată împotriva curenţilor, încercând să-mi stăvilesc gândurile ostile pe care le nutresc faţă de prietenii falși. Elaine se îndreaptă spre mine și în clipa în care privirile ni se întâlnesc, nu mai există cale de scăpare. Fie mă întorc și înfrunt nebunia, fie merg mai departe și vorbesc cu ea. Nu am unde să mă duc.

— Îţi vine să crezi ce se întâmplă? mă întreabă Elaine.

— Nebunia lumii dezlănţuite, îi răspund eu.

— Oamenii tot oameni vor rămâne, îmi spune ea.

---

[1] Cântec religios înregistrat prima dată în anii '20. Și-a câștigat popularitatea în anii '50 și '60, odată cu renașterea muzicii folk. Inițial, cântecul era doar o simplă rugă adresată lui Dumnezeu prin care oamenii Îl rugau să coboare pe pământ și să-i ajute pe cei nevoiași.

Caut indicii care să-mi spună că Elaine știe ce se petrece între mine și Digby. Descopăr, în schimb, o persoană drăguță, vorbăreață, puțin distantă și poate chiar îngrijorată.

— Te duci la spital? mă întreabă apoi.

— Mai am câte ceva de rezolvat în după-amiaza asta, dar încerc să ajung după ore, îi răspund, ezitând ușor. Tu?

— Astăzi, nu. Dar o să mă duc mâine.

Are un chip perfect — oval, cu pielea măslinie și catifelată, lipsită complet de pori, buze cărnoase și pometi înalți, ochi atrăgători, ascunși în spatele unor ochelari, ce-i conferă o alură intelectuală, nasul mic și rotund și părul negru și strălucitor. Hainele pe care le poartă par noi, curate și perfect călcate. Este întruchiparea perfecțiunii desăvârșite.

Încerc să mă îndepărtez, dar mă împiedică.

— Lucille! mă strigă ea.

— Da, îi răspund. Trebuie să ajung la ore.

Mă prinde de braț, oprindu-mă pe loc.

— E o adevărată nebunie ce-ai făcut — faptul că ai sărit în râu ca s-o salvezi pe Eden.

Atingerea ei îmi stârnește dorința de a-i mărturisi totul, sperând că mă va ierta.

— Oricine ar fi făcut-o, îi răspund eu.

— Nu știu, îmi spune ea, strângându-mă de braț. N-aș fi atât de sigură. Ai salvat-o din apele râului. Nu toată lumea ar fi făcut asta.

Bolborosesc ceva, nu prea știu ce anume, și mă îndepărtez, dând din cap și mormăind singură, căci n-ar trebui să facă asta. Nu are voie.

Te rog, Elaine, nu te purta frumos cu mine! Te rog să nu faci asta!

Sunt din nou la spital. Rita, o asistentă frumoasă ca o zeiță, se agită de colo-colo prin salon, murmurând și exclamând uneori dezaprobator. Wren doarme pe scaun. Coatele, pe care mi le sprijin de pat, mi se adâncesc în păturile de un roz turbat. Janie a plecat acasă pentru o oră ca să facă un duș și să mănânce ceva. Digby nu e pe nicăieri.

Eden e cumplit de slabă, aproape scheletică. Ar trebui să-i vorbesc. Asta se presupune că trebuie să faci.

Aparatul de ventilație scoate aceleași sunete.

Un alt aparat face *bip, bip, bip*.

Capul îmi cade pe brațe.

Nu reușesc să respir normal și tremur ca varga în drum spre locul meu de muncă. Intru în local, împreună cu Wren, pe ușa din spate și trec de bucătari. Nici urmă de Fred. Cel care se ocupă de spălatul vaselor îmi face cu mâna și mă salută în spaniolă.

— *Hola*! îi răspund, copleșită mai întâi de teama că mă voi întâlni cu Fred, apoi de ușurare pentru că nu dau cu ochii de el la fiecare colț.

Apoi, când trec prin faţa depozitului, îl văd mutând o cutie cu ardei verzi iuți și grăbesc pasul.

Sala de mese este aproape aranjată, iar fetele își fac de lucru prin restaurant. Pentru prima oară, mă frapează pereţii plini de crucifixe. Nu cred că le-am acordat atenţie până acum. Sunt de toate formele și mărimile. Aș vrea să înţeleg de ce contează dintr-odată acest lucru.

Nu știu dacă postul mai este încă al meu și nici cât de mânios este Fred pentru că m-a surprins sărutându-mă cu Digby pe holul toaletelor, când ar fi trebuit să muncesc. Indiferent de soarta lui Eden, nu pot să-mi pierd locul de muncă.

Din fericire, Wren nu știe nimic din toate astea. Ea joacă rolul unei bariere între mine și cele patruzeci de lovituri de bici pe care mă aștept să le primesc în curând. La început, când intru pe ușa din spate, nimeni nu-mi acordă atenţie. Shane și Rachel stau la masa cu numărul șase și citesc ceva. Încerc să nu-mi trădez prezenţa, dar Wren le salută, spunându-le „Bună, fetelor", iar ele vin într-un suflet la noi și încep să ne strângă în braţe.

— Fetiţo, cum de nu ne-ai spus că te-ai băgat în povestea asta? mă întreabă Shane, arătându-mi un articol din *Cherryville Squire*, un ziar local, în care apare fotografia lui Eden sub un titlu scris cu litere de-o șchioapă: O STEA A BALETULUI SE AFLĂ ÎN COMĂ.

Nu reușesc să citesc mai mult, deoarece ziarul tremură în mâinile lui Shane, dar văd o fotografie a lui Eden și una a mea, făcute anul trecut la școală. Par atât de drăguță și de normală în poza aceea alb-negru.

Rachel îi ridică bărbia lui Wren, spunându-i:

— Sora ta a făcut un lucru extraordinar.

— Tocmai am fost la spital, îi răspunde Wren, intrând în biroul din spate ca să se joace cu fardurile.

— Da, intervin eu. Dacă ați vedea-o pe Eden!

— Nu contează, spune Rachel. Nu asta contează, draga mea, repetă ea, urmând-o pe Wren.

— Îți mulțumesc, îngaim eu.

— Ai venit aici? mă întreabă Val, în spatele nostru, îmbrăcată ca o vampă cu un costum din latex și cu ochii strident conturați. N-ar trebui să fii în altă parte?

— Trebuie să lucrez, îi răspund eu.

— Așa e, spune Shane. Viața merge mai departe.

Telefonul îi sună pe masă, iar ea îi studiază ecranul, mormăind.

— Hmm! Firește! Ticălosul! Trebuie să le mai dai uneori cu tifla, măcar o dată pe lună, ca să nu te uite.

— Trebuie să vorbești cu Fred, îmi spune Val.

— Da, intervine Shane. Chiar acum.

— Ce cauți aici? mă întreabă o voce neutră, lipsită de orice tonalitate recognoscibilă.

Fred.

Am dat de dracu'.

Sala de mese se golește pe loc, de parcă cineva a aruncat cu gaze lacrimogene, astfel că mă trezesc singură cu Fred. Se așază la masă, cu mâna lângă ziarul care publicase povestea mea și a lui Eden. Îmi spune să mă așez și eu în fața lui. Am impresia că trăiesc o secvență desprinsă, parcă, din filmul *Nașul*. Mi-ar plăcea să-i îndes în gură niște perniţe de vată pentru ca scena să pară și mai veridică, dar nu cred că îi arde de glume. Nici de mine nu cred că are chef.

Picioarele refuză să mă mai susţină, capul începe să mă doară cumplit și ceva mă arde pe gât.

— Te-ai întors carevasăzică, începe el.

Este palid la faţă, de parcă ar fi căzut pradă atacului zombilor pe care îl așteaptă de atâta amar de vreme.

— Nu mi-am lăsat tura descoperită, îi răspund eu.

— Da, dar se pare că nici n-ai stat degeaba, îmi spune el, lovind ziarul cu degetul.

Ganglionii mei limfatici cred că au luat-o razna.

— Ce se întâmplă? mă întreabă el.

— Pot să mai lucrez?

— Ai adus-o iar pe sora ta aici?

Faţa de masă este presărată cu steguleţe.

— Am văzut-o în biroul din spate, continuă Fred. Ai de gând s-o ţii aici toată noaptea?

— Deci, mă dai afară, să înţeleg? spun eu, împingându-mi scaunul.

El se ridică în picioare și se plimbă de colo-colo prin cameră. Îmi vine s-o iau la fugă. Nu trebuie să-i ascult molifta. Și pare mânios. Supermânios.

— Te săruţi cu băieţi pe unde-ţi vine. Pleci înainte de a-ţi termina treburile. Și o aduci pe sora ta cu tine la muncă.

Își împinge ochelarii pe nas și scoate din buzunar o ţigară, pe care o ţine între degete.

— Ce-ar trebui să fac?

— Am înţeles mesajul, bine?

— Nu, nu e bine deloc. Faci parte dintr-o echipă. Și trebuie să te porţi ca atare.

Nu știu ce înseamnă asta, dar oricum nu și-a terminat morala. Stau pe scaun și îl ascult ca un copil de cinci ani, care trebuie să-și primească pedeapsa.

— Sari în râuri și faci tot felul de rahaturi, fără să-mi spui absolut nimic. Cea mai bună prietenă a ta e în comă? Și cine e individul ăla care te pipăia peste tot? Și de ce o iei pe sora ta cu tine? Unde sunt părinţii tăi, Lucille? mă întreabă apoi, punându-și mâinile pe masă.

Trebuie să plec de aici. Și asta și fac. Mă ridic de pe scaun, dar mă prinde de braţ.

— Nici să nu te gândești! îmi spune el. Crezi că nu știu povestea cu tatăl tău?

— Sunt convinsă că o știi, îi răspund, încercând să ignor durerea din gât. Toată lumea o știe.

— Așa e. Și mai știu că nici mama ta nu e aici. Nu cunosc motivele, dar știu acest lucru. Și mai știu că ai nevoie de slujba asta ca de aer, așa că ar fi bine să ai încredere în mine și să te porți ca un om normal, care nu vrea să-și piardă locul de muncă.

— De ce? Ce rost ar avea? îl întreb eu.

— Ca să te pot ajuta.

Are ochii albaștri ca cerul. Nu l-am văzut niciodată atât de aproape. Miroase a cafea și a fum de țigară, iar albastrul intens al ochilor trece dincolo de lentilele murdare ale ochelarilor.

— N-am avut niciodată copii, Lucille, și nici nu cred că voi avea vreodată. Asta dacă nu voi lăsa borțoasă vreo puicuiță sexoasă după atacul zombilor.

Zâmbesc.

Am zâmbit!

— Dar dacă aș avea un copil, mi-ar plăcea să fie ca tine. O fiică bătăioasă, care să nu stea cu mâinile în sân și să aștepte să-i pice lucruri din cer. O fiică, ce-și ia soarta în propiile-i mâini și muncește pe brânci ca să aibă ce să-i pună pe masă surioarei mai mici. O fiică, ce nu se dă în lături să sară în apele râului ca să-și salveze cea mai bună prietenă.

Încerc să spun ceva, dar mă oprește, ridicând mâna.

— Te vreau lângă mine atunci când ne vor ataca zombii, ai înţeles? continuă el, făcând o mișcare ciudată cu mâinile, de parcă ar săpa prin aer. N-aș spune asta oricui. O meriţi cu vârf și îndesat.

— Deci, nu mă dai afară?

— Cu o singură condiţie, îmi răspunde. O să stăm frumos de vorbă și o să-mi povestești ce ţi se întâmplă. Nu poţi s-o mai aduci pe aia mică aici. Dar vom găsi o soluţie. Te vor ajuta fetele. Rachel ar putea să stea cu ea în serile în care nu lucrează. Iar dacă îl mai prind pe băiatul ăla că-ţi dă târcoale pe aici, jur că o să-i fac cunoștinţă cu micul meu prieten, adăugă Fred, arătându-mi mâna sub forma unui pistol. Împreună vom birui, dezbinaţi vom pieri, încheie el, scoţând un strigăt strident.

E tare prostănac.

Dar un om minunat în același timp.

— Hei! le strigă el celor din birou. N-aveţi nimic de făcut? Mișcaţi-vă fundul de aici și treceţi imediat la treabă! Aveţi douăzeci de minute ca să faceţi locul ăsta lună.

Toată lumea iese din birou și fiecare se apucă să facă câte ceva.

Își pune mâna lipicioasă pe umărul meu, apoi și-o bagă în buzunar, de unde scoate niște bani. Patru sute de dolari.

— Ţi-am găsit deja înlocuitor pentru tura de astăzi. Ia banii ăștia și să n-aud vreun cuvânt! Ia-ţi o săptămână liberă și ne vedem luni!

— Freddie...

— Să n-aud vreun cuvânt! mă întrerupe apoi, îndreptându-se spre ușa din spate și examinând camera cu privirea. Da, bun atunci, încheie el.

Când ajugem acasă, găsim o curăţenie lună. Totul e aranjat la locul lui. Dulapurile sunt și ele pline. Nu mai simt nici mânie, nici teamă, chiar dacă știu că am încuiat ușa de dimineaţă înainte de a o duce pe Wren la școală.

În sufletul nostru, nu mai e loc pentru temeri. Ne mulţumim doar să ne uităm una la alta când îi aduc gustarea lui Wren. Avem de unde alege. Apoi, ne ducem la baie ca să fac un duș și descoperim că bunul samaritean a trecut și pe acolo, lăsându-ne șampoane și balsamuri de păr, săpunuri și prosoape complet noi. Acţiunile salvatorului nostru anonim au căpătat tot mai multă amploare. Dar poate că nu este vorba de un om în carne și oase. Poate că este, într-adevăr, vorba de o magie. Poate că Wren are dreptate. Poate că un înger cu aripi străvezii face cumpărături de la Super Fresh, profitând de cupoanele de reduceri.

Sau poate că eu am luat-o razna cu adevărat.

În fine!

Aceasta a fost cea mai lungă zi din viaţa mea.

Eden mi-a spus odată că vrea să fie incinerată. Că nu vrea să fie devorată de viermi. Că preferă să se odihnească

într-o urnă biodegradabilă, pe care o îngropi în pământ împreună cu seminţele unui copac. Mi s-a părut o idee romantică. Mi-am imaginat cum, peste ani și ani, le voi împărtăși dorinţa ei soţului sau copiilor săi, gândindu-mă că poate, la un moment dat, ne vom regăsi în aceeași grădină.

Dar nu mă gândeam că Eden ar putea să moară cu adevărat.

Moartea ipotetică nu este atât de înspăimântătoare cum este cea reală.

Ce voi face fără ea dacă nu va supravieţui? Pot să îndur viaţa fără tata. Chiar și fără mama. Sau Digby. Până și numele lui îmi frânge inima. Dar nu mai pot să îndur alte pierderi. Fiecare por din trupul meu îmi spune asta.

Bip, bip, bip.

— Trezește-te! îi spun eu celei mai bune prietene din lume. Mă auzi? Trezește-te odată!

Bip, bip, bip

— Te rog! Te implor!

Ziua în care Eden şi Digby s-au mutat

— De ce e atât de cald? m-a întrebat Eden, stând întinsă pe șezlongul ei, cu chipul ascuns printre paginile unei cărţi, în timp ce eu încercam să nu mă las pradă deprimării.

Mama și Wren erau la magazin, iar tata încă dormea. Era foarte mult trafic în ziua aceea, iar strada era practic blocată de un camion imens.

— Pentru că e iulie și în iulie e foarte cald, i-am răspuns eu.

— Ai senzaţia că Dumnezeu duce o vendetă personală împotriva Coastei de Est și și-a descătușat mânia pogorând asupra noastră o căldură și o umiditate greu de suportat, a spus ea, ridicându-se în capul oaselor. Casa cea nouă are aer condiţionat. Climatizoare adevărate.

— Mă bucur pentru tine.

John și Digby au ieșit pe ușă, cărând împreună un birou, pe care aveau să-l urce în camion.

— Doar nu te-a apucat cititul acum? i-a aruncat Digby în trecere.

— Și care e problema? i-a ripostat Eden. Mi-am împachetat toate lucrurile.

— Da, dar mama face curăţenie. Ai putea să-i dai o mână de ajutor.

— O s-o ajut, bine? Mă odihnesc puţin, i-a răspuns ea, trântindu-se pe șezlong și ștergându-și fruntea de transpiraţie. Pacoste ce ești!

— O să-mi fie dor de tine, i-am spus eu. Nimic n-o să mai fie la fel de-acum înainte.

— Ba o să fie, mi-a răspuns ea, întinzându-se cu tot trupul peste un picior. Doar că situaţia se va mai schimba puţin. Dar asta nu înseamnă nimic.

— Mie îmi plac lucrurile așa cum sunt.

Ea a ridicat din umeri și și-a continuat exerciţiile de gimnastică.

— Dacă m-aș muta, probabil, într-o casă gata decorată și dotată cu aer condiţionat, aș fi și eu la fel de încântată, am adăugat apoi. Dar așa, fără tine, totul o să fie searbăd și plictisitor.

— O să ne întâlnim, mi-a răspuns ea, oferindu-mi degetul mic. O să ne întâlnim în locul nostru tainic oricând vei dori și ori de câte ori vom avea chef.

— Promiţi? am întrebat-o eu, stând pe balustrada terasei și încleștându-mi degetul mic cu al ei.

— Da, promit, mi-a răspuns, aplecându-se spre mine. Și crede-mă, Lu, când îţi spun că nimic nu va fi plictisitor!

— La ce te referi? La cartier? O, ba da! O să fie aiurea.

— Nu, mi-a răspuns ea, rânjind când i-a văzut pe John și pe Digby întorcându-se în casă. Nu la cartier mă refer, prostuţo. Ci la viaţă.

Ziua 3

Mă trezesc într-o beznă cumplită. Ard toată. Asta e prima senzaţie pe care o simt. Ard din cap până în picioare — nu doar pielea, ci toate organele par să fi luat foc. Simt o durere atroce, dar nu pot să spun unde anume. Aș vrea să ies din trupul meu, atât de tare mă doare. Aș face orice ca să scap de această tortură înspăimântătoare.

Cenușă și scrum, cenușă și scrum.

Simt cum mă frâng în mii de bucăţi.

Am visat ceva și visul continuă să mă bântuie.

Durează mult. Ore întregi până când trupul uman se preface în scrum, până când dintr-un om rămâne doar cenușa. Flăcările nu te mistuie în doar câteva clipe. Și chiar și după aceea, mai râmân dinţii și fragmente de oase. Cred că incinerările au loc noaptea. Încălzesc cuptorul și te lasă să arzi în tihnă, apoi dimineaţa îţi depun cenușa într-o urnă.

Eden are picioarele atât de lungi. Nu vreau ca flăcările să-i mistuie pielea, mușchii și oasele. Nu acum. N-o să mai

facă arabescuri[1]. Nici plieuri. N-o să mai stea nici pe poante. Și nici nu se va mai frământa, întrebându-se dacă îi vor ieși anumite figuri de dans. Nu-și va mai face griji — nici pentru balet, nici pentru altceva.

Simt greutatea unui corp uman la fel de încins ca și al meu. E Eden — cu trupul descărnat și ochii scoși din orbite. Mă zdrobește pe întuneric. Dar nu poate fi Eden. Căci n-a murit; e la spital. Gândurile-mi sunt confuze.

E Wren — Wren stă peste mine.

Îi pun mâna pe frunte și simt cum mă arde. Încerc să mă ridic în capul oaselor, dar sunt complet ameţită.

— Wrenny! o strig eu în șoaptă, încercând să aprind veioza de pe noptieră.

Scoate un geamăt. Frige toată.

Mă târăsc prin casă. Trebuie s-o fac.

Nu am nici telefon. Nici Tylenol[2]. Nu știu ce să fac, dar amândouă suntem bolnave și dacă voi sta cu mâinile în sân, starea lui Wren se va înrăutăţi. Nu protestează în clipa în care o învelesc cu una dintre gecile mamei.

— Arzi toată, îmi spune ea, atingându-mi faţa cu mâna.

Iau un prosop și îl înmoi în apă.

— Pune-ţi-l pe frunte! îi spun eu.

---

[1] Arabesc — una dintre figurile baletului clasic, inspirată din dansul oriental.

[2] Medicament pentru combaterea febrei.

Ea mă ascultă fără să crâcnească, apoi o iau în braţe și ieșim afară. Pământul e acoperit cu un strat de zăpadă, dar asta n-o să mă împiedice să ajung la destinaţie. O urc în mașină și pornim la drum.

Nu mergem la spital. Nu acolo vreau să ajung. Îmi continui drumul.

Până în fundătură.

Bat cu disperare la ușă, apoi îmi aduc aminte de sonerie și încep să sun. Este albă și strălucitoare în bătaia felinarului. Nu mai am senzaţia de fierbinţeală. Dar îmi este frig — mai frig ca niciodată.

N-am văzut-o nicicând pe Janie așa — cu părul ei roșcat și răvășit seamănă cu Raggedy Ann[1] electrocutată. Când o vede pe Wren, ne poftește înăuntru cu vorbe calde și liniștitoare. E prima noapte pe care o petrece acasă. John îi ţine locul la spital. Iar noi ne-am îmbolnăvit tocmai acum, împiedicând-o să doarmă.

Dar nu dormea oricum.

Cunosc atât de bine camera asta. E a lui Eden. Pernele și păturile moi, într-o nuanţă de crem, podeaua din lemn de esenţă tare și covorul dreptunghiular din pluș. Fotografiile cu balerine, majoritatea alb-negru, înrămate și agăţate pe pereţi. Și cărţi peste cărţi, cu cotoarele lor uzate. Raftul pe care se odihnesc toate poantele lui Eden, de când era

[1] Personaj dintr-o carte pentru copii scrisă și ilustrată de scriitorul american Johnny Gruelle (1880-1938).

mică și până acum. Dulapul, cu ușile întredeschise, prin care întrezăresc hainele frumos aranjate. Dacă aș deschide sertarele, aș găsi toate body-urile de gimnastică și jambierele. Pe măsura lui Eden. Și apoi, pe tavan, cel mai nou și cel mai frumos citat. Poate chiar ultimul: „LIN ÎN NOAPTEA ASTA BUNĂ NU TE-NDEPĂRTA, SCRÂȘNEȘTE-N AMURGUL LUMINII, TURBEAZĂ."

Janie o culcă pe Wren în sufragerie ca s-o vegheze mai bine. Mi se pare pustiu fără ea, dar pot să zac și aici, îndopată cu ceaiuri și medicamente antiinflamatoare.

Gândurile îmi sunt tot mai confuze. Cred că medicamentele au și rol de somnifer.

Eden este oare conștientă? Știe că tatăl ei îi este alături? Știe cât de rău îmi pare pentru tot ce s-a întâmplat? Va mai dansa vreodată sau va arde în flăcări? Unde e mama?

Poate că Eden va intra în orice clipă pe ușă și va sări în pat. Își va rezema bărbia în mâini, cu chipul ascuns printre șuviţele rebele de păr, și îmi va spune: „Povestește-mi, micuţo Lulu! Povestește-mi totul!"

Cum de-a ajuns Digby să doarmă în pat cu mine, habar nu am.

Sunt udă de transpiraţie. Poate pentru că febra a început să cedeze. Am senzaţia că respiraţia accelerează trecerea timpului, iar eu vreau să-l opresc pe loc. Vreau să-și ia

o vacanţă, să dispară și să mă lase în pace. *Pleacă, timpule!* aș vrea să-i spun. Căci aici îmi doresc să fiu. Cu Digby.

Nici mâna lui nu mă lasă să respir. Și-a strecurat-o pe sub pături și acum se odihnește pe mijlocul meu. Se mișcă. Ușor-ușor. Nu prea mult. Doar un milimetru. De sus în jos. Duios și lin, timidă și cutezătoare în același timp. Dacă o să înceteze, o să explodez. Îmi doresc cu disperare să mă cuibăresc la pieptul lui, dar reușesc să rămân nemișcată, cu sufletul — și poate chiar și cu trupul — fremătând de dorinţă. Nu știu.

Și el tremură ca și mine. Îi simt respiraţia sacadată și fremătătoare. Dar mâna e fermă. Și-o strecoară pe sub tricoul meu și zăbovește pe pielea mea. Aș vrea să-mi exploreze tot corpul. Aș vrea să mă întorc cu faţa spre el. Nu îndrăznesc însă să mă mișc, de teamă că luminile se vor aprinde și vraja se va spulbera. Elaine pune stăpânire pe gândurile mele și aș vrea s-o alung, căci nu aici e locul ei. Aici e loc doar pentru mine și Digby.

Doar pentru noi doi.

Atunci o auzim pe Janie. Plângând în hohote. Nu par niște sunete umane. Ci niște urlete fantomatice de lupi, înăbușite cumva, dar nu îndeajuns de mult. Nu atât cât să nu le auzim în casa cufundată într-o tăcere adâncă.

Mâna lui Digby încremenește pe loc.

— Plânge în dulap, îmi șoptește el în ceafă.

Ţipetele unei mame îţi zbârlesc părul și îţi fac pielea de găină, astfel că eu și Digby ne lipim și mai strâns unul de celălalt.

Ai senzaţia că Janie roagă pe cineva cu disperare.

Încă suntem în ziua 3

Mă trezesc de parcă cineva m-ar fi zgâlţâit cu putere. Pătura roz a lui Eden zace pe jos. Digby își ţine picioarele peste mine, iar un braţ i se odihnește pe spatele meu.

Lucrurile sunt puţin înceţoșate. Apoi, încep să văd ceva mai bine.

Eden e în cameră împreună cu noi. Stă cocoţată în pat, la picioarele noastre, cu bărbia rezemată de genunchi. Își ţine capul aplecat într-o parte. Și ne privește. Zâmbind.

Îmi închid ochii din nou, simţind pe gât atingerea buzelor lui Digby.

— Mă duc la spital, ne spune Janie, dominându-ne de sus.

Este îmbrăcată elegant, gata de plecare. Părul și l-a strâns într-un coc la spate. Îmi întinde un pahar cu apă și două pastile albe.

M-am ridicat prea repede și ameţesc din nou. Mă întind iar în pat și încerc să-mi aranjez bluza — bluza lui Eden. Gâtul mă doare cumplit.

— Digby, afară a nins și zăpada a paralizat traficul — sunt întârzieri și de două ore. Nimeni să nu plece de aici până nu mă întorc! Trebuie să-l înlocuiesc pe John la spital, dar aveţi destulă mâncare în frigider. I-am dat lui Wren încă un rând de medicamente. Astea sunt ale tale, îmi spune, oferindu-mi-le cu un gest brusc al mâinii.

— Mama..., se aventurează Digby.

— Nu vreau să aud nimic acum, îl întrerupe ea. Vorbim mai târziu.

Eden. Și visul meu.

— Eden e bine? o întreb eu.

— E în comă, Lucille, îmi răspunde ea. Nu e bine deloc. Nimic din toate astea nu e bine, continuă apoi, fluturându-și braţele prin aer.

— Oh! îngaim eu.

— Ar fi bine să vă gândiţi foarte bine ce faceţi. În toiul unei crize de familie, Digby Riley Jones? Chiar așa? Nu pot să tolerez așa ceva. După câte văd eu, totul a luat-o razna în doar câteva zile.

După ce înghit pastilele, îi dau paharul cu apă.

— Cum de v-a lăsat mama voastră în halul ăsta? Eu am un copil care zace pe patul de spital, iar ea n-are nici măcar bunul simţ să vă poarte de grijă. Nu-mi vine să cred așa ceva! E realmente incredibil. Și acum voi doi! Dar n-am timp să mă ocup acum de asta.

Vocea ei capătă tonalităţi isterice, încât reușesc doar pentru scurt timp să mă întreb de cât timp știe de mama și cât de mult știe.

— M-am săturat până peste cap! încheie ea, accentuând ultimele cuvinte și trântind ușa în urma ei.

— La naiba! spune Digby. La naiba!

Joacă baschet. Pe cuvântul meu! După ce pastilele încep să-și facă efectul, ajutându-mă să mă simt din nou un om normal și alinându-mi durerea de gât, mă uit pe fereastră, căci nu-l găsesc nicăieri. Joacă baschet pe aleea din faţa casei, pe care a curăţat-o de zăpadă. Îmbrăcat într-un trening negru și purtând o căciulă de aceeași culoare, bate mingea și o aruncă în coș. E crispat la faţă, de parcă ar căuta ceva în coșul de baschet. Treningul lui negru contrastează cu albul zăpezii. Alb și negru.

— Poţi să-mi dai niște apă? mă întreabă Wren. Și să dai drumul la televizor pe Food Network?

— Desigur.

Mă simt îngrozitor și nici Wren nu pare mai zdravănă ca mine, dar reușesc să merg, fără să mai delirez și să am halucinaţii. Sper că nu l-am infectat și pe Digby. După ce o așez în faţa televizorului, îmi pun o geacă peste hainele cu care am dormit și ies afară.

— Bună, îl salut eu.

Digby se oprește pentru o clipă, apoi continuă să bată mingea. Sare, aleargă și o aruncă la coș. Când trece pe lângă mine, îi aud foșnetul pantalonilor de trening. Frigul e o adevărată binecuvântare.

— Ar trebui să intri în casă, îmi spune el în cele din urmă, driblând.

— Dar n-am de gând s-o fac, îi ripostez eu.

Continuă să joace baschet, ignorându-mi prezența, apoi izbește cu violență mingea de perete, atât de aproape de mine, că tresar speriată. Aceasta ricoșează în stradă. O privim amândoi cum se rostogolește sub mașina mamei și se oprește într-o roată.

— Știai că ochii verzi și părul roșcat reprezintă una dintre cele mai rare combinații de trăsături umane? îl întreb eu.

— Da, îmi răspunde. Iar tu ești regina afirmațiilor ilogice, adaugă apoi, apropiindu-se puțin de mine.

— Am vrut să spun că ești o persoană cu totul deosebită.

— Nici tu nu ești mai prejos.

— Poate că ai dreptate. Digby, îl întreb apoi deodată, vrei să fim împreună?

El îmi evită privirea.

— Vrei? insist eu. Pentru că nu le poți avea pe toate. Nu poți să împletești lucrurile vechi cu cele noi. Nu poți să mă atingi, așa cum o faci în ultimul timp, ca apoi să dispari fără urmă. Iar dacă nu poți să-mi fii alături, să mă ții de

mână și să fii mândru că suntem împreună, atunci trebuie să ne oprim aici. Nu e corect pentru nimeni, nici măcar pentru tine. Ce vrei, așadar?

Nu-mi răspunde. Respiră însă sacadat, scoţând aburi pe gură. Simt cum sufletul mi se frânge în mii de bucăţi. Nu vreau să mă mai gândesc la atingerea mâinilor lui pe trupul meu. Căci totul s-a terminat.

— Mă duc acasă, îi spun apoi. Știu că mama ta e supărată, dar spune-i că o să ne descurcăm! O să mai cumpăr niște medicamente pe drum, continui eu, înfofolindu-mă în geacă.

— Problema e că...

— Problema e că totul e un dezastru. O nebunie. Fără ieșire.

— Oare chiar așa o fi?

— Da, chiar așa e, îi răspund, încercând să-mi încălzesc mâinile reci cu răsuflarea-mi caldă, în timp ce în minte îmi răsună cuvintele lui Eden. Am multe probleme de care trebuie să mă ocup și nu le pot rezolva de aici. Și tu ai multe pe cap. Îţi mulţumesc pentru tot. Pentru că ai stat cu Wren și mi-ai fost alături. Nu am cuvinte să-ţi mulţumesc. Acum, însă, trebuie să ne vedem fiecare de drumul lui. Să ne luăm rămas-bun.

— Fii serioasă, Lucille!

— Trebuie s-o facem.

— Ești atât de...

— Da, știu. Dramatică. Dar toată povestea asta este o dramă. Trebuie însă să ne luăm rămas-bun.

Dau din cap, deoarece — cu fiecare clipă care trece — sunt tot mai convinsă că fac exact ceea ce trebuie, ceea ce este corect pentru toată lumea.

— Data viitoare când ne vom întâlni, trebuie să ne purtăm ca înainte, ca și când nu s-a întâmplat nimic între noi. Trebuie să punem capăt acestei povești. Înțelegi asta, da?

Dinții îmi clănțăne în gură, iar Digby mă ia în brațe, dar mă îndepărtez ușor.

— Nimic nu se termină cu adevărat, îmi spune el.

— Ba da, îi răspund. Totul se termină.

— Dar dacă eu sunt cel care greșește? Cel care a ales greșit?

— Termină odată!

Aș vrea să-i spun lucruri amare, pe care să nu le mai pot retracta, dar nu am cum să fac asta. Îl iubesc prea mult. Asta mă dă înapoi. Mă face slabă. Nu-mi place să fiu slabă. Eden spune că e un om bun. Și eu îmi doresc să fiu o persoană simplă. Și bună. Vreau să duc o viață normală, alături de doi părinți iubitori și de un prieten, care să nu fie nevoit să-și ascundă dragostea pe care mi-o poartă.

— Astăzi, nu mă duc la spital, pentru că nu mă simt bine, îi spun eu. Dar mâine, dacă o să-mi revin, aș vrea

să mă duc după ore s-o văd pe Eden, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Îmi sugerezi să nu vin în răstimpul acela? mă întreabă, cu tristeţe în glas.

— Cred că ar fi mai bine să nu ne întâlnim, dar dacă vrei să vii exact în perioada aia, atunci o să mă duc eu altă dată.

— Nu-mi vine să cred că s-a ajuns la asta, îngaimă el, clătinând din cap.

— O să treacă, îi spun eu, frecându-mi braţul. Vom fi din nou prieteni într-o bună zi, când lucrurile se vor liniști, iar timpul ne va vindeca rănile. Spune-i mamei tale că îi mulţumesc pentru aseară! Și ar fi bine să-ţi recuperezi mingea ca să n-o calc, adaug apoi, arătându-i mașina cu capul. Mă duc s-o iau pe Wren.

Îmi întorc privirea încă o dată înainte de a intra în casă. Sper să-mi întipăresc pentru totdeauna în minte imaginea lui. Știu că îl voi revedea pe Digby — de milioane de ori, probabil — dar niciodată așa. Stă rezemat de stâlpul coșului de baschet, ușor adus de spate, cu privirea aţintită în pământ.

— La revedere, Lucille Bennett, îmi spune în clipa în care închid ușa în urma mea.

Sunetul soneriei mă trezește din somn. Cobor treptele, încă buimacă din cauza medicamentelor împotriva răcelii.

Wren nu se clintește din locul ei. Sunt atât de confuză și de ameţită, încât trebuie să mă ţin de pereţi până ajung la parter. Nu am timp să mă gândesc cine ar putea să fie. Tata? Nu. Mama? Nici vorbă. Poate Digby sau Janie.

Nici în visele mele cele mai nebunești nu m-aș fi așteptat s-o văd în pragul ușii pe Elaine. Dar iat-o, fără umbră de îndoială! Micul ei chip măsliniu este umflat de plâns și...

— Cât e ceasul? o întreb eu.

— Dormeai? mă întreabă, la rândul ei, ștergându-și ochii de lacrimi.

— Nu mă simt prea bine.

Face un pas în spate, adoptând o ţinută ceva mai dreaptă.

— Măcar nu m-a minţit în privinţa asta, murmură ea.

Și atunci, îmi cade fisa. Înţeleg totul.

— Vrei să intri? o întreb apoi.

— Nu, îmi răspunde, încrucișându-și braţele peste pulover-ul din cașmir de un albastru închis. N-ar fi rău, îmi spune apoi. E frig.

Scrutează interiorul casei. Nu prea mă interesează ce văd ochii ei privilegiaţi. Chiar deloc.

— E doar ora nouă. Îmi pare rău că te-am trezit.

— Îmi ceri iertare? Tu mie?

— Asta fac? Da, corect, îmi răspunde, scoţând un șer-veţel din geantă.

Apoi, intră în casă.

— Aș vrea să țip la tine, îmi spune, cu glas fremătător.

— N-ai decât, îi răspund. Poți să țipi dacă asta vrei.

Lacrimile i se revarsă în cascadă pe obraji.

Capul și pieptul îmi zvâcnesc de durere.

— Te culci cu el?

— Nu, îi răspund.

Mai rău, îmi spun în gând.

Se plimbă, pentru o clipă, de colo-colo, atingând mulura de pe pereți, apoi îmi întâlnește privirea. Și îi surprind expresia aspră din ochi.

— Cred că asta e bine, îmi răspunde, stând în fața mea ca o oglindă. Cu câteva clipe în urmă, am ajuns la concluzia că ești cumplit de nefericită. Digby mi-a povestit totul. Mi-a spus că mama ta v-a părăsit fără motiv, iar povestea cu tatăl tău o știam deja.

M-a trădat! I-am oferit un pumnal și mi l-a înfipt în inimă.

— Mi-a spus că îi e milă de tine și vrea să te ajute. Iar eu l-am lăsat. Am avut încredere în el.

— Ha, ha! îi răspund eu sarcastic, simțind un gust amar în gură. Ca și mine, de altfel.

— Da, dar tu nu ai o relație cu el, Lucille. Nu-ți datorează nimic.

Dublă lovitură sub centură.

— Nu mai e nimic între noi, îi spun eu. Ai înțeles?

Dar nu mă ascultă.

— La anu', mergem împreună la aceeași facultate — Penn State[1], dacă nimic nu ne va zădărnici planurile. Și — continuă ea, cu glasul frânt —, de vreo doi ani, ne gândim deja să ne căsătorim. După ce vom termina facultatea. Și acum ai apărut tu de nicăieri. Oropsită de soartă și vulnerabilă cum pari — ai reușit să-l bulversezi și nu e deloc corect. Își imaginează că nutrește anumite sentimente pentru tine, dar știi ce cred eu? Că toată povestea asta nu are nicio legătură cu tine. Lui Digby i s-ar fi înmuiat inima în fața oricărei tragedii asemănătoare cu a ta. Îi place să joace rolul eroului salvator, să se simtă cu totul deosebit. Îi place postura de băiat bun pe care tu i-o oferi. Îi conferă importanță și respect de sine.

Se joacă cu inimioara de aur pe care o poartă la gât. Un cadou de la Digby?

— Iar cireașa de pe tort o constituie ultima ta faptă eroică — salvarea surorii lui din apele înghețate ale râului.

Abia mai reușesc să stau în picioare. Fac câțiva pași în spate și mă sprijin de ușă. Nu știu de ce nu pot să rostesc nici măcar un cuvânt.

— Viața ta e un dezastru, continuă ea. Mi-a fost milă de tine. Am acceptat din tot sufletul prietenia voastră, chiar dacă era periculos de apropiată. Iar tu ai profitat. Amândoi ați profitat. Ești o persoană jalnică și tristă, ce încearcă să-i atragă și pe alții în hăul în care se prăbușește.

---

[1] Pennsylvania State University.

Iar Digby este atât de naiv, că acceptă să cadă de bună voie în prăpastie împreună cu tine.

Este cu câţiva centimetri mai mică decât mine, dar am senzaţia că mă aflu în faţa unei amazoane care mă va nimici sub un iureș de săgeţi.

— Privește-mă, așadar, în ochi și spune-mi că povestea dintre voi este reală! Spune-mi cu mâna pe inimă că Digby ar nutri aceleași *sentimente* pentru tine dacă ai avea o viaţă normală!

Încerc să-mi găsesc cuvintele, dar stau încremenită ca o stană de piatră.

— N-ai nimic de spus?

— Ai dreptate, îngaim eu în cele din urmă. Îmi pare rău. Dar s-a terminat totul.

Îmi simt sufletul sfâșiat în mii de bucăţi, dar nu vreau să-mi descătușez durerea în faţa ei.

— Sentimentele voastre sunt doar o pură fantezie, spune ea, cu mai multă blândeţe în glas. Nimic nu e adevărat. Nici pe departe.

Cuvintele ei mă trezesc din apatie. Nu pot s-o las să scape atât de ușor.

— Dar totul ni s-a părut real, îi spun eu. Singurul lucru real din viaţa noastră. Îmi pare nespus de rău, însă, că m-am îndrăgostit de prietenul tău.

Dacă vrea să audă adevărul, atunci acesta este singurul pe care i-l pot oferi.

— M-ai rănit cumplit de tare. Poate că nu te interesează asta, poate că nu însemn nimic pentru tine, dar trebuie să știi că și pe el l-ai făcut să sufere, încheie ea, scoţându-și cheile din geantă. Oprește-te aici!

Ziua 4

A doua zi de dimineaţă, reuşesc să mă duc la şcoală. Wren pare să se simtă şi ea mai bine, aşa că o conving să se urce în maşină, promiţându-i că, după ore, o să mergem la cumpărături. Nu mai suport s-o văd îmbrăcată cu haine vechi şi ponosite, ce nu i se mai potrivesc. Trebuie să încep de undeva. Când te afli la capătul puterilor şi totul se prăbuşeşte în jurul tău, trebuie să-ţi faci ordine în viaţă. Ce-ar face Eden dacă ne-am întâlni acum pe stânca noastră? Mi-ar spune lucruri înţelepte. Şi ar concepe o listă, care să-mi contureze realitatea crudă.

Dacă nu voi reuşi să mă adun, notele la învăţătură vor continua să scadă dramatic şi nu voi mai putea să opresc tăvălugul dezastrelor ce ameninţă să se prăvălească din nou peste mine. Iau o înghiţitură din ceaşca de cafea şi evaluez pagubele.

Realitatea este următoarea:

Fred ştie totul.

Janie știe câte ceva.
Digby știe totul.
Elaine știe și ea, așa cum știu și prietenii ei, probabil.
Eden știe totul, dar ea nu reprezintă un pericol imediat.

Alte lucruri la fel de reale și de crude:

L-am pierdut pe Digby.
Cea mai bună prietenă e în comă.
Tata este un egoist fără margini.
Mama este un suflet rătăcit prin lume.

Dar...

Am casa asta.
Cineva mă veghează de undeva.
Am o slujbă.
Am o soră.
Notele la școală sunt un dezastru, dar pot să îndrept situaţia.
Am salvat-o pe Eden din apele râului. Așa că pot să fac și asta. Fără umbră de îndoială.

Școala a devenit un teren minat. Dulapul de lângă mine — cel al lui Eden — pare un altar din altă lume. Iar după luni de zile, când rareori dădeam cu ochii de ea, acum

Elaine îmi apare mereu în cale, aruncându-mi priviri de gheaţă. Mă ascund la baie, încercând să-mi dau seama cum de-am ajuns să trăim într-un univers paralel. Am senzaţia că cineva a clonat-o, iar clonele ei au pornit pe urmele mele.

Pauzele de masă le petrec afară. La ore, ascult. Mă străduiesc să fiu atentă.

Încearcă să treci cu bine de ziua de astăzi! Grija pentru cea de mâine las-o pentru mai târziu!

Am alte lucruri de care trebuie să mă ocup.

S-o luăm cu începutul! Cu surioara mea. După că îi voi cumpăra ceva de îmbrăcat, o voi duce să-l vadă pe tata.

Se plimbă împreună, așa cum eu nu am putut s-o fac. Wren poartă haine noi și strălucitoare, à la Melanie. Îi povestește totul tatei. Îmi dau seama din felul în care se apleacă deasupra ei și își odihnește mâinile pe umerii săi micuţi.

Copiii care au fost bătuţi sau abuzaţi în cele mai cumplite moduri — spun studiile de specialitate — își doresc să revină acasă, în ciuda chinurilor suferite. Vor să se întoarcă în zona lor de confort. Vor să ierte, căci nu sunt încă înzestraţi cu armele de apărare care îi ajută să vadă și să înţeleagă nedreptăţile la care au fost supuși. Este un lucru pe cât de anormal, pe atât de curat și de neprihănit. Un lucru pe care îl pierdem odată cu inocenţa copilăriei.

Iar tata... Acum când știu că poate oricând s-o ia razna, căci ne-a făcut deja dovada, nu cred că aș mai putea să nutresc pentru el afecţiunea de odinioară, dar îmi place să-i privesc împreună. Îmi place dragostea dintre ei, îmi place cum o mângâie și cum Wren se sprijină de el, îmi place cum tata își înalţă capul și îi zâmbește. Poate că de asta are nevoie.

— Vrei niște cafea? mă întreabă Carlos, oferindu-mi o ceașcă Styrofoam.

— Mulţumesc, îi răspund eu. Cred că ai o slujbă relaxantă.

— Da, trebuie să recunosc asta, îmi spune el. Tatăl tău se va face bine, continuă apoi. O să vezi. Când o să iasă. E un tip tare.

— Tare ca piatra.

— Trebuie să mai cobori puţin ștacheta așteptărilor, mă sfătuiește Carlos. Nimeni nu e de piatră. Băiatul ăsta — continuă el, arătându-mi-l pe tata cu capul — a crezut prea mult timp că e de piatră. Lucrurile l-au depășit.

Aparatul walkie-talkie îi bâzâie de două ori. Carlos se uită să vadă cine l-a sunat.

— Trebuie să plec. Bea-ţi cafeaua în tihnă!

Tata nu pare deloc în largul lui în prezenţa mea — trage mereu de mâneci, șovăitor și nesigur, bazându-se parcă pe Wren ca să-și regăsească echilibrul.

— Vă descurcaţi până ies eu de aici? ne întreabă el. Vreţi să vă ajut să plecaţi din casa aia?

— Nu, îi răspund. Ne descurcăm.

— Am crezut că mama voastră se ocupă de voi. Am crezut că va fi mai bine dacă voi sta deoparte.

— Da, îi răspund.

În tot acest răstimp, mi-am lăsat urmele dentare pe marginea paharului de cafea, iar el mi-a întrerupt acum jocul.

— Voi încerca să vă trimit niște bani, bine?

— Tată...

— Lasă-mă să vă ajut și eu! insistă el, privindu-mă cu ochi sfredelitori.

Mânecile bluzei pe care o poartă pe sub uniforma de spital sunt prevăzute cu găuri pentru degetele mari, așa cum sunt toate bluzele sale.

— Îmbrăţișează-l pe tata! îi spun eu lui Wren. Trebuie să plecăm. Mai avem o oprire de făcut până ajungem acasă.

— Îmi pare rău, Tigerlily, îmi spune el, punându-mi mâna pe braţ. Pentru ce-a păţit Eden. Dar sunt mândru de tine. Ai făcut un lucru extraordinar.

Deși nu mă aștept să nutresc sentimente atât de puternice, cuvintele lui mă lasă aproape fără suflare.

— Vorbesc serios, continuă apoi. Ești o adevărată luptătoare. Poate că ne bazăm prea mult pe tine, căci știm că nu te frângi prea ușor. Dar n-ar trebui să facem asta. Când voi ieși de aici, lucrurile se vor schimba.

— E în regulă, îl asigur eu. Hai să mergem, Wrenny!

— Ţi-am ascultat sfaturile, îmi spune tata, conducându-ne la ușă. Urmez ședinţe de terapie. Iar de săptămâna viitoare, încep să și lucrez.

— Mă bucur, tată, îi răspund eu. Pe cuvânt!

— Știi la ce mă gândesc în ultimul timp? continuă el, îndrăznind să-mi pună mâna pe umăr.

— La ce?

— La ocean. La Pacific. La valurile line pe care mi-ar plăcea să fac surfing. Eram bun cândva la sportul ăsta. Mi-ar plăcea să-l mai practic. Gândiţi-vă la asta! Poate, când voi ieși de aici, ar trebui să mergem acolo. Sunt niște locuri splendide.

— Poate, îi răspund eu. E bine măcar să ne gândim la asta. Mă bucur că visezi la lucruri de acest gen.

— Da, îmi spune el. Și eu mă bucur. Am ajuns aproape la liman, Tigerlily. Nu-i așa?

Și înainte ca directoarea „înflorată" a centrului să ne conducă în noapte, tata o strânge cu putere pe Wren în braţe, astfel că picioarele nici nu-i mai ating pământul.

— Ești supărată că i-am povestit totul? mă întreabă Wren în timp ce așteptăm ca mașina să se încălzească.

— Nu, îi răspund. Nu te-aș fi dus să-l vezi dacă mă așteptam să ţii totul sub tăcere.

Îmi scot mănușile și îmi pun mâinile în fața radiatorului. Ea face la fel, atingându-ne aproape degetele mici.

— Mă tot gândesc în ultimul timp... la secrete, adaug eu.

— Și? mă întreabă ea, matură dintr-odată, de parcă ar fi atins vârsta adolescenței.

— Secretele presupun vești proaste. Toată lumea are secrete. Lucruri pe care oamenii nu vor sau nu sunt încă pregătiți să le împărtășească. Unele par să dăinuie mai mult dacă le păstrezi numai pentru tine. Altele, însă, îți otrăvesc sufletul atunci când le ții adânc ferecate. Nu cred, așadar, că e corect din partea mea să te oblig să păstrezi secretele, chiar dacă o fac pentru o cauză nobilă.

Mă întorc cu fața spre ea și îmi rezem genunchiul de consolă.

— Bine, îmi răspunde ea. Atunci, pot să te întreb ceva?

— Orice, o asigur eu.

— Pot s-o chem pe Melanie la noi ca să ne jucăm împreună?

— Firește, îi răspund, izbucnind în râs.

În loc să se joace cu prietenii, Wrenny își petrece tot timpul făcându-și temele pentru acasă și uitându-se la televizor. Gata! S-a terminat. Situația trebuie să se schimbe.

— Poți s-o chemi oricând pe Melanie. Și mâine dacă vrei. O să ieșim din impasul ăsta. Mă crezi?

Totul depinde de răspunsul ei. Dacă ea va crede asta, o voi crede și eu.

— Da, îmi răspunde. Pentru că mi-o spui tu și... tu ești tu.

În drum spre casă, ne oprim la spital. Prin fereastra micuță, o văd pe Janie citindu-i ceva lui Eden de pe o tabletă. Digby nu este aici. Perfect! O duc pe Wren la automatul de băuturi și îi cumpăr o ciocolată caldă, rugând-o să rămână pe coridor. Nici nu apuc să intru bine în salonul lui Eden, că frumoasa Rita o și ia în grija ei.

— Bună, o salut pe Janie, cu multă grijă, ca să n-o sperii; cu toate acestea, tableta îi tresaltă în mâini.

— Îi citesc niște poezii, îmi spune ea. Nu știu dacă o ajută cu ceva.

— Firește că o ajută, îi răspund eu, încercând s-o îmbărbătez. Cred că ești cumplit de istovită, îi spun apoi, privindu-i chipul palid și pustiit.

— Nu vrei să iei un loc? mă întreabă apoi, trăgând un scaun lângă ea.

— Nu pot să stau prea mult, îi spun eu, așezându-mă alături. Wren mă așteaptă afară. Dar aș vrea să-ți spun câte ceva despre mama.

Când ajungem acasă, găsim pe terasă un coș plin cu brioșe.

— Mulțumim! strig eu în noapte.

Sper să mă audă cineva.

Apoi, intrăm înăuntru. Aduc CD player-ul și, după ce îl bag în priză, încep să dansez împreună cu Wren, căci — după cum spune ea — e bine ca uneori să uiţi de probleme și să te lași plutind pe aripile muzicii.

Ziua 5

A doua zi, ne trezim greu și rătăcim fără noimă prin casă. Ne îmbrăcăm cu haine groase de iarnă și pornim la drum, fără să ne grăbim. Ce rost ar mai avea să iuţim pasul când și așa am întârziat deja? Străbatem cele patru blocuri care ne despart de școala lui Wren, luând-o pe drumul secundar. N-am mai trecut pe aici din noaptea accidentului și ne târâm cu greu picioarele. Wren e atât de înfofolită, că nici nu-i mai găsesc mâinile, dar ea reușește să mă prindă de braţ și mă ţine cât poate de strâns.

— Dacă tot nu lucrezi diseară, mă gândeam să pregătesc niște piept de pui piccata. Ultima dată, îngerul nostru păzitor ne-a adus niște capere, iar Giada are o reţetă delicioasă.

— Bine, îi răspund.

Aș vrea să-i spun mai mult decât atât — că mă simt mândră și speriată deopotrivă, dar am tot vorbit despre asta în ultimul timp.

Picioarele ni se adâncesc în zăpada proaspătă.

— Uneori, e bine să mai și întârzii, îi spun eu.

— Da, îmi răspunde, strângându-mă de mână.

Vrea să-și manifeste astfel nu doar bucuria de a ne plimba împreună prin zăpadă, ci să-mi semnaleze și faptul că acesta este locul pe unde o iau ca să ajung la vagonul de tren și la stânca unde mă întâlneam cu Eden. O strâng și eu, cu putere, de mână și apoi ne continuăm drumul într-o tăcere adâncă, întreruptă uneori doar de cârâitul unor păsări singuratice, ce ne veghează de pe crengile golașe ale copacilor.

Nu știu ce are mașina, dar nu vrea nici în ruptul capului să pornească atunci când încerc să ajung la spital după ore. Aș putea să trec cu ușurință peste acest inconvenient, dar faptul că nu mai am telefon și nici n-aș ști pe cine să sun dacă l-aș avea mă doboară cu totul. Mă prăbușesc pe terasă, iar Wren se așază lângă mine. Îmi sprijin capul de umărul ei. Este cumplit de frig, dar nu mai am putere să intru înăuntru.

Plânsul se manifestă uneori — susţin oamenii — ca niște valuri succesive de durere, sub imperiul cărora au senzaţia că se vor îneca. N-am înţeles niciodată acest lucru până acum, dar când primul val mă lovește din plin, încerc să-i opun rezistenţă. Ochii îmi înoată în lacrimi, dar refuz să le descătușez. Apoi, însă, cad pradă intensităţii lor. Îmi dărâmă zăgazurile și încep să plâng în hohote, rămânând

aproape fără suflare. Hohote puternice, pe care nu le pot controla. Wren încearcă să mă susţină cu toată puterea ei, apoi mă ia în braţe. Stau în stradă, copleșită de valurile succesive și repezi de durere. Asta înseamnă, probabil, să te îneci. Apoi, însă, suferinţa, pe care o ţineam adânc ferecată în sufletul meu, dispare, iar izvorul lacrimilor pare să sece ușor-ușor. Furtuna încetează la fel de repede cum s-a stârnit. Lăsându-mă goală și pustiită.

Dar vâltoarea a luat ceva cu ea.

— Te iubesc, îi spun eu lui Wren. Și vorbesc cât se poate de serios.

— Ar fi bine să găsim o cale prin care să ajungem cumva la spital, îmi răspunde ea, dacă vrem să ne întoarcem la timp ca să pregătesc masa.

— Vă duc eu, ne spune doamna Albertson, făcându-și apariţia în spatele nostru.

Doamna A. vrea să ne aștepte ca să ne conducă apoi acasă, dar o asigur că nu are de ce să-și facă griji, deoarece Janie și John ne vor aduce înapoi, tefere și nevătămate. Coborâm apoi din mașină, în zloata de pe trotuar, și ne croim drum prin holurile spitalului.

Când intrăm în salonul lui Eden, dăm cu ochii de întreaga familie — Janie și John stau pe scaune, iar Digby stă singur la piciorul patului. Abia după o fracţiune de

secundă ne observă prezența, suficient cât să văd cum arată o familie adevărată surprinsă în intimitate.

Aș spune că sintagma care îi definește cel mai bine este „o familie norocoasă".

Janie sare imediat în picioare.

— Lucille! spune ea, îmbrățișând-o pe Wren și punându-i apoi mâna pe frunte ca să vadă dacă mai are febră. Nu credeam că mai ajungeți astăzi.

— Îmi pare rău, îi răspund eu. Dar mașina mea n-a mai pornit.

— Ne-a adus doamna Albertson.

Pentru o clipă, Janie ne privește cu asprime, apoi însă se înduioșează pe loc.

— Îmi pare nespus de rău, ne spune ea. Ați fi putut să mă sunați.

Încerc cu greu să nu mă uit la Digby și nici să mă întreb unde e Elaine. Eden e galbenă la față ca ceara, cum n-am mai văzut-o nicicând. Și pare tot mai mică.

— Nimic nou?

— Nu încă, îmi răspunde John.

Nimeni nu mai rostește vreun cuvânt, iar el se uită de jur împrejur. Apoi, ca și când atmosfera ar fi devenit dintr-odată cumplit de apăsătoare, se ridică brusc de pe scaun.

— Stomacul meu nu știe că ne aflăm într-o situație de criză. Așa că mă duc să iau niște prostii de pe aici. Vreți și voi ceva?

— Vin și eu cu tine, spune Janie.

— Serios? întreabă John, complet șocat.

— Da, îi răspunde ea. Și o să vină și Wren.

Vrea să ne lase singuri pe mine și pe Digby și o face fără prea mult tact. Discuţia noastră de ieri a luat o turnură ciudată. I-am spus mai mult decât m-aș fi așteptat.

— De acord, spune Wren, ușor șovăitoare, dar am planuri de gătit pentru diseară și nu vreau să-mi stric pofta de mâncare.

— Nu vrei să bei o ciocolată caldă? o întreabă Janie. Și să-mi spui câte ceva despre rețeta pe care vrei s-o faci?

— Bine, să mergem atunci, doamnelor! spune John, uitându-se când la mine, când la Digby, de parcă ar fi încercat să înţeleagă ce se petrece. Poate îmi explici și mie despre ce e vorba, îi spune el lui Janie, ieșind pe ușă.

Aș vrea ca pământul să se deschidă în faţa mea și să mă înghită cu totul. Sau aș vrea să mă arunc în braţele lui Digby ca actrițele din filmele de dragoste. Prima opţiune pare mult mai plauzibilă, dar cum nici una nu este posibilă, strâng cu putere bara din metal a patului ca să nu-mi pierd echilibrul. Am senzaţia că mă clatin într-o barcă ce plutește pe ape tulburi. Nu am de ce să mă agăţ.

Îl simt, mai mult decât îl văd, apropiindu-se de mine.

Îl simț, mai mult decât îl văd, punându-și mâna lângă a mea pe bara din metal a patului.

Îl simt, mai mult decât îl văd, punându-și mâna peste a mea și împletindu-și degetele cu ale mele. Mâna îi zăbovește îndelung peste a mea.

— Elaine? murmur eu întrebător.

El îmi răspunde clătinând din cap.

Și atunci, mă sărută. Ca niciodată până atunci. Nu cu pasiunea unui îndrăgostit care ar muri dacă nu și-ar săruta iubita. Nu cu ardoarea unui iubit care îi fură iubitei un sărut. Ci cu generozitatea unui îndrăgostit care dăruiește și primește iubire în schimb.

Ca și cum ar capitula în fața dragostei.

Eden nu se trezește din comă. Nimeni nu-i anunță cu surle și trâmbițe revenirea spectaculoasă. Iar ea zace parcă fără viață pe patul de spital, fără să rostească vreun cuvânt sau să ne strige pe nume. Nu se întâmplă absolut nimic, cu excepția faptului că Digby ne conduce acasă pe mine și pe Wren.

Digby nu-mi eliberează nicio clipă mâna din strânsoarea lui. Nici atunci când părinții săi se întorc în salon. Nici atunci când ne urcăm în mașină și nici când schimbă vitezele. Așa e firesc, probabil.

Digby mă ține mereu de mână.

Tabloul pe care îl văd când ajung acasă mă sperie de moarte. La început, am senzația că în jurul mașinii mele

s-au strâns toate creaturile nopţii ca să înfăptuiască un ritual ciudat, dar când Digby aprinde farurile bolidului ca să lumineze scena, îi văd pe doamna Albertson, Andrew și Vecinul Fumător stând cu toţii în jurul capotei deschise.

— Ce e asta? mă întreabă Digby, eliberându-mi mâna dintr-a sa.

— Habar nu am, îi răspund.

— Îngerii păzitori! Îngerii păzitori! strigă Wren, cu entuziasm. Ei sunt îngerii păzitori!

— Sfinte Sisoe! spune Digby. Cred că are dreptate.

— Îi trebuie o baterie nouă, spune Vecinul Fumător.

E atât de costeliv, că nici nu-l vezi în întunericul nopţii.

Încerc să-mi dau seama ce se întâmplă, pentru că îmi este cu neputinţă să cred că aceasta este explicaţia. Cred mai degrabă în existenţa zânelor, a spiridușilor și a elfilor. De ce oare?

— O să aduc eu o baterie mâine-dimineaţă, continuă Vecinul Fumător. N-o să dureze mai mult de zece minute ca s-o instalez. Nu e mare lucru.

— Spune și tu „mulţumesc"! îmi șoptește Digby.

— Vă mulţumesc, îngaim eu.

Andrew pare uimit de apariţia noastră.

— Stimată doamnă Albertson, parcă aţi spus că nu se vor întoarce prea repede.

— N-am crezut că se vor întoarce chiar atât de repede.

— Unde v-au dispărut puterile magice, stimată doamnă? întreabă Andrew. Dacă nu sunteţi atentă, veţi rămâne și fără bagheta magică.

Doamna Albertson chicotește amuzată.

Vecinul Fumător își aranjează geaca și își dă ochii peste cap, apoi închide cu zgomot capota mașinii.

— Gata pe ziua de astăzi! spune el. Mă duc acasă.

— Karl, vino înapoi! îl strigă Andrew.

Chiar dacă plutesc într-un iureș de gânduri și încerc cu disperare să descopăr adevărul, observ, chiar și pe întuneric, faptul că poartă o haină neagră din cașmir, curată și bine periată.

Vecinul Fumător — Karl, după câte înţeleg că îl cheamă — se întoarce pe călcâie și fluieră vădit iritat.

— Așadar, voi sunteţi echipa de șoc a bunilor samariteni? întreabă Digby, încălzindu-și mâinile cu răsuflarea-i fierbinte.

— Am văzut doi copii aflaţi la restriște, îi răspunde doamna Albertson.

— Sunteţi tare drăguță, spune Wren, luând-o de mână pe doamna Albertson. Sunteţi o persoană extraordinară.

Am senzaţia că mă aflu într-un univers paralel, unde oamenii sunt cumsecade și altruiști. Simt cum genunchii mi se înmoaie.

— Karl este un prieten al mamei tale, îmi explică Andrew.

— „Prieten" e mult spus. M-a ajutat cândva, intervine Karl, rostind cuvintele cu un glas răgușit, de parcă nu e obișnuit să vorbească. Încerc să nu uit acest lucru.

Mi-e teamă să-l întreb, dar trebuie s-o fac.

— Știți cumva unde este?

— Nu, îmi pare rău, îmi răspunde el.

— Sau dacă se întoarce acasă? insist eu.

În clipa în care îl văd clătinând din cap, renunț la speranța deșartă că poate o acopereau, știind că se află în drum spre casă.

— Ai mai primi-o dacă ar veni înapoi? mă întreabă Karl.

Nu știu. Nu mi-am pus niciodată problema asta. Aș mai primi-o? Dar pe tata? Îl mai vreau înapoi? Chiar nu știu.

— De ce îi pui o întrebare ca asta? îl ceartă doamna Albertson.

Mi-i imaginez deodată pe toți trei în casa mea, apoi în magazin, întrebându-se ce să ne cumpere. Plăcintele cu carne de pui sunt, probabil, de la Andrew. Vecinul Fumător ne-a cosit iarba. Doamna A. ne-a făcut curățenie în casă și ne-a pregătit brioșele. Și atunci, înțeleg totul.

Secretul nostru n-a fost niciodată un secret.

— De ce nu mi-ați spus nimic? îi întreb eu. De ce nu ați raportat cazul autorităților? De ce-ați făcut toate astea?

— Majoritatea celor care locuiesc în acest oraș le-au cunoscut pe mama voastră și pe mătușa Jan, îmi răspunde doamna Albertson. Doamne, mi le amintesc și acum când

erau copii și veneau pe la mine când locuiam în vila din capătul străzii! Treceau des pe la noi. Încercăm să avem grijă de oamenii noștri. Iar voi sunteţi de-ai noștri.

— Și ele se confruntau cu aceleași greutăţi ca și voi, spune Vecinul Fumător. Înţelegi?

Înţeleg. Mătușa Jan a crescut-o pe mama. Nici ele n-au avut părinţi.

— N-am vrut să vă simţiţi singure, continuă doamna Albertson, căci nici nu sunteţi singure.

— Pe de altă parte, ne-a și plăcut să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea, spune Andrew.

— Dar acum, pentru că suntem cu toţii aici, spune doamna Albertson, poate ar fi bine să raportăm cazul vostru autorităţilor. Iniţial, am crezut că mama voastră se va întoarce în curând. Povestea durează, însă, de prea mult timp.

— Stai puţin! intervine Karl. Nu te grăbi! Doar am mai vorbit despre asta.

— Karl nu are încredere în oameni, spune Andrew, bătând darabana cu degetele pe capota mașinii. Hai să intrăm înăuntru! adaugă el după o clipă. Am o idee.

— O duc pe Wren în casă, îmi spune Digby, sărutându-mă în creștetul capului.

Înainte de a porni spre ușă, Wren îl îmbrăţișează îndelung pe Karl. El pare îngrozit de gestul ei de afecţiune, la fel cum aș fi și eu dacă m-aș trezi într-un cuib de șerpi.

— Gata, gata! spune el, eliberându-se din strânsoarea lui Wren. E suficient, adaugă apoi, oftând. Ţi-am spus eu, cucoană, că anumite lucruri n-ar trebui niciodată dezvăluite, continuă el, adresându-i-se doamnei Albertson.

E ciudat cum casa noastră se schimbă ca prin minune după asta. Pare dintr-odată mai plină. Digby se întoarce la spital. Iar eu, pentru că mi-am reîncărcat bateriile, nu pot să stau locului. Vreau să pictez mii și mii de tablouri și să fac curăţenie peste tot.

Friptura de pui sfârâie în tigaie, iar pastele fierb pe foc. Eu și Wren luăm masa în tăcere. E delicioasă, crocantă, fragedă și untoasă. Într-o bună zi, Wren va ajunge un bucătar de renume, sunt convinsă de asta. Se cuibărește apoi pe canapea și adoarme înainte de a apuca s-o duc sus, așa că bântui prin casă, întrebându-mă ce să fac. Ce să fac până când Digby se va întoarce la mine, până când vom afla ce se întâmplă cu Eden și până când viaţa noastră va intra din nou pe făgașul normal.

Un tablou nu-mi este suficient. Nici chiar mii de tablouri. Nu în seara asta. Am nevoie de ceva mult mai amplu. Așa că mă apuc să pictez cerul în camera lui Wren. O fac pentru ea. O fac pentru mama. Dar și pentru tata. O fac și pentru mătușa Jan, care a murit răpusă de o boală la sâni

mult prea devreme, și care semăna atât de mult cu mine. Dar în mod deosebit o fac pentru mine.

Atingerea penelului mă lasă parcă fără suflare. Ca și când acolo i-ar fi fost locul, în mâna mea, ca și când ar fi fost un crâmpei din propria-mi ființă. Și, la fel ca și data trecută, albastrul care acoperă petele îmi liniștește freamătul lăuntric.

Mâine de dimineaţă, voi fi ruptă de oboseală. Acum, însă, mă simt liberă. Trasez cu măestrie fiecare linie în parte ca și dungile de pe margine, uneori chiar în pași de dans. Îmi scot blugii mamei și rămân în maiou și în chiloţi. Și apoi, mă bălăcesc în albastru, scăldând și ascunzând fiecare pată și urmă de pe pereţi într-o mare de albastru. Și în tot acest timp, dansez pe ritmurile muzicii pe care o ascult în căști, fredonând uneori melodiile.

După ce termin pereţii, mă apuc de ferestre, ascunzând sub un strat alb de vopsea ramele îngălbenite de vreme. Încerc să îndrept fiecare crăpătură a mulurilor și fiecare colţ mâncat de timp. În cele din urmă, vopseaua în relief repară toate micile mele imperfecţiuni.

Ziua 6

Soarele se înalţă pe cer. Sunt atât de multe lucruri de făcut și atâtea întrebări cărora va trebui să le găsesc răspuns, dar deocamdată stau în mijlocul camerei și mă întreb cum de-am reușit să transform un lucru atât de urât într-o adevărată operă de artă. La fel cum au făcut și Andrew, doamna Albertson și Karl, Vecinul Fumător.

Aș vrea s-o înţeleg mai bine pe mama, îmi spun, în timp ce îi aranjez în sertare hainele pe care i le-am purtat în ultimele luni, încercând să fac cât mai puţin zgomot cu putinţă ca să n-o trezesc pe Wren. Aș vrea să știu ce a determinat-o să facă ce-a făcut. Poate că acţiunile ei sunt consecinţa faptului că și-a pierdut părinţii la o vârstă atât de fragedă. Și mama, și tata au crescut fără părinţii lor. Acest lucru mi se pare o nebunie.

Poate că mama ne-a părăsit convinsă fiind că ne vom descurca singure până se va întoarce tata acasă — și asta pentru că și pe ea a crescut-o tot sora ei mai mare. Poate a crezut că nu se vor mai înţelege împreună și că ne va fi mult mai bine dacă vom rămâne doar cu el. Sau poate că

se va întoarce acasă și toate aceste momente vor deveni doar niște amintiri întunecate din trecut.

Pentru unii oameni, ca Janie, de exemplu, copiii reprezintă o ancoră ce-i ţine cu picioarele pe pământ; pentru alţii, copiii sunt creaţia lor. Poate, pentru mama, tata era centrul universului ei și, fără el, s-a simţit pierdută. Numărul 1031, ziua în care l-a cunoscut pe tata, era cheia existenţei sale. Poate că a încercat să-și întemeieze o familie cu el, în ciuda tuturor obstacolelor, poate că a încercat să dea viaţă dorinţelor sale și, atunci când a dat greș, s-a prăbușit odată cu visurile ei.

Sau poate că nici nu s-a mai gândit la ceva anume în clipele acelea. Poate că s-a lăsat pradă durerii sale și a plecat încotro a văzut cu ochii, fără să se mai gândească la nimic. Îi pun înapoi în dulap fusta pe care am purtat-o când am fost în Philadelphia, apoi mă duc în camera mea. Mi se pare că a trecut o veșnicie de când n-am mai stat aici. Patul zace nedesfăcut, iar măsuţa mea de toaletă e presărată cu fotografii — cu mine și Eden, cu mine și cu familia mea. E răcoare și liniște aici.

Pare camera unui om normal, dar eu știu ce zace în mine. Un monstru care aruncă flăcări pe nări, un monstru care nu șovăie și nici nu se clatină pe picioare. Doar m-am aruncat în apele înghețate ale râului ca s-o salvez pe Eden. N-o voi părăsi niciodată pe Wren, iar dacă tata o va lua din nou razna, îl voi mistui cu flăcările balaurului ce zace în mine.

Nu voi da nici măcar un pas înapoi, căci pot să rămân fermă pe poziţie. Și știu că — dacă ar fi să mă prăbușesc — multe mâini mi se vor întinde în ajutor. La urma urmei, Eden s-a înșelat în multe privinţe. Mai ales, în privinţa mea și a lui Digby. Îmi place să cred că știa asta, că în noaptea în care am visat-o, mi-a spus, cu zâmbetul pe buze, că știa că viaţa avea să-mi rezerve lucruri frumoase, că trebuia doar să deschid ochii și totul avea să-mi cadă la picioare. Iar dacă relaţia mea cu Digby n-o să meargă, dacă n-o să mai vrea să mă ţină de mână, iar eu îmi voi simţi sufletul zdrobit în mii de bucăţele, voi găsi o cale prin care să lipesc la loc cioburile sparte ale inimii mele. Ce rost ar mai avea viaţa dacă nu te lupţi pentru crezurile tale, chiar dacă există riscul să te rănești?

Trebuie să te dezlănțui. Scrâșnește, turbează.

Stau în pat, printre pături, și încerc să mă las purtată pe aripile viselor.

Dar îmi este atât de dor de mama! Aș primi-o cu braţele deschise, pentru că vreau s-o iert. Îi simt atingerea blândă a mâinii pe chipul și pe obrajii mei, în timp ce pășesc încetul cu încetul pe tărâmul viselor.

Îi aud în minte glasul atunci când îmi spunea: *Ai inima unei eroine, Skip-to-My-Lou*[1].

[1] Cunoscut cântec pentru copii, cu origini în anii 1840, când acompania un dans-joc în care erau furați partenerii. *Lou* provine din cuvântul scoțian *Loo*, care înseamnă iubire.

Ziua 7

A trecut aproape o săptămână de la accidentul lui Eden și îmi pare o veșnicie.

Aromele micului dejun mă trezesc din somn. Wren se află în faţa aragazului. A schimbat câte ceva prin bucătărie — a pus cești le în locul farfuriilor, iar plantele și condimentele le-a așezat la îndemână. În timp ce mama le punea pe toate la întâmplare, Wren le așază cu multă meticulozitate. Este extrem de eficientă în bucătărie.

Mă simt cumplit de obosită, dar și plină de energie. Poate că mă aflu sub o vrajă creatoare. Am auzit că artiștii, atunci când sunt cuprinși de efervescenţa creativă, nu dorm zile întregi. N-am creat un tablou pe pânză, dar opera mea s-a aflat sub auspiciile unei vrăji. Mai târziu, o să mă prăbușesc ca un bolovan, dar nu acum. Acum, mă pregătesc să înfrunt ziua de astăzi.

Îmi scot salopeta din sertarul dulapului și mi-o pun peste o bluză neagră, cu mâneci lungi. Mă spăl pe faţă și pe dinţi. După ce mă șterg, mă privesc în oglindă și nu-mi

displace ce văd. Ochi albaștri. Păr de un blond închis. Buza de jos ușor mai umflată. Gene destul de frumoase. Eu. Nici perfectă. Nici imperfectă. Nici ca mama. Ci doar eu. Și mă simt bine în pielea mea.

Cobor la parter.

— Aș vrea să-mi fac breton, spune Wren, întorcând ochiurile din tigaie pe partea cealaltă. Crezi că am putea să facem asta?

— Firește, îi răspund eu. O s-o întreb pe Val la ce salon de coafură se duce ea.

Wren pune apoi câteva felii de pâine în prăjitor.

— Mi-ai vopsit camera, continuă ea, rezemându-se cu cotul de blatul de bucătărie. Așa cum am vrut eu.

Mă trezesc zâmbind.

— E extraordinar ce-ai făcut, adaugă Wren, punându-mi în farfurie două ochiuri delicioase, alături de câteva felii de pâine prăjită.

— Mulţumesc, îi spun eu.

Apucă apoi ketchupul și îmi scrie peste ochiuri TE IUBESC.

Nu-mi place să pun ketchup peste ochiuri și ea știe asta prea bine, dar astăzi le mănânc oricum, iar ketchupul are un gust dulceag.

— Nu vreau să mai vin cu tine la Fred's, îmi spune apoi. Mă simt cumplit de obosită. Pot să rămân singură acasă.

Mi-o spune cu multă hotărâre în glas — hotărâre pe care o văd și în modul în care spală tigaia.

— Trebuie să vorbim despre un lucru extrem de important.

Ea închide apa.

— Doamna A. mi-a spus că ar putea să stea cu tine, poate chiar să și doarmă aici până la ziua mea sau până când mama sau tata se vor întoarce acasă. Asta dacă se va întâmpla vreodată.

— Se va întâmpla.

— Da. Poate că ai dreptate.

Simt prezența mamei, undeva în depărtare. Valurile vieții o vor aduce în pragul ușii noastre. Nu mă aștept să mă susțină. Sper doar s-o ridice din locul în care a căzut și s-o poarte spre noi.

— Doamna A. va sta în majoritatea timpului la ea acasă, continui eu, dar dacă autoritățile ne vor face vreo vizită și vor dori să afle cum ne descurcăm, vor vedea că nu suntem singure. Ca, de exemplu, doamna de la școală, care îți tot pune întrebări. Pentru că, așa cum ți-am spus deja, nu mai trebuie să avem secrete.

Wren se oprește pentru câteva clipe din activitățile ei casnice, apoi și le reia.

— Va mai sta uneori în camera mamei, bine?

— Bine, îmi răspunde.

— Eu o să stau din nou în camera mea și tu în a ta, de acord?

— De acord. Crezi că îi place să gătească?

O bucăţică de unt îi alunecă pe bluză în clipa în care mușcă din pâinea prăjită.

Atunci, cineva ne bate la ușă. Ar putea fi unul din cel puţin zece oameni. Poate Vecinul Fumător ne-a adus bateria pentru mașină. Dar nu e el. E cel pe care îl aștept eu.

— Bună, Digby Jones, îl salut eu, absorbindu-i din priviri chipul încântător și luându-i mâna într-a mea.

— Bună, Lucille Bennett.

Mi se pare uluitor și fantastic să-l văd în pragul ușii, de parcă întregul univers a luat-o razna dintr-odată.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb eu, căci e abia șapte și jumătate. Nu vrei să intri? continui, trăgându-l înăuntru.

Nu, îmi răspunde. Vrea ca eu și Wren să-l însoţim. Amândouă. Chiar acum.

Pentru că a deschis ochii și a clipit.

Eden a deschis ochii și a clipit.

Sfârșit